TEODOR FILIP

TERORIŞTII

PRINTRE NOI

Editura OBIECTIV CRAIOVA

CUVÂNTUL AUTORULUI

Vreau să mulţumesc în primul rând, colectivului Editurii "OBIECTIV" Craiova, care a dat bun de tipar la această lucrare. Doresc să le mulţumesc tuturor celor care prin activitatea lor – părticica lor – contribuie la tipărirea şi difuzarea lucrărilor din această colecţie. Vreau să-ţi mulţumesc ţie, CITITORULE, care ai avut bunăvoinţa de a cumpăra această lucrare. Şi/ară falsă modestie, fiind un material în premieră naţională, sper să-l apreciezi. Vreau să le mulţumesc tuturor celor care au devenit cititori constanţi ai colecţiei "EXPLOZIV". Pentru că toată strădania noastră, a tuturor, este în slujba ta, CITITORULE. Vreau să le mulţumesc lui Saddam Hussein, Djohar Dudaev şi Mu'Ammar Abumeniar el Gaddafi, ce mi-au arătat că ***poţi*** *fi învins de* ***Jandarmul*** *Lumii ori de Maica Rusia,* ***dar niciodată îngenunchiat*** *Pentru că dorinţa de libertate şi spiritul sunt mereu libere.*

'Nu vreau să-i mulţumesc lui Nicolae Ceauşescu, pentru că a manifestat o politică duplicitară faţă de terorismul internaţional. Nu vreau să le mulţumesc lui Biluţă saxofonistul şi Boris beţivanul, care, cu primul biberon, a supt şi prima picătură de votcă, cei care mi-au arătat cum nu trebuie să fie un conducător al unei Mari Puteri. Mai ales mălaiului mare american.

În finalul tuturor acestor mulţumiri şi nemulţumiri, declar că ***întregul material este*** *bazat* ***pe realitate şi nu conţine nici o ficţiune.***

Autorul

2

TEODOR FILIP

• născut în **23.03.1943,** la Râmnicu Vâlcea;

• **1961 –** absolvit Liceul "Emanoil Gojdu" -
Oradea;

• **21.08.1964 –** absolvit Scoală de Ofiţeri MJL-
Oradea;

- repartizat la Batalionul Trupelor de Securitate Oradea, ca locotenent şi comandant de pluton, ulterior avansat comandant de companie;

• **martie 1976 –** selecţionat pentru U.S.L.A. (recent înfiinţată);

• **03.05.1976 –** transferat la U.S.L.A., repartizat în Statul Major al unităţii,
ca ofiţer (căpitan) cu pregătirea militară a cadrelor;

• **începând cu martie '77** şi până la pensionarea sa pe caz de boală
(două pre-infarcturi şi lombosciatică) datorată specificului activităţii, **a primit diferite responsabilităţi, toate la nivelul funcţiei de colonel:**

- ^ef al Serviciului pentru paza şi apărarea ambasadelor şi a reşedinţelor diplomaţilor acreditaţi în România (obiectivele de competenţa U.S.L.A.);

- responsabil de pregătirea antitero a cadrelor din unitate şi teritoriu (în cadrul Colectivului învăţământ al U.S.L.A.);

- comandant de schimb la Aeroportul Internaţional Otopeni, răspunzând * de controlul antitero şi antideturnare;

Teodor Filip a fost pensionat medical cu gradul de **locotenent-colonel.**

CUVÂNTUL EDITORULUI

Cu prilejul unor titluri anterioare, tot în Cuvântul editorului, spuneam că **ar fi bine dacă am putea ţine pasul cu dl. Teodor Filip!** Că domnia sa se profila, încă din start, un autor a cărui viitoare prolificitate ne va obliga să ne iuţim mersul editorial...

Numai că **un editor,** mai ales dacă e şi relativ "proaspăt" pe piaţă, **nu "merge" numai de capul lui!** Ar fi bine, frumos şi demn.de o economie de piaţă... **Din păcate, românii,** adică noi, toţi aceşti veşnic nemulţumiţi şi pretenţioşi, **"construiesc" capitalismul la fel cum au construit şi socialismul! în băşcălie şi cam alăturea cu drumul...** Pentru că principiul este **acelaşi:** *noi ne facem că muncim, ei se fac că ne plătesc.* Cine muncea în socialism era considerat un staha-novist, un paria, cine vrea să muncească acum este tot un paria, ar dori, crimă!, să facă un ban cinstit. Cine înşeală statul (şi pe alţii) să trăiască, **e** "băiat deştept"...

Aşa că **cel plin de iniţiativă, dornic să facă treabă, trebuie să îi înţeleagă şi pe cei care nu vor,** să se scuze că, poate, câştigă mai bine decât ei (muncind zi-lumină şi rişcându-şi viitorul ori sănătatea), eventual să mai lase de la el, **ba chiar** să**-i înţeleagă (creştineşte) pe "ţeparii" care au umplut aşa-zisa lume a afacerilor din România...Iar dacă nu-i înţelegi pe "ţepari", dânşii se supără. Dar rău de tot şi te mai ameninţă şi cu *"trebunaW*** "! Unde dredeţi că se mai poate găsi un asemenea tupeu în afară de România? Pentru că românul a mai fost Înzestrat **cu** un "defect" de la strămoşii lui: uneori e prost de bun şi răbdător! Şi merge pe înţelegerea reciprocă, binecunoscutul *"mai las eu, mai dai tu.,. "* **Acesta este şi motivul pentru care, cu o natalitate şi o longevitate incredibilă, se nasc şi rezistă asemenea" oameni de afaceri".** Care n-ar avea ce căuta

în orice economie de piaţă sau societate sănătoasă, ar fi eliminaţi rapid ca orice măsea stricată, pentru că, altfel, distrug întregul organism... Din păcate, în astfel dexazuri ar trebui să intervină "doctorii", procurorii şi poliţiştii, dar cum ei nu se ocupă de cazuri mai grave, cum să poţi spera să aibă timp şi de un banal "abces"? La un "mort clinic" cum sunt cultura sau educaţia, ce mai contează aşa ceva ?...

Am mai scris despre **aspectele neplăcute de care se loveşte un editor care vrea să producă ceva pentru semenii săi, sincer şi cinstit, cu cărţile pe masă, fără ciudatele subvenţii** de **la Ministerul Culturii dar cu veşnicele şi tipicele lovituri pentru cel care are "neruşinarea"să "scoată capul" fără sprijin sau măcar aprobare...** Veţi crede, poate, că exagerez. Cine ştie? Depinde din ce unghi sunt privite aceste lucruri. Cert este, însă, că, pentru un om, o editură, care vrea să răzbată cinstit, prin forţe proprii, toate acestea sunt extrem de frustrante. Când am editat revista "OBIECTIV MAGAZIN", deşi era **singura publicaţie color din Oltenia,** o găseam pur şi simplu **ascunsă** prin chioşcuri sau primeam (reţineţi) **retururi consecutive cu diferenţă de câte un exemplar între ele!** Am înţeles că **eram incomozi** prin ceea ce publicam, înţeleg că **şi multe din cărţile Editurii "OBIECTIV" sunt mai mult decât "neavenite" pentru anumite personaje.** Dar, vorbim peste tot despre *"democraţie", "stat de drept", "economie de piaţă", "libertatea cuvântului"^* alte noţiuni manevrate cu nonşalanţa cu care vorbea

4

Ceauşescu despre *"egalitatea în drepturi", "democraţia socialistă"**ŞA.*** Mai mult, **nu înţeleg cum este posibil ca, în mod sistematic, atunci când pregătim titluri de interes cu adevărat naţional să înceapă presiunile!** (Lăsaţi lehamitea la cele mai înalte niveluri, m-am resemnat deja că ea ţine de funcţiile acelor "patrioţi"...), **în toamna anului 1998,** casa îmi era "vizitată" sistematic atunci când eram plecat din oraş (de exemplu, să duc cărţi la Bucureşti). în **toamna lui '99,** înregistram două tentative (în două săptămâni, Bucureşti şi Bistriţa-Năsăud) de "accident" auto (mortal). **în primăvara anului 2000,** pentru a putea merge înainte cu editura, eram obligat să renunţ la cele două magazine şi agenţia de publicitate (după ce renunţasem şi la revistă). Tot atunci, mă bazam pe seriozitatea a două "nume" ale Craiovei (primarul Vasile Bulucea şi magnatul George Ilinca) şi tipăream *"Craiova Maxima-Momente de antologie"* (două volume), deşi erau la rând alte cărţi, cu vandabilitate maximă. Mai mult, bann,promişi pentru reclamă în acele cărţi **i**-am primit **după... un an de la George Ilinca (20 milioane lei) iar cele 10 milioane lei de la fraţii Mihăilescu (reclamă în volumul II) le mai aştept şi acum!...** Mai departe: înainte de apariţia volumului *"Marile Mistere ale Piramidei Oculte",* **au început să curgă... citaţiile pentru procese de calomnie din 1998, după articole nici măcar scrise de mine,** ci găzduite în revistă (ca *"parte responsabilă*

civilmente", deşi respectivii **aveau contracte prin care îşi asumau întreaga răspundere,** ca şi colaboratori!), plus "vizitele" în apartament... **"Mişcarea" a fost repetată în vară, când trebuiau să apară cele trei titluri anterioare** *("Conspiraţia Satanei"* – vol. II, *"Ghidul spionului român", "Secretele Terrei")* **iar acum s-au reluat, cu programări de aşa natură încât să nu mai poţi face nimic altceva!** Veţi vedea că n-am fost "iertat" nici măcar în *"Academia Caţa-vencu",* dacă veţi citi *"Secretele Terrei"*- vol. IÏ, o "lovitură sub centură" primind-o chiar de la **Cornel Ivanciuc,** pe care până atunci îl considerasem prieten... Fireşte, cu "informaţiile" de rigoare dinspre Craiova.

Pe de altă parte, însă, **am trimis câte un exemplar din** *"Secretele Terrei"* **la toate cotidianele centrale, am vorbit aproape cu toţi directorii lor anterior şi, deşi, am lucrat** (şi am făcut treabă!) **la *"Adevărul"* şi *"Evenimentul*** *zilei",* **nu s-a învrednicit nimeni să-i semnaleze apariţia, în ciuda promisiunilor... Am trimis, apoi, câte un** exemplar **la Preşedinţie** (Preşedinte şi un consilier), **premier, miniştrii Culturii, Finr.nţelor, învăţământului şi** de **Externe şi,** credeţi-mă, în afară de faptul că, la aî rva zile, dl. Ion Iliescu îi ţinea lecţii despre daci şi vechimea poporului român premierului francez Lionel Jospin, **n-am primit nici** un alt **mesaj... Aceasta,** deşi, **veţi** vedea în "Secretele Terrei" – vol. II, **destui au preluat ideile** din **acea carte, prima** din **România care** spunea **foarte clar că aici s-a născut civilizaţia umană...**

Şi atunci, cum să mai ai timp să reclami la Parchet sau să deschizi acţiuni în instanţă pentru firme şi indivizi care, pur şi simplu, n-au avut de gând niciodată să achite vreun leu din marfa primită şi vândută? *"Teparii"* menţionaţi altă dată au rămas pe vechile "poziţii": *"EU Press"* Zalău (Cristian Stamate, tfclefoane devenite "fantomă"), *"Oldan Press"* **Cluj Napoca** (Bogdan Potra; 064/197.532; 431.617; 091.294.049; Str. Avram Iancu 29), *"SUPI DIF Presş"* **Timişoara** (Marius Soporan, Mihai Pridie – str. Mircea cel Bătrân 5; 056/124.226; 094.790.827). Vine tare din urmă şi ***"Palermo Prod-comserv"*** **Tg. Mureş** (Peter Klosz, 065/250.665; 094.886.610; str. Ialomiţeinr.8/30)...

Această listă va apărea în toate cărţile noastre până ce respectivii se vor hotărî să-şi achite soldurile (varianta returului a căzut de mult), până nu vom găsi timpul necesar să-i urmărim şi prin Interpol dacă **e** nevoie, **iar ea va fi "îmbunătăţită" cu cine va "dori"...**

Cazul maximului tupeu îl reprezintă soţii Lupaşcu, de la firma bucu-reşteană *"CALYPSO".* Fireşte, SRL, interpretat ca având *"răspundere limitată". /* în *"Ghidul spionului român"* îi menţionam la "ţepari", adăugând ***"celebri deja!"***

Regret că am facut-o numai acolo, pentru că **reacţia lor a fost imposibil de descris şi calificat!** Revin acum, cu aceeaşi menţiune de mai

sus: **vor apărea în toate cărţile editurii "OBIECTIV" până la plata integrală a soldului sau până când organele statului vor interveni** (prin autosesizare sau la sesizarea **noastră).** Trebuie să înţeleagă, o dată pentru totdeauna: **totul trebuie plătit în viaţă şi nimic nu merge la infinit!** Familia Lupaşcu, **după aproape un an** în care a fost abordată, săptămânal, telefonic şi cu toată politeţea posibilă, deşi dovedise **impoliteţea de a returna două livrări... comandate,** se arată aşa de ofuscată de "tupeul" nostru de a-i nominaliza în "Ghid", încât, găsiţi întâmplător, **amândoi ne ameninţau cu... un proces !!! Mai poţi spune ceva în faţa tupeului unor indivizi care îţi refuză înapoierea proprietăţii** ?!... De foarte mult timp, **firma soţilor Lupaşcu se mai poate aproviziona de la o singură firmă en-gros din Bucureşti,** restul refuzându-le "colaborarea", şi aceasta pentru că trebuie să păstrezi relaţii cu cineva, dacă vrei să trăieşti şi pentru că respectiva firmă mai are destui bani de înca-sat şi nu are încotro... **Pentru cine doreşte o colaborare cu firma "CALYPSO" SRL a familiei Lupaşcu,** ofer acum toate datele: **Bucureşti, str. Pascal Cristian 4-6, Sector 6; tel. 01/627.24.80; 094.553.546-dna L.; 094.658.747-dl. L. Baftă!...**

În *"Ghidul..* ", categoriile de colaboratori erau mai multe. Nu mai revin, renunţând la "colaborarea" cu toţi aceştia, în timp ce (tot) sper **să** nu mai apară alţii...

Bănuiţi că, **în asemenea condiţii, e şi foarte greu să ţii pasul cu dl. Teodor Filip!** Iar pentru aceste motive, cei care ne conduc şi noi, cei consideraţi *"stupid people",* **am pierdut o analiză şi o predicţie cu adevărat profetice ale atentatelor din SUA** ! Nu ştiu dacă ele ar fi schimbat desfăşurarea evenimentelor, deşi poate s-ar fi găsit un ofiţer CIA aflat la post, la Ambasada SUA, care să raporteze la Washington **concluziile unuia din foştii şefi de la USLA,** o unitate extrem de respectată în lumea antiteroristă sau a informaţiilor (locul **V** în lume!)...

Lucrarea de faţă (reţineţi!) a fost **predată editurii noastre în ianuarie a.c. Ar fi trebuit să apară pe piaţă în mai-hmie a.c,** odată cu cele trei menţionate anterior (şi pe care, poate, le ştiţi). Din lipsa a câtorva zeci de milioane neîncaşate la timp, a trebuit să fie pusă în balanţă cu *"Conspiraţia Satanei"* – vol.II. Fireşte, veţi spune, şi pentru că, **la acea dată, terorismul nu era un "subiect cald".** Ici-colo, se mai producea câte o deturnare de avion, apoi totul era dat uitării. Numai **că,** veţi vedea, **această carte scrisă efectiv în secolul XX (2000) anunţa foarte clar marile pericole ale secolului XXI ! De care ne lovim deja,** deşi nu

s-a scurs încă **primul** an al noului **secol** şi mileniu! **Ce ne aşteaptă, aflăm din acest volum, este mai presus** de înţelegerea noastră a ceea ce pericol înseamnă omul!...

Autorul ne dă fiori **numai** cu titlul **capitolului... XVIII (18=6+6+6):** *"Terorismul şi armele de nimicire în masă".* Şi (încă!) nu s-a apelat la ele!

Din **păcate,** predicţiile nu sunt roze, şi nici **nu pot fi:** *"terorismul viitorului" -un megaflagel;"inumanitatea, aspectul sângeros al terorismului viitorului; "tero-riştii-kamikadze", "o singură acţiune exemplară şi spectaculoasă, care să producă prin ea'însăşi o convulsie"* ("Gemenii'"!!); *"terorismul viitorului are posibilitatea **să** dezlănţuie un adevărat haos "; "astăzi, armele de nimicire în masă sunt la îndemâna oricăruia vrea şă le utilizeze "* **etc.**

Când dl. Teodor **Filip concepea** această carte, Preşedinţia **SUA** părea să nu **ştie un mare adevăr, aflat după 11.09.01: (...)** ***cel mai mare pericol pentru pacea mondială, pentru securitatea statelor, devine acum terorismul".Şî*** **aceasta** pentru **că,** am **aflat** în ultimele săptămâni dar ne prevenea autorul, ***"şi arma biologică a intrat în arsenalul anumitor organizaţii teroriste "***

"Indiferent ce am face, terorismul nu va dispărea", ne spune fostul şef al Biroului învăţământ de la **USLA,** un expert în "Carlos-Şacalul" şi are o poziţie tran**şantă:** *"faţă de terorişti nu trebuie manifestată nici o milă! După çe au comis un act terorist, ei nu se pot ascunde în spatele legilor şi principiilor pe care le dispreţuiesc".*

SUA vor fi obiectivul terorismului secolului XXI şi cele mai expuse (şi

fragile) în faţa acestui flagel, aflăm. Care este motivul? ***"Prin politica promovată***

de Marile Puteri, se dă apă la moară terorismului"... Clar? Marile Puteri nu s-au

arătat, însă, prea convinse **că** ***"e timpul reformelor în profunzimea sistemului"*** iar

acum se chinuie **să** lupte cu tarele unui sistem pe care l-au creat.

*

Din păcate, dl. Teodor Filip n-a mai avut ocazia să~şi completeze materialul cu evenimentele din **11.09.2001,** pe cafe să le explice pe larg, cum se cuvine. Volumul de faţă era deja **cules** şi în pregătire pentru tipar. în plus, spaţiul tipografic e limitat şi **ne** "omoară" totdeauna! Pentru **aceasta,** trebuie să le "mulţumim" tuturor guvernanţilor din ultimii **10-l1** ani, care "au făcut totul" pentru ca toate cheltuielile tipografice să **ia proporţii de-a dreptul neruşinate,** numai **să** nu mai fie 'mnealor criticaţi...

Aşa se face că acest Cuvânt al editorului a rămas singurul spaţiu în care se mai poate adăuga ceva, cât de nat, mai aproape de data apariţiei. Ocazie cu care pot menţiona **că,** anunţat de domnia sr Je tragedie, în **11.09.01,** am "evaporat" trei zile din programul infernal dedicat scrierii *"Secretelor Terrei"* –

vol. **II,** sacrificând şi nopţile aferente, pentru a studia foarte atent momentul în care, am convingerea,, **Marile Puteri** se **joacă inconştient cu... vechile profeţii: declanşarea ultimului război mondial!...**

In 12.11.01, după o noapte întreagă "alături" de CNN, am scris un material (nedorit) stufos pe care l-am faxat la toate cotidianele centrale, la *"Crişana"* — Oradea şi *{<Ediţie Specială"*- Craiova. Concluzia se află în titlu: **"Terorism sau... înscenare tip Pearl** Harbour?" Rezultatul: **cotidianele centrale au ignorat total această opinie neconformă** cu poziţia **oficială** (că tot sunt "independente"!), *"Crişana"* a găsit de cuviinţă să-l publice în **două episoade,** în săptămânalul *ᵘCrişana Plus"* iar cotidianul craiovean a publicat două episoade în..**. 15** şi **17.09.01** iar al treilea n-a mai apărut !... Ultima parte era cea cu argumentele pentru înscenare...

8

Repet, **articolul a fost scris imediat ä doua zi, "la cald", când nu existau deloc comentarii de acest gen şi nu apăruseră dubiile (şi dovezile) ulterioare.**

Una este este să apari "la cald", cu o ipoteză dovedită ulterior, şi alta să fii publicat după săptămâni, când ai pierdut orice prioritate **a** opiniei...

Am vrut iniţial să public aici întregul articol, apoi am renunţat. Pe de-o parte, criza de spaţiu, pe de alta faptul că analiza evenimentelor **(70%** din material) vă este acum foarte bine cunoscută.

Voi încerca **să rezum** cele publicate în ziarele amintite sau afirmate Ja **OTV** şi pe postul local **3TV** (2 ore). Să punctez, deci:

• înaintea "căderii" Zidului Berlinului, CIA a comandat piesa rock semnificativă "Stairway To Heaven" (Porţile Raiului) – "Scorpions". Acum, **s-a** petrecut ceva similar: au apărut **două filme,** despre modul "mişelesc" în care au atacat japonezii la Pearl Harbour (diversiune, preşedintele Roosevelt ştia şi chiar i-a incitat pe japonezi, pentru a-i împinge pe americani în război!) şi despre un avion care loveşte Turnurile dar acestea rămân în picioare... Ei bine, toţi guvernanţii americani au vorbit imediat de.. *"al doilea Pearl Harbour" ?/.*

• în cazul unor acţiuni teroriste, **atacatorii sunt cei care îşi doresc publicitatea** (pentru ca sinuciderile să nu fie inutile, să li se afle revendicările, nemulţumirile) **iar statul lovit face tot posibilul ca să minimalizeze efectele şi, mai ales, publicitatea. Acum, s-a întâmplat invers!**

• în 22.12.89, am văzut prima revoluţie în direct, în 1991, în Irak, primul război în direct, **acum primul atac terorist transmis în direct pe tot globul...**

• întrebări, întrebări: fiind **anunţate din timp** (chiar din lumea arabă şi lista e lungă, începînd cu RMubarak), **cum de şi-au pierdui vigilenţa** serviciile secrete (atotputernice) americane?; cum de s-au putut mişca arabii veniţi la cursuri în America, nesupravegheaţi?; dacă teroriştii au fost ajutaţi pe

aeroporturi, **de ce nu au primit pistoale** şi nu cuţitaşe ?!; **cum de nu s-au sesizat turnurile de control** de schimbările de la bord, dacă (s-)au sesizat, **de ce nu s-a reacţionat la timp?;** dacă Pentagonul a fost anunţat la timp, pentru evacuare, **celelalte ţinte de ce nu au fost protejate** ?; cum de au fost **numai 6.000-7.000 de angajaţi în "Gemeni", din 50.000,** cu numai 15 minute înainte de începerea programulu?; de ce G.W.Bush a stat ascuns, multe ore, pentru ca, la $i^{30}{}^{\wedge}{}^{00}$ (ora României) să aterizeze la Casa Albă, cu un traseu şi ore **anunţate dinainte de CNN,** să mai ţină şi o conferinţă de presă, în condiţiile în care, se anunţa, "câteva avioane" fuseseră pierdute de radare?!; cum de au lipsit din obiectivele vizate atât Preşedintele, cât şi secretarul de Stat?!; cum de au putut pilota peste New York nişte terorişti care aveau cu ei **cărţi de pilotaj... în arabă** (nu există decât în engleză!); cum de exista **reporter al CNN la Kabul,** în aceeaşi noapte, pentru a transmite în direct un ciudat conflict militar, când CIA nici măcar nu ştia dacă ben Laden era în Afganistan (neputînd intra!)?; cum de au aflat aşa de repede... (până atunci) penibilele servicii secrete americane (care îi controlează pe americani mai "bine" decât Securitatea!) că autorul era Osama ben Laden iar a doua zi se găseau şi probe? !... Impresia: **s-a dorit un şoc maximal... mondial !**

Întrebările fără un răspuns ((convingător) sunt însă mult mai multe. Lângă ele s-au aflat şi o serie de...

9

• **Informaţii/afirmaţii penibile:** în avionul căzut **la** Pittsburgh, pasagerii... **au votat** dacă să îi atace pe teroriştii sau nu!; peste tot, teroriştii au ţinut **la** respect **"o** naţie de Rambo", democratică, cu nişte **cuţite ...de hârtie!** ; un elicopter a fost ridicat pentru a filma a doua "intrare" în Gemeni dar n-a existat **nici-un *"Apache"*** (rachete **aer-aer)!; *"Gemenii"* au căzut exact... cà în filmele americane de profil,** deşi structura de oţel rezista la 3.000 °C, peste temperatura posibil a fi degajată de kerosenul explodat în vârf iar sistemul antiincendiu funcţionase integral, încât... inundase primele etaje (de întrebat arhitectul român care a lucrat la construirea "Gemenilor")...; **Osama ben Laden** (atenţie, **agent CIA!) a sunat la CNN,** la 15 **şi** 60 minute după lovirea Turnurilor, şi a spus răspicat că nu este el autorul, **fără să primească o rachetă** "în barbă", **precum Djohar Dudaev !!**

Întrebări, ciudăţenii afirmaţii penibile... Cine sunt, totuşi, autorii? Orice criminalist serios porneşte de la întrebarea: ***"Cine are interes?"*** Sau, **"cine** câştigă?"

• Să vedem, întâi, ***cine nu câştigă: ARABII !!!***

Mult timp **până atunci, arabii** (în general şi palestinienii în special, **după** cum veţi vedea şi din această lucrare) erau consideraţi ***"teroriştі".*** Iar evreii, nişte miei biblici care aşteptau... explozia sinucigaşilor palestinieni. în ultima vreme, însă, de la instalarea unui general foarte dur în fruntea

guvernului (căsătorit cu... două romînce, decedate amândouă), Ariel Sharon, israelienii au început să-i "toace mărunt" pe palestinieni şi arabii deja cereau judecarea acestuia la Tribunalul Internaţional de la Haga... într-un moment favorabil de imagine, când chiar americanii **deveneau** tot mai convinşi că Israelul depăşea măsura, **aveau arabii nevoie de o asemenea multiplă crimă ce i-ar fi readus în postura veche de terorişti?** Dacă respectivii au fost doar nişte fanatici, cum de au reuşit ei, când, apoi, serviciile secrete americane au concluzionat că lovitura a fost pregătită cel puţin un an şi nu putea reuşi fără sprijinul unui stat? "Fireşte", arab!...

Şi **a mai pierdut cineva: TALIBANII** ! Regimul lor de teroare, în afara oricărei normalităţi (chiar şi arabe), era absolut celebru şi total criticat. în condiţiile în care fuseseră, până atunci, într-un mod mai mult decât ciudat toleraţi (motiv: ca şi ben Laden, finanţat de Reagan, luptaseră împotriva URSS!), era o adevărată nebunie să-şi pună pe cap întreaga Omenire !...

Un ultim perdant: SADDAM HUSSEIN ! De necrezut pentru unii, dar Saddam a putut rezista tuturor tentativelor de răsturnare pentru că a avut poporul alături de el. Explicaţia este foarte simplă: mereu, Saddam a găsit postura "mielului" urmărit de "lupii" occidentali... Bombardat, pus sub embargo, atunci când, după 10 ani de politică atentă şi subtilă (vezi observatorii ONU), începuse a lămuri nu numai opinia publică internaţională că, în privinţa Irakului, s-a exagerat, parte din populaţie murind nevinovată, trebuia să nu fi fost el, politicianul subtil, să fi făcut o asemenea gafă politică!...

Cine a câştigat? Această întrebare ne poate aduce împotriva tezei oficiale, conformă ordinului Administraţiei SUA *("Cine nu e cu noi, e... cu terorismul!")* dar, surprinzător, ...mai aproape de adevăr!... Nu ştim dacă acest adevăr îl vom afla prea repede dar logica pare a ne da dreptate.

10

. Câştigătorii ar fi în acelaşi număr:

• Statele Unite: în condiţiile ulterioare datei de 11.09.01, toţi cei care le contestau (UE, antiglobalişti, opozanţii "scutului anti-rachetă" sau extinderii NATO) deveneau obligaţi moral să lupte împotriva unui duşman comun (dar necunoscut!), sub "umbrela" SUA! Acum, alianţa Rusia – China – India devine una "teroristă", opoziţia la "scutul anti-rachetă" american, una "criminală", ca şi cea la extinderea NATO în Europa, iar UE n-are decât să accepte cu mâinile legate noua "intrare în Europa" a americanilor... Care, din acest moment, vor putea vedea "terorişti" peste tot şi interveni oriunde... Cât de serioasă este această acţiune o dovedeşte faptul că foarte mulţi cetăţeni oneşti din toată lumea au reacţionat vehement când s-au trezit pe o asemenea listă. Inconştientă. Acum, SUA pot acuza, după dorinţă, orice stat! La un moment dat, tot globul a aflat (iar România a fost pusă într-o

situaţie delicată) că un român era suspect pentru că avea un calculator performant şi luase cursuri de pilotaj pentru avioane mici! Mai mult, ni se spunea, vecinii... bănuiau că avea probleme cu Fiscul american, dar nimeni nu ne explica ce legătură pot avea terorismul şi Fiscul în acest caz şi nici nu-şi bătuse capul să afle dacă, într-adevăr, românul avea o problemă financiară... Probleme cu Fiscul a avut şi Bill Clinton! A fost, cumva, terorist ? !...

• Israelul: aflat într-o situaţie care cerea, inexorabil pacea şi cedarea unor teritorii Palestinei, într-o scădere vizibilă de imagine internaţională, putea face cel-mai la îndemână lucru: să nu-şi anunţe "fratele mai mare" despre cele pregătite. Ostrovski, un fost director Mössad, afirma că, listate, informaţiile despre Yasser Arafat umpleau o întreagă cameră!! Şi atunci, care era (aproape) singurul serviciu de informaţii ce putea gestiona o asemenea criză arabă?... N-am spus "s-o genereze", deşi ar fi avut toate posibilităţile (oameni, informaţii, organizare) şi tot interesul: astfel, americanii "s-ar fi convins" în ce pericol trăiesc ei alături de arabi, ca să nu mai vorbim despre satanizarea acestora pe plan mondial !...

• Oculta Mondială. în *"Conspiraţia Satanei"* – **vol. I, am publicat calculul personal din care rezulta că, în 2010, e programată instalarea Guvernului Mondial. Care presupune restrângerea tuturor libertăţilor câştigate până acum, ascultarea telefoanelor, restrângerea libertăţii de mişcare (fizică, financiară etc.) şi a dreptului la arme de foc, o evidenţă (şi) mai strictă a populaţiei, drepturi şi fonduri sporite pentru poliţie şi serviciile secrete (G.W. Bush refuză să-l schimbe pe directorul CIA., în ciuda americanilor!), reducerea posibilităţii de mişcare a oamenilor pe tot globul, sub motiv de pericol terorist etc.**

Oculta Mondială, ale cărei interese se suprapun cu ale SUA şi Israelului în punctele esenţiale, avea toate mijloacele şi tot interesul să provoace (nu să accepte) tragedia din 11.09.01 !

Vârfurile Ocultei Mondiale sunt de origine evreiască, iar SUA sunt vârful de lance al politicii lor. Conform profeţiilor, lumea a fost la un pas de un mare şoc economico-financiar ce ar fi necesitat o bancă şi o monedă unică. Oricum, cei în temă au profitat suficient. Acum, lumea întreagă are un motiv întemeiat să se unească sub o "pălărie" comună, deşi "duşmanul" este necunoscut...

11

Turnurile erau proprietatea familiei Rockefeller (care a cedat şi terenul, din acelaşi cartier, pentru construirea sediului ONU), câştigătoare acum a unei prime de asigurare de **800.000.000 USD** (construcţia, **în** 1972, a

costat doar 37.000.000 USD!) iar, prin presiuni psihologice asupra arabilor, **petrolul poate costa acum şi mai puţin.**

Spuneam **că** SUA, un incredibil experiment mondial de populare şi formare ca stat **(13** state la început), sunt vârful ei de lance. Oculta a intervenit întotdeauna când acestea erau în scădere de viteză iar **diversiunile** vechi sunt cunoscute: scufundarea vasului "Lusitania", pentru intrarea în primul război mondial şi atacyl de la Pearl Harbour, pentru intrarea în al doilea război mondial, **ambele regizate,** dar care au adus Americii **o** nesperată poziţie hegemonică.

*** Implicarea Ocultei se vede şi din câteva simboluri:** ***Gemenii*** au fost loviţi de primul avion la ora **13** GMT (ghinion!), apoi la **18** (6+6+6=Satana!) minute... Ulterior, erau mediatizate **13** organizaţii teroriste "apte" de aceste atentate şi **6.000** de victime posibile ale acestor atentate. Toate acestea sunt simboluri clare ale iudeo-masoneriei...

La fel şi stilul de satanizare a unei ţări sau unui personaj înainte de declararea războiului. Mereu a fost la fel: Slobodan Miloşevici, Saddam Hussein şi Osama ben Laden au fost mai întâi "prieteni" (sau agenţi), apoi au ajuns "duşmanul public nr. 1"... Războaiele, toate, din deceniul trecut, au fost precedate de "satanizarea" adversarului, uneori cu foarte mult timp înainte, cu intoxicări mediatice având o asemenea fluenţă şi ritmicitate, încât cu greu puteau fi combătute la infinit...

Ziua de 11.09.2001 a fost una **a loviturilor simbolice multiple** (comercial, financiar, politic, militar etc.), **obsesie care nu este caracteristică, în nici-un caz, lumii arabe** !!... De exemplu, SUA se considerau un nou Imperiu Roman, unic şi civilizator, iar Roma a fost fondată de gemenii Romulus şi Remus.

Cine stă, însă, în spate la asemenea coincidenţe ne putem da seama şi din războaiele din Irak şi Iugoslavia. în acestea, **cele mai bombardate zone au fost... vechiul Sumer** (considerat, intenţionat greşit, sursa poporului evreu dar şi a civilizaţiei umane, cât şi o sursă de surprize arheologice neplăcute pentru unii) **şi oraşul Niş, vechiul Naissus, localitatea de naştere a împăratului Constantin cel Mare, ctitorul creştinismului,** religia atât de nesuferită (mai ales cea ortodoxă, iniţială) pentru iudeo-masoni...

Vreţi şi **un pronostic** al evenimentelor următoare (deşi, până la apariţia cărţii, ar putea fi depăşit, numai că acest pronostic l-am făcut de mult, public, în scris sau înregistrat)? Punctele "fierbinţi" sunt patru: **Afganistan** (pentru apropierea "sub fusta" Maicii Rusia, intenţie contracarată inteligent şi pentru „magistralele" de petrol din Uzbekistan), **Cecenia** (ruşii vor să aibă şi ei "teroriştii lor"!), **Irak** (procentul cel mai mare, familia Bush având mai mari interese petroliere în zonă) **şi Cuba** (evreul Fidel Castro fiind la "asfinţitul

vieţii" iar cei care au sponsorizat, până acum, organizaţiile anti-castriste cerându-şi "profitul"). **Un *"schimb echitabil"* ruso-american presupune ca Cecenia şi Afganistan să rămână "în grija" Rusiei iar Irak şi Cuba** în cea **a** SUA. **Dacă nu cumva Irakul şi Balcanii vor fi împărţiţi după sistemul Stalm-Churchill...**

Ceea ce nu e deloc surprinzător. Autorul tratează suficient de elocvent tema "terorismului de stat" al Marilor Puteri...

29.09.2001 Eugen **DELCEA**

13

PREFAŢĂ

Prin periculozitatea pe care a dobândit-o în zilele noastre, **terorismul internaţional a devenit o problemă deosebit de gravă,** care îngrijorează atât guvernele şi partidele politice de guvernământ, cât şi populaţia paşnică. Deşi omorul şi actele individuale sau colective de terorism datează din vremuri imemoriale, lumea contemporană a înregistrat şi înregistrează o expansiune alarmantă şi fără precedent al acestui flagel numit **"terorism internaţional",** devenind un fenomen ameninţător pentru pacea şi securitatea internaţională.

Dacă până la mijlocul secolului XX terorismul era mai mult o acţiune individuală, sau practicat de unele organizaţii şi grupări în limitele teritoriilor naţionale ale unor state, după cel de-al doilea război mondial, în special **începând cu deceniul 6,** putem afirma, fără a greşi, că **terorismul s-a remarcat prin modificări calitative notabile.** Cea mai importantă este faptul că **a devenit internaţional Prima inovaţie în materie au adus-o teroriştii din zona arabă** (Orientul Apropiat şi Mijlociu), **care au început** să **acorde atenţie deosebită comando-urilor teroriste şi acţiunilor legate de acestea,** cum ar fi: deturnarea de aeronave, ocuparea de ambasade cu luare de ostatici şi asasinarea personalităţilor politice care nu le erau pe "plac". ""Amatorismul" în practicarea terorismului trebuia exclus. S-a făcut simţită nevoia de organizare, de pregătire a "luptătorilor" şi, astfel, **au apărut numeroase organizaţii şi grupări teroriste.** îndrep-tându-i atenţia cu precădere către **comiterea de acţiuni de răsunet** vizând personalităţii politice, persoane cu responsabilităţi în viaţa social-economică, diplomaţi şi sedii ale unor misiuni diplomatice, sedii ale unor partide, unele instituţii de artă, aeroporturi şi aeronave **ş**.a., terorismul are implicaţii majore asupra ansamblului vieţii internaţionale, afectează ordinea relaţiilor pe plan mondial, activitatea economică şi social-politică din diferite state, zdruncinând stabilitatea relaţiilor normale de convieţuire paşnică, a legăturilor diplomatice, culturale şi economice desfăşurate în conformitate cu normele şi principiile dreptului internaţional.

Ca urmare, **necesita o ripostă hotărâtă** şi **coordonarea luptei antiteroriste la nivelul tuturor statelor.** într-o serie de ţări, şi amintesc

numai: S.U.A., Marea Britanie, Italia, Germania, Franţa, Spania, Belgia, **au fost constituite unităţi specializate în lupta antiteroristă,** care au în componenţa lor cadre cu calităţi şi aptitudini psihofizice deosebite, dobândite în urma unor antrenamente complexe şi îndelungate. De-a lungul anilor, aceste unităţi au dat riposte hotărâte comandourilor teroriste, câştigându-şi admiraţia şi respectul, atât ale oamenilor politici, cât, mai ales, ale oamenilor paşnici.

Atenţionez cititorii că **lucrarea de faţă cuprinde realitatea sută la sută** şi face parte din ciclul *"TERORISM-ANfITERORISM*". în prima carte a acestui ciclu – *"Secretele U.S**.L**.A"* – am încercat să destram valul de suspiciune care a planat asupra uslaşilor, acei luptători de elită care au făcut parte dintr-o unitate a Ministerului de Interne – fosta Unitate Specială de Luptă Antiteroristă. De data aceasta, voi încerca să prezint două aspecte fundamentale ale terorismului internaţional: pe de o parte, ororile suferite de zeci de persoane nevinovate – bărbaţi, femei, copii -de pe urma unui act terorist şi, pe de altă parte, rezultatele pozitive ce se obţin în cazul cooperării dintre guvernele şi statele implicate. Dar, mai ales, riposta hotărâtă a luptătorilor antiterorişti.

14

Capitolul I

14

ATENTATE CARE AU SCHIMBAT LUMEA

De la Iason la Rabin

Dintotdeauna, marii conducători militari, oameni ai vieţii economice ori ai finanţelor, înalte personalităţi politice au constituit ţinta atentatelor în scopul unor interese personale ori de grup. în continuare, voi prezenta un tabel cronologic al unor atentate mai importante săvârşite de-a lungul istoriei. Atentate care au schimbat lumea, ori erau pe cale de a o schimba.

Î**naintea erei noastre**

- 370 – IASON, tiran fenician, a fost asasinat de doi tineri în timpul unei parade militare, organizată înainte de a pleca într-o campanie militară împotriva perşilor.

- 337 – ARTAXERXES al Dl-lea, rege al Persiei, a fost asasinat de eunucul Bagoas, care spera că va dobândi o mai mare putere, atrăgându-şi favorurile moştenitorului.

- 336 – FTLEP al II-lea, întemeietorul vestitului imperiu macedonian, a fost asasinat de una din căpeteniile sale militare, la îndemnul Olimpiei, propria lui soţie.

- 330 – DARIUS al Ill-lea CODOMANNOS, ultimul rege persan, a fost asasinat din ordinul satrapilor săi.

- 129 – SCIPIO AFRICANUS MINOR, om politic erudit, unul dintre cei mai buni oratori ai timpului sau, consul roman, învingător al Cartaginei, a fost asasinat de fruntaşii de seamă ai democraţilor.

- 125 – TIBERIUS SEMPRONIUS GRACCHUS, tribun roman. A elaborat o reformă agrară urmând să micşoreze prăpastia dintre bogaţi şi săraci. A fost ucis de senatori, iar ajutoare ale acestora i-au aruncat cadavrul în Tibru.

- 72 – QUINTUS SERTORIUS, om de stat democrat roman. împărţea cu ' chibzuinţă funcţiile, din care cauză a căzut în dezgraţie. A fost ucis de un ofiţer în

timpul unei festivităţii.

- 46 – POMPEI – căpetenie şi om politic roman, unul dintre triumviri. în urma neînţelegerii cu Cezar, a fost învins de acesta. A ftigit în Egipt, unde a fost ucis mişeleşte din ordinul regelui Ptolomeu al XlII-lea.

- 43 – MARCUS TULLIUS CICERO, om politic roman, orator renumit şi scriitor fecund. A fost ucis din ordinul lui Marc Antoniu.

Î**n era noastră**

- 41 – CALIGULA, împărat roman. Lipsit de scrupule, aprig din fire, s-a dedat la tot felul de samavolnicii şi a irosit întreaga visterie a ţării. A fost ucis, în palatul său, de un pretorian.

- 96 – DOMITIAN, împărat roman. A fost un om foarte crud. Asasinarea lui a fost pusă la cale de o conjuraţie de la palat.

- 235 – ALEXANDRU SEVER, a devenit împărat*roman după asasinarea lui Elagabal. Era un om instruit, nobil, dar n-a fost un bun domnitor. A fost asasinat de un grup de soldaţi.

- 882 – PAPA IOAN al VII-lea. A reprimat cu cruzime puterea nobilimii romane, fapt pentru care a fost ucis.

- 929 – PAPA IOAN al X-lea, a fost asasinat în închisoare din ordinul puternicei şi periculoasei curtezane Marozia, eminenţa cenuşie apoliticii romane din acea vreme.

-l170 – THOMAS BECKET, arhiepiscop de Canterbury, sprijinitor al puterii catolice în Anglia. Henric al II-lea Plantagenetul l-a numit arhiepiscop sperând că îi va sprijini interesele. întrucât nu a vrut s-o facă, a fost asasinat din ordinul regelui, de patru cavaleri, în faţa altarului catedralei din Canterbury. Doi ani mai târziu, Biserica catolică l-a sanctificat.

- 1306 – VACLAV al III-lea, rege ceh, ultimul din dinastia Piemsyl, a fost asasinat la Olomouc, unde se afla la odihnă, de mercenarul german Konrad din Bontéstein, pe când se pregătea să participe la o campanie militară.

- 1422, 9.III – JAN ZELIVSKY, predicator radical husit din Praga, om politic care a sprijinit sărăcimea pragheză. A fost un organizator capabil, a condus masele sărace şi mijlocii împotriva orăşenilor reacţionari. Consilierii municipali l-au ademenit în piaţa Oraşului-Vechi din Praga, unde l-au ucis, împreună cu alţi nouă adepţi ai săi.

- 1572, 25.VIÏI – GASPARD de CILIGNY, amiral, conducător al hugheno-ţilor francezi. A fost asasinat de membri ai Ligii catolice, la ordinul lui Henric de

Guise. Acesta a fost începutul masacrului intrat în istorie sub numele de "Noaptea Sfântului Bartolomeu".

- 1672, 20.VIII – JAN şi CORNELIUS de WITT, oameni de stat olandezi, asasinaţi la Haga de o mulţime fanatică, pentru o pretinsă trădare de ţară.

- 1782,17.VII – PETRU al III-lea, ţar al Rusiei, asasinat de un grup de complotişti conduşi de Alexei Orlov, în aşa-numita "revoluţie a doamnelor", în urma căreia s-a urcat pe tron Ecaterina cea Mare.

- 1808, 28. VII – SELIM al II-lea, sultan turc, reformator progresist. Eforturile lui de a forma o armată după modelul vest-european i-au fost fatale: i-a înlăturat pe ieniceri, care l-au ucis din ordinul nepotului său, care s-a urcat pe tron sub numele de Mustafa al IV-lea.

-l814 – FULGENCIO YEDROS, fondatorul Republicii Paraguay, a fost însă ucis din ordinul locţiitorului său, Gaspar de Francia.

- 1829, 1.1 – BLANCO, general, preşedinte al Republicii Bolivia, a fost asasinat de membri ai opoziţiei.

- 1835, 28.VII – LUDOVIC FILIP, rege al Franţei, a fost ţinta unui atac pus la cale, la Paris, de aventurierul italian Pieschi. Atentatorul a folosit o maşină infernală care i-a ucis pe mareşalul Mortier şi încă 11 persoane.

- 1872, 6.II – RICHARD SOUTHWELL BURKE, viceregе englez în India, a fost asasinat de un deţinut musulman în timpul unei inspecţii la închisoare.

- 1882, 6.V – Lordul F.CAVENDISH, secretar de stat pentru Irlanda, şi colegul său, subsecretarul de stat pentru Irlanda, I. H. BURKE, au fost .ucişi în parcul Phoenix din Dublir de naţionalişti irlandezi.

- 1903, 11. VI – ALEXANDRU I, regele Serbiei, a fost ucis în palatul regal din Belgrad, împreună cu soţia sa, Draga, în timpul atacului unui grup de ofiţeri conduşi de cumnatul regelui, colonelul Alexandru Masin şi de Gragütin Dimi-trie vie-Apis.

16

- 1919, lO.IV – EMILIANO ZAPATA, revoluţionar mexican, "neînvinsul", "incoruptibilul", a fost asasinat de trădătorul Guajard, care a primit drept recompensă gradul de general şi 100.000 de pesos.

- 1921, 26.VIII – MATHIAS ERZBERGER, ministru german, şeful comisiei de armistiţiu de la COMPLEGNE, cel care a semnat capitularea Germaniei, a fost asasinat de Tillesen şi Schultz, ofiţeri imperiali, membri ai organizaţiei teroriste "Organization Consul".

-l933, 29.XII -l. G. Duca, jurist şi om politic, fruntaş al Partidului Naţional • Liberal. în mai multe rânduri ministru şi prim-ministru. Promotor al unei politici îndreptate către cercurile politice şi financiare franco-engleze, a fost asasinat de membri ai Gărzii de Fier.

- 1935, 14. IV – PAUL AVERY, activist sindicalist din S.U.A., a murit în urma schingiurilor inumane la care l-au supus fanaticii membri ai organizaţiei fasciste "Legiunea neagră",

- 1936,13. VI – a fost asasinat CALVO SOTTELO, ofiţer al poliţiei spaniole, deputat monarhist. Asasinarea lui a donstituit semnalul pentru dezlănţuirea războiului civil.

- 1948, 30.1 – MAHATMA GANDHI, filozof şi om politic indian, conducător al mişcării de eliberare, a fost asasinat de brahmanul Godsé, conducătorul unei grupări teroriste.

- 1951,20.VII, ABDUL-LAHIBN HUSSEIN, rege al Iordaniei, cel mai înverşunat duşman al colonişti1or britanici în Orientul Apropiat, a fost asasinat într-o moschee.

- 1952, 27.111 – Lui KONRAD ADENUER, cancelar al Republicii Federale Germania, un atentator necunoscut i-a trimis un pachet în care se găsea exploziv. Când pachetul a fost deschis, **s-a** produs o explozie în urma căreia unul dintre poliţişti a murit, alţi trei fiind răniţi. Adenauer a scăpat neatins.

- 1960, 28.VI – HASSAH MADIALI, prim-ministru iordanian a fost ucis de o bombă în timpul unuia dintre atentatele organizate împotriva regelui Hussein. Acesta a scăpat cu viaţă.

- 1963, 22.XI – J.F.KENNEDY, preşedinte al S.U.A, a fost asasinat în împrejurări rămase până în prezent învăluite în mister.

- 1968, 4,111 – MARTIN LUTHER KING, personalitate marcantă a mişcării negrilor americani, cel mai tânăr laureat al Premiului Nobel pentru Pace, a fost asasinat la Memphis.

- 1970, 6.IV – CARL VON SPRETI, ambasadorul Germaniei Federale în Guatemala, a fost răriі la Ciudad de Guatemala şi împuşcat de membri unei organizaţii teroriste, întrucât guvernul guatemalez nu a acceptat cererea lor de a-l schimba cu un grup de terorişti închişi.

- 1981, 6.X – ANWAR EL SADAT, preşedintele Egiptului, este asasinat pe stadionul Medinet Nasr, în timpul parăzii militare prilejuită de marcarea a 8 ani de la războiul din octombrie 1973 împotriva Israelului, de către membrii unei organizaţii teroriste condusă de teologul orb Omar Abdel Rahami.

- 1995, 26.V – La Addis Abeba, coloana oficială a delegaţiei egiptene, condusă de preşedintele **Hosni Mubarak,** participând la reuniunea la nivel înalt al Organizaţiei Unităţii Africane, este ţinta unui atac terorist.

- 1995, 28.VIII – Atentat asupra şefului statului Georgia, **Eduard Şevarnadze,** prin explozia unei maşini capcană.

-l995,4.XI – Este asasinat **Yitzhak Rabin,** primul-ministru israelian.

Din cele câteva cazuri prezentate (cazuistica este extrem de bogată), reiese că, în epoca contemporană, cele mai expuse la atentate sunt înaltele

personalităţi politice, care, prin deciziile lor, pot influenţa desfăşurarea evenimentelor în anumite părţi ale lumii. Pentru protecţia acestora, se iau măsuri deosebite. **însă,** oricât de bine ar fi păzite, oricâte măsuri de securitate se iau pentru apărarea lor, fisuri pot apărea oricând. Iar teroriştii sunt într**-o** cursă contracronometru pentru anihilarea acestor măsuri.

Preşedinte al SUA – o meserie periculoasă

Începând din 1835, un preşedinte american din cinci a fost victima unei tentative de asasinat, reuşite sau nu. în felul acesta, exercitarea prerogativelor prezidenţiale în Statele Unite ale Americii îşi are reversul ei: oricât de glorioasă ar fi şi ori câte satisfacţii oferă, continuă să rămână **una din meseriile –** dacă poate fi numită aşa – **cele mai periculoase din lume.**

În urma acestor atentate, precum şi a altora – uciderea lui Martin Luther King la Memphis, a lui Bob Kennedy la Los Angeles, atentatele asupra lui George Walace, Malcolm **s**.a. -, un institut de cercetări afirma că **în Statele Unite ale Americii există circa 100.000 de indivizi obsedaţi de o idee fixă: să-l ucidă pe preşedinte.** Intervin aici mai multe aspecte, în primul rând, în capetele bolnave ale acestor dezaxaţi există ideea bolnăvicioasă a setei de glorie, care nu se poate obţine decât prin asasinarea preşedintelui; dragostea femeii iubite nu poate fi câştigată decât prin săvârşirea unui act "istoric". **Şi** care este acest act "istoric" în mintea lor? Asasinarea preşedintelui...

În al doilea rând, **există nenumăraţi indivizi inhibaţi, care au suferit diferite rateuri** (şcolare, familiale, profesionale) şi, pentru a ieşi din anonimat, ori pur şi simplu nemulţumiţi, nu doresc altceva decât să**-l** ucidă pe preşedinte. Astfel, numele şi poza lor vor fi pe prima pagină a tuturor cotidianelor şi la toate buletinele de ştiri ale canalelor de radio şi televiziune.

În al treilea rând, şi nu cel mai puţin lipsit de importanţă, **numeroşi indivizi,** în special tineri, **fascinaţi de mişcările extremiste teroriste,** sunt gata oricând să comită asemenea acţiuni.

O perioadă destul de îndelungată, când era vorba de atentate asupra unor personalităţi politice, explicaţia cea mai simplă, teză.susţinută atât de specialişti -mai ales psihiatri – cât şi de personalităţi oficiale, era aceea a ucigaşului dezechilibrat psihic. în ultimul timp însă, în special în urma asasinării lui John Fitzgerald Kennedy, a lui Martin Luther King şi Bob Kennedy, precum şi a tentativei de asasinare a preşedintelui Ronald Reagan, tot **mai mulţi americani refuză să creadă că atentatul la viaţa preşedintelui sau a unei înalte personalităţi nu are dedesubturi politice.** Astfel, nici în prezent nu s-a stabilit ceva concret cu privire la asasinarea preşedintelui Kennedy. De ce, când preşedintele **Abraham Lincoln** ceruse ministrului Apărării să îi pună la dispoziţie, pentru paza sa, pe ofiţerul Eckert, un poliţist

tânăr şi puternic, foarte conştiincios şi în care avea deplină încredere, acesta l-a refuzat, motivând că poliţistul avea de îndeplinit o misiune care nu suferea amâ

nare? în schimb, îl destină pe poliţistul Parker, un beţiv incorigibil ! ! După atentat, s**-a** dovedit **că** ministrul Apărării minţise. Eckert fusese liber şi stătuse tot timpul acasă. Cum **a** fost posibil ca Hinekley să se posteze în grupul de ziarişti şi fotoreporteri, în apropierea preşedintelui, fără ca nimeni să-i solicite legitimaţia?

Ar mai fi încă multe întrebări care nu au primit răspunsuri nici în ziua de astăzi. întrebări la care milioane de cetăţeni din întreaga lume aşteaptă răspunsuri.

În acelaşi timp, **nimeni nu poate nega legătura dintre aceste tentative de asasinat şi climatul de violenţă care bântuie Statele Unite ale Americii.** Ţara în care se înregistrează un omor la fiecare 21 de minute, unde rata creşterii anuale a criminalităţii este de **13%.** Iar această criminalitate este în relaţie directă cu proliferarea producerii **şi** vânzării armelor. în **S**.U**.A.,** la fiecare **13 secunde** se cumpără o armă **de** foc! în această ţară există cel puţin **55 milioane arme de foc în posesia individuală a cetăţenilor...**

Nu este mai puţin adevărat că şi **organizaţiile de extremă** dreapta cunosc o răspândire extraordinară în această ţară, numărul lof ridicându-se, se pare, la circa **2.000.** Pe lângă aceste organizaţii, o adevărată resurecţie cunoaşte, în ultimul timp, Ku Klux Klanul, sinistra organizaţie teroristă creată, la mijlocul secolului trecut. Un membru al Biroului de Investigaţii (FBI) din Alabama – statul în care această organizaţie este cea mai activă – declara: *"Suntem îngrijoraţi Ne-am putea afla în faţa unei noi direcţii în activitatea teroristă şi, pur şi simplu, nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva".*

*Î*n asemenea condiţii, pentru nimeni nu mai poate părea inexplicabilă "seria neagră" de atentate la viaţa preşedinţilor americani, din care, în continuare, vom prezenta câteva...

Andrew Jackson

1835 este anul în care are loc **prima tentativă de asasinare a preşedintelui Statelor Unite ale Americii.** Anul în care **Andrew Jackson,** al şaptelea preşedinte al **S**.U**.A.,** avea să reuşească un adevărat tur de forţă pe care nu l-a mai reuşit nici un alt preşedinte după el.

Însoţit de un grup de congresmeni, ziarişti şi prieteni, preşedintele Jackson se întorcea **de** la înmormântarea senatorului Davis. Sprijinindu-se în baston, păşea în faţă. Abia intră pe sub coloanele Capitoliului când, în faţa preşedintelui, la câţiva paşi, apăru un necunoscut, care ridică mâinile şi îndreptă spre acesta două pistoale mari. Se auzi prima împuşcătură. Toată suita preşedintelui, în frunte cu acesta, rămase încremenită. Dar nu se

întâmplă nimic, pistolul cu care a tras criminalul nu a funcţionat. Se aprinsese numai praful de puşcă din butoiaş. în această situaţie, preşedintele îşi reveni, ridică bastonul în încercarea de a-l lovi pe agresor. Dar nu mai avu timp. Acesta trase cu ambele pistoale, dar nici unul din gloanţe nu-i atinsese ţinta. Acesta se aruncă asupra atentatorului şi îl făcu inofensiv. Nimeni din suită nu avusese timpul necesar pentru a interveni.

Imediat după atentat, atât prietenii cât şi adversarii preşedintelui începură să se întrebe cine se afla în spatele atentatorului, cine anume îl plătise. însă, cercetările au spulberat orice speculaţie. **Lawrence,** pe lângă faptul că era un **atentator solitar,** mai era şi **dement.** în urma unui şoc pe care îl suferise cu ani în urmă, **se credea regele Richard al III-lea,** calitate în care trimisese în Anglia mai multe scrisori prin care solicita tronul. în calitate de rege al Angliei, **emitea pretenţii şi**

20

la tronul Americii, care era încă **o** colonie britanică. Dar nimeni **nu a** dat importanţă scrisorilor respective, de unde şi tentativa sa eşuată.

Abraham Lincoln i

În **aprilie 1865,** în majoritatea statelor americane, oamenii aveau motive să **se** bucure. Tocmai se terminase războiul dintre Nord şi Sud, 26.000 de soldaţi ai generalului Lee capitulaseră. Cauza pentru care luptase Nordul ieşise învingătoare: sclavia fusese desfiinţată. în toate statele, negrii aşteptau ca egalitatea în drepturi cu albii să devină realitate.

Eliberatorul şi unificatorul, cel mai popular dintre preşedinţii americani, **Abraham Lincoln,** îşi făcea planuri de viitor: după expirarea mandatului prezidenţial intenţiona să se retragă în Illinois, unde să-şi trăiască viaţa în linişte. Deşi era foarte populär, preşedintele Lincoln, luptătorul pentru egalitate şi democraţie, avea şi duşmani. De la aceştia **primise nenumărate scrisori de ameninţare, dintre care unele conţineauf^hiar ameninţarea cu moartea.**

Ziua de 14 aprilie era prima zi petrecută de preşedinte la Washington, După masa de prânz, dăduse dispoziţii să i se reţină, pentru seară, **o** lojă la Teatrul "Ford", unde se prezenta *"Verişoara noastră din America",* o comedie de mare succes, în care celebra Laura Keen apărea pentru ultima oară în rolul Florencei Trenchard.

În jurul orelor **20.00,** preşedintele, împreună cu soţia, se urcă în trăsura prezidenţială care aştepta în faţa intrării principale a Casei Albe. Pe drum, trăsura se çfri în faţa casei senatorului Harris din New York, unde Clara Harris şi logodnicul ei, maiorul Henry R.Rothbone, urcară alături de preşedinte. în jurul orelor **21.30,** deci după începerea spectacolului, au ajuns în faţa teatrului. La intrare erau aşteptaţi de portarul Charles Forbes şi poliţistul John Parker, garda personală a preşedintelui.

Este cazul să fac o precizare. **în aceea vreme, nici la Casa Albă, nici la Capitoliu, încă nu funcţiona un serviciu regulat de pază a poliţiei. Mai mult, preşedintele Statelor Unite nu avea gardă personală decât atunci când *i* se punea** la **dispoziţie de către ministrul Apărării. în timpul deplasărilor, nu era înconjurat sau însoţit de nici o gardă,** mergea prin oraş ca orice cetăţean, iar la biserică lua loc printre oamenii de rând. în felul acesta, preşedintele trebuia, mai bine zis era obligat, să se apere singur de duşmani.

În după-amiaza zilei respective, preşedinte Lincoln solicitase ministrului Apărării să i-l destine, pentru paza. sa personală, pe ofiţerul Eckert, un poliţist tânăr, în care avea încredere. însă, **ministrul îl refuzase,** spunând că Eckert avea de îndeplinit o misiune care nu suporta amânare. în schimb, **îl destinase pe poliţistul Parker, un alcoolic notoriu.** Şi astfel, securitatea preşedintelui Statelor Unite ale Americii era asigurată de un singur om, şi acela un beţiv incorigibil...

În momentul în care preşedintele apăru în loja numărul şapte, dirijorul orchestrei, William Withers jr. făcu semn artiştilor. Aceştia întrerupseră reprezentaţia, înaintară pe scenă şi se înclinară în direcţia preşedintelui. Apoi, orchestra intona imnul american, după care spectacolul continuă. Preşedintele şi soţia luară loc în lojă, preşedintele pe primul loc din faţă, soţia lui, în spate. în loja numărul opt se aşezară, în colţ, domnişoara Harris şi, lângă ea, pe canapea, maiorul Rothbone. Cele doi'ü loji erau unite între ele.

21

După reluarea spectacolului, poliţistul Parker, care se aşezase pe un scaun în ~ faţa uşii lojei preşedintelui, nu rezistă mult. Peste puţin timp apăru la bufetul teatrului, unde bău câteva pahare de whisky.

În dimineaţa zilei respective, John Wilkes.Booth, unul dintre cei mai renumiţi actori ai Teatrului "Ford", idolul femeilor din Washington, se prezentase la teatru pentru a-şi ridica corespondenţa. Aici, îl întâlni pe director, de la care află că preşedintele Lincoln va participa la spectacolul de seară. Văzu loja care se pregătea pentru înaltul oaspete şi, fără să fie observat, pregăti un sistem care să permită deschiderea uşii din afară cu ajutorul unei sfori. în uşă, făcu şi o mică gaură. în jurul orei 13.30, părăsi teatrul.

Seara, după ora 21.00 reapăru la teatru – deşi avea zi liberă – şi se opri în culise. La ora **22.10** trecu prin vestibul, spre loja preşedintelui. Se opri în faţa uşii cu numărul şapte, constată cu satisfacţie că scaunul pe care trebuia să stea poliţistul era gol, privi prin gaura scobită şi zări capul preşedintelui. Rămase în aşteptare până la o scenă în care publicul izbucni *in* râs şi deschise cu grija uşa pătrunzând în lojă. Totul era în semiîntuneric. Scoase din buzunar un pistol de calibru mare, cu un glonţ, se apropie brusc de preşedintele care urmărea piesa, îndreptă arma spre capul acestuia şi apăsă pe trăgaci. Soţia

preşedintelui încremenise. Râsetele din sală estompară zgomotul împuşcăturii, însă maiorul Rothbone intui că se întâmpla ceva. Se ridică, îl văzu pe atentator, şi se aruncă asupra acestuia. Booth scoase un pumnal, îl răni pe maior la umăr, după care încalecă balustrada lojei şi sări pe scenă. în cădere, îşi fractură piciorul. Cu pumnalul plin de sânge în mână, se târî puţin, strigând: *"Aşa vor păţi tiranii!",* se ridică şi dispăru în. culise. De aici, prin ieşirea din spate, fugi în curte, unde îl aştepta un cal. încalecă şi dispăru.

În sala teatrului izbucni panica. în loja preşedintelui apărură câţiva doctori, îl consultară şi dispuseră,să fie transportat urgent într-un pat. Pe o targa, îl duseră în casa lui Peterson, care locuia peste drum de teatru, unde cei mai renumiţi chirurgi din Washington nu mai putură face nimic.

În dimineaţa zilei următoare, la ora 7.20, preşedintele Lincoln încetă din viaţă.

Dacă ministrul Apărării nu l-ar fi înlocuit pe poliţistul Eckert... dacă un beţiv incorigibil ar fi rămas la postul lui... dacă... nu s-ar fi întâmplat această tragedie. Ulterior, toate cercetările au concluzionat: a fost un complot. Dar vinovaţii nu au fost niciodată dovediţi...

James Abraham Garfield

La **2** iulie **1881,** ora **9.20,** în faţa clădirii gării *"Baltimore & Fotomac Depot"* din Washigton, opri trăsura prezidenţială în care se aflau preşedintele Statelor Unite, generalul James Abraham Garfield, şi ministrul de Externe, James Blaine. Preşedintele se pregătea să plece într-un concediu de trei săptămâni în Williamstown.

Coboară din trăsură şi, însoţit de ministrul de Externe, se îndreaptă spre sala de aşteptare, răspunzând la salutul trecătorilor. Aici, abia făcu câţiva paşi înăuntru, când un bărbat bărbos, aflat la doi paşi de intrare, scoase din buzunar un revolver cu butoi şi trase două gloanţe asupra sa. Preşedintele se opri, pe faţa lui se întipări uimirea şi se prăbuşi pe covor.

Asasinul fii arestat pe loc şi dus la comisariatul de poliţie, unde, la, primul interogatoriu, recunoscu că a vrut să-l asasineze pë preşedinte, care era adversarul

său politic. La percheziţie, asupra sa s-au găsit două scrisori, dintre care una era adresată Casei Albe: *"Moartea tragică a preşedintelui reprezintă o tristă necesitate, căci ea ajută la strângerea rândurilor partidului republican şi la apărarea republicii Viaţa sa era un vis care trece fară nici un sens pentru cel care juge de ea. Viaţa omului are o valoare infimă. în timpul războiului au pierit mii de tineri curajoşi, jară ca cineva să verse pentru ei nici o lacrimă. Bănuiesc că preşedintele era creştin, astfel încât în Rai va fi mai fericit decât a fost pe acest Pământ. Pentru sărmanul suflet al doamnei Garfield nu ar fi fost mai*

puţin dureros dacă soţul ei ar fi murit de moarte naturală. Odată şi odată tot ar fi trebuit să moară.

N-am nimic personal cu preşedintele, moartea lui reprezintă o necesitate. Sunt avocat, un avocat al spiritului şi al politicii. Acum plec la închisoare.

Charles Guiteau "

În timpul cercetărilor a reieşit că asasinul era **un intrigant politic, un psihopat religios.** Se considera unul dintre cei mai capabili politicieni, având sentimentul că face politică în stil mare. **Ajunsese să emită pretenţii de stăpân neînduplecat al lumii.** Trimisese nenumărate scrisori pe adresa Casei Albe, chiar preşedintelui, cerând, la început, o recompensă. Avea impresia că, numai datorită lui, Garfield a obţinut victoria în alegeri. Apoi a emis pretenţia de a fi trimis ministru plenipotenţiar la Viena, ulterior motificându-şi pretenţiile la a fi trimis consul la Paris.

Neprimind nici un răspuns la nenumăratele scrisori, se înfurie pe preşedinte, pe republicani, pe toţi înalţii funcţionari de stat. Şi atunci, într-o seară avu o revelaţie: *"Ajunge să-l înlătur din drumul meu pe preşedinte şi totul o să fie în ordine, toate vor merge spre mai bine ".*

Şi se văzu că-şi duse la îndeplinire funestu-i plan. A fost condamnat la moarte şi **executat la 30 iulie 1881.**

Având două gloanţe în corp, cu toate străduinţele depuse de cei mai buni medici specialişti, **la 19 septembrie 1881, după un chin de aproape trei luni, preşedintele Statelor Unite ale Americii încetă din viaţă.**

Ronald Reagan

Luni, 30 martie 1981, întreaga Americă a fost străpunsă de un fior de oroare şi şi-a pus o întrebare legitimă: cum a fost posibil să se atenteze la viaţa preşedintelui ?

În aceea zi, la ora **14.30,** în timp ce părăsea **hotelul Hilton din Washington,** situat la aproximativ un kilometru şi jumătate de Casa Albă, unde ţinuse o conferinţă în faţa reprezentanţilor sindicatelor, preşedintele **Ronald Reagan a fost ţinta unui atentat, fiind rănit cu focuri de armă.**

Protejat de garda sa personală, preşedintele tocmai ieşea din hotel. în faţă, în spatele unui cordon care oprea accesul spre locul pe care îl avea de străbătut până la maşină, se afla un grup compact de cetăţeni. în mijlocul acestora, se găseau câţiva ziarişti, fotoreporteri şi operatori ai posturilor de televiziune. La un moment dat, unul dintre aceştia a strigat: *"Mister President, Mister President!",* solicitând astfel preşedintelui o poziţie mai avantajoasă pentru a-l filma. La această interpelare, preşedintele Reagan se întoarse, îi dădu la o parte pe membrii gărzii personale care erau interpuşi între el şi cetăţeni şi ridică mâna stângă în semn de salut. în acel moment, un tânăr

blond, strecurat printre fotoreporterii spre care se întoarse preşedintele, acţiona cu o viteză incredibilă. într**-un** timp extrem de scurt – **doar două secunde –** trase **şase focuri** spre preşedinte, care în acel moment oferea **o ţintă ideală.** Primul glonţ îl răneşte pe James Brady, purtătorul de cuvânt al Casei Albe, străbătându-i cutia craniană (acesta a căzut fulgerător la pământ, toţi crezându-l mort; după ce a fost transportat la spital, s-a comunicat imediat decesul său., însă, ulterior, s-a constatat că mai respira; ca urmare, în urma unei intervenţii chirurgicale de mai mult de trei ore, a fost salvat). **Al doilea glonţ pătrunde în partea stângă a pieptului preşedintelui, oprindu-se în plămânul stâng, la o adâncime de** 7 **cm, după ce trecuse la numai 3 cm de inimă.** Celelalte patru gloanţe lovesc pe Timothy McCarthy, agent al serviciului secret, în pântece şi pe Thomas Delahany, agent al poliţiei din Washington.

Cu un sânge rece remarcabil, caracteristic profesioniştilor, intervine fulgerător escorta preşedintelui: atentatorul şi eventualii săi complici sunt imobilizaţi pe loc, concomitent cu asigurarea măsurilor de apărare a preşedintelui de noi lovituri, care, protejat de trupurile a trei agenţi, este împins în maşina blindată, în timp ce şoferul primeşte ordinul să demareze în viteză spre **spitalul George Washington.**

În urma intervenţiei chirurgicale, care a durat 2 ore şi 45 minute, glonţul din plămânul preşedintelui este extras, iar viaţa lui salvată. Dar fiecare american, şi milioane de cetăţeni din lumea întreagă, s-au întrebat cum de e posibil, ca numai în ultimele două decenii, atâtea personalităţi ale vieţii politice americane să fie victime ale unor atentate teroriste? (Este vorba de asasinarea preşedintelui J.F.Kennedy, a fratelui său, Robert, care intenţiona să candideze la preşedinţie, şi a lui Martin Luther King). Oare până când va continua "seria neagră"? Acesta era cel de**-al 1l-lea atentat împotriva preşedintelui Statelor** Unite **ale Americii.**

În urma atentatului s-au pus o serie de întrebări, între care cea mai vehiculată a fost şi a rămas: cum a fost posibil ca un atentator, având un pistol în buzunar, să se poată plasa liniştit, fără a fi legitimat, în mijlocul unui grup de reporteri cărora li se verificaseră actele? Explicaţia caré s-a dat a fost aceea că nici un sistem de protecţie nu este total şi infailibil. Perfect adevărat. Numai că acest lucru era adevărat dacă atentatorul ar fi fost un necunoscut, un anonim oarecare pentru poliţie, serviciul secret şi celelalte organisme. Ceea ce nu stă în picioare în cazul acestui atentator, **cunoscut** atât de către **poliţie,** cât **şi** de **F.B.I.**

Autorul atentatului, dezarmat şi arestat în timpul comiterii acţiunii sale criminale, identificat ulterior, era John Warnock Hinckley, în vârstă de 26 ani, care provenea dintr-o familie înstărită. Tatăl său, directorul unei companii petroliere, **se afla** în relaţii foarte apropiate cu vicepreşedintele S.U**.A.,** George

Bush, la **a** cărui campanie electorală contribuise financiar. Crescut la Dallas – oraşul cu o criminalitate în continuă creştere – în cartierul rezidenţial, copil de bani gata şi foarte răsfăţat, Hinckley a apucat-o de timpuriu pe o cale greşită. Drumul activităţii ulterioare i-a fost deschis de trei organizaţii extremiste: *"Rodea", "Clubul spaniol"* şi *"Studenţii în guvern"* din care a făcut parte în anii de liceu. După absolvirea acestuia, în 1973, a făcut parte din gruparea *"Posse Comitatus"* ("Forţa ţinutului", grupare de extremă dreapta), la a cărei activitate a renunţat însă, în scurt timp. îşi întrerupe studiile universitare şi începe să colinde Statele Unite – din motel în motel -, fiind mare amator de muzică pop.

- '■■ . 77

*Î*n urma unui conflict cu familia, a devenit **membru al *"National Socialist Parthy of America"*** (Partidul Naţional-Socialist din S.U.A., mai pe scurt "Partidul Nazist American"), care îşi proclama pe faţă concepţiile fasciste, ura feroce **faţă** de negri şi evrei (una din lozincile acestui partid este *"Singurul evreu acceptabil este un evreu incinerat").* în sânul acestui partid, Hinckley s-a făcut remarcat prin participarea la un marş împotriva evreilor, prin simpatia sa faţă de ideile lui Hitler (la un seminar de istorie contemporană, *"Mein Kampf* a fost subiectul pe care l-**a** ales să-l trateze). Dar s-a remarcat, mai ales, prin afirmaţiile sale verbale şi lozincile pe care le striga cu orice ocazie. Şeful acestui partid spunea despre el: *"Vorbea mereu de împuşcarea oamenilor sau de aruncarea în aer a imobilelor. Lumea* (cei din partid -n.a.) *considera c-arfi nebun sau agent al poliţiei".* Ca urmare, **nu i s-a mai reînnoit carnetul de membru, fiind nevoit să părăsească acest partid "prea pacifist" în viziunea sa.**

În 1980, după ce o vizionat filmul *"Taxi Driver",* John Hinckley şi-a închipuit că poate să ucidă şi el un politician de vază, pentru a demonstra femeii iubite marea sa pasiune. **Aleasa inimii sale era însăşi actriţa Jodie Foster din "Taxi Driver",** căreia i-a scris mai multe scrisori. O dovedeşte aceasta şi faptul că la Washington, în camera de la hotel în care şi-a petrecut noaptea dinaintea atentatului, anchetatorii au descoperit o scrisoare către actriţa iubită, în care a scris: *"îriti voi dovedi iubirea printr-un gest istoric. Voi muri probabil în această acţiune, dar nu-mi pasă. Jodie, te rog să priveşti în inima ta şi să-mi dai cel puţin o şansă de a-ţi câştiga stima şi dragostea după acest gest istoric".* **S**-a fixat asupra personalităţii pe care vroia să o. ucidă: preşedintele Statelor Unite. Şi-a cumpărat **trei revolvere şi 50 de încărcătoare.** Cu acest arsenal asupra sa, la **9 octombrie 1980** s-a deplasat în oraşul **Nashville,** statul Tennesse. Pe aeroportul oraşului – unde se aştepta sosirea preşedintelui de atunci, **Jimmy Carter –** a pătruns în spaţiul rezervat presei, însă **a fost reţinut de poliţie, arsenalul confiscat, supus unui scurt interogatoriu şi eliberat pe cauţiune"!!** Dispare fară urmă. Cu câţiva ani înainte, mai fusese reţinut, atunci când a încercat să se îmbarce la bordul

unui avion, având asupra sa armament. Dar la cercetări a declarat că intenţia lui fusese de a deturna aeronava. Şi atunci a fost eliberat.

Toate acestea, dar mai ales dispariţia sa după a doua arestare – când a fost eliberat pe cauţiune – trebuiau să alarmeze poliţia, dar mai ales F.B**.I.** Mai ales că **numele de John Hinckley figura în fişierul Serviciului Secret.** Sub acest aspect, este demn de reţinut faptul că în fişierul acestui serviciu sunt reţinute datele a circa **25.000 de persoane** considerate potenţial periculoase la adresa securităţii preşedintelui Statelor Unite, asupra cărora periodic se fac verificări, inclusiv cu privire la eventualele noi domicilii...

Câteva zile mai târziu, la Dallas, Hinckley îşi cumpăra un revolver calibru 22 cu care, la 30 martie 1981, a atentat la viaţa preşedintelui Reagan.

Astfel, cel de-al 1l-lea atentat asupra unui preşedinte al Statelor Unite ale Americii a durat doar două secunde...

26

Capitolul **II**

26

TERORISMUL – FLAGELUL SECOLULUI XX

Cauzele proliferării terorismului

Orice flagel social trebuie eradicat prin eliminarea cauzelor sale. Totuşi, analizarea" rezultatelor nenumăratelor reuniuni, întâlniri, conferinţe **s**.a., inclusiv dezbaterile în cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite, evidenţiază faptul că dezbaterile pe marginea factorilor care generează terorismul nu au dus la nici un rezultat Acelaşi lucru reiese şi parcurgând bogata literatura consacrată terorismului. Toate acestea îl determină pe un specialist în domeniu să concluzioneze: rezultatele la care se ajung privind cauzele proliferării fenomenului terorist sunt elaborate pentru a servi unui anumit scop, şi anume, mascarea adevărului. Cea mai elocventă poziţie în acest sens este cea a profesorului american **H.H.**Cooper, care sublinia că: *"răspunsul la întrebarea de ce o persoană devine terorist, este de a găsi scuze prin referire la individ şi nu la cauze politice, condiţii sociale sau altceva".* Iar Edward Hyames, din Marea Britanie, merge mai departe spunând că *"a căuta cauzele acestui fenomen echivalează cu încercarea de a4 asigura legitimitatea".*

Din fericire, însă, există cercetători lucizi care au studiat acest fenomen şi cauzele lui cu obiectivitatea impusă de realităţi. Juristul belgian Eric David sublinia că *"terorismul este pentru **o** societate ceea ce este durerea pentru organismul uman, semnalul unei deficienţe, a unei anomalii, a ceva bolnav".* Profesorul Vojin Dimitrievici, de la Facultatea de Drept din Belgrad, spunea: *"Anumite origini ale terorismului pot fi deplorabile în sine, datorită situaţiilor penibile (r-sism, colonialism, violarea drepturilor omului), în timp ce altele nu sunt astfel, dacă se ţine seama **de** faptul că **teroriştii, în ansamblu, provin***

din minorităţi frustrate". Iar semnatarul acestui serial adaugă: din minorităţi cărora le-a fost furat dreptul la existenţă, le-au fost violate toate drepturile (palestinienii, kurzii etc.).

Vorbind despre cauzele asasinatelor politice, profesorul american I. Simon arăta că *"este certă concluzia că principala cauză a fost şi este încă lipsa de dorinţă şi de iniţiativă a claselor conducătoare de a rezolva problemele arzătoare cu care se confruntă societatea. Violenţa generează violenţă.* ***Actul individual de violenţă este răspunsul la o situaţie politică şi socială ".***

Din cele de mai sus, prezentate foarte succint şi nu în totalitate, nu înseamnă că autorul acestui serial încearcă să legitimeze terorismul. Dimpotrivă, încearcă să pună în lumină germenii, care, în cele mai multe cazuri, îl generează. Este normal ca, mai întâi, să fie căutate (cercetate) cauzele care generează terorismul, să fie studiate iar apoi înlăturate...

Un colocviu internaţional asupra terorismului concluziona că "problema eşecului prevenirii şi suprimării terorismului decurge din faptul că nu există o înţelegere limpede a ca tizelor care conduc la acte ce constituie terorism. Guvernele şi comunitatea internaţională nu sunt în măsură să ajungă la im punct de vedere comun asupra acestui **fenomen şi** tocmai **de** aceea au **eşuat** să-l controleze până în prezent".

Orientul Apropiat – creuzetul terorismului mondial

Cauzele terorismului sunt multiplie. A le enumera şi analiza pe toate este un lucru foarte greu. Fapt pentru care mă voi mărgini să le prezint pe cele principale. Neîndoielnic, **terorismul este şi un război psihologic.** Dar realitatea lui este mult mai complexă, deoarece este rezultatul unui summum de factori care nu pot fi separaţi. **în fapt, el este expresia radicală a unui conflict profund.** După cel deal doilea război mondial, **creuzetul în care s-a format, cauzele care au generat terorismul modern este reprezentat de o zonă geografică bine determinată: Orientul Apropiat şi Mijlociu.** în această zonă, mozaicul de forţe, de orientări politice, de probleme nesoluţionate şi de conflicte deschise, alături de prezenţa şi influenţa Marilor Puteri, creează **un teren propice extinderii terorismului.** Pe de o parte, de la înfiinţarea Israelului, aici acţionează interesele acestuia, sprijinit de lumea occidentală în general, şi de Statele Unite în special. Pe de altă parte, se opun ţările arabe, cu orientări politice diferite, sprijinite în special de Rusia. Pentru a înţelege cauzele care generează proliferarea terorismului în această zonă şi care a transformat întreaga lume într-un câmp de luptă fară graniţe, **trebuie bine înţeleasă politica Israelului după ce s-a constituit ca stat, pe de o parte, şi împotrivirea ţărilor arabe, pe de altă parte.** Deoarece, aici există cea mai arzătoare problemă care frământă comunitatea internaţională: **problema palestiniană.** La fel cum există **problema kurdă –** un alt poppr dezrădăcinat.

În prezent, asistăm în aceasta-zonă, la o escaladare a violenţei şi a actelor teroriste. Reacţia oficială la această escaladare a terorismului este încercarea de a-l controla şi suprima doar prin forţă. Deşi se fac nenumărate analize a cauzelor care-l generează, întâlniri între conducătorii de stat din zonă -"intermediate în special de Statele Unite – toate sunt de faţadă. Deoarece, **până când problema palestiniană nu va fi rezolvată, actele teroriste din aceasta zonă nu vor înceta.**

Terorismul de stat – cauza majoră

S-ar putea da nenumărate exemple care să ateste **practicarea de către unele state** (multe dintre ele cu o veche democraţie) **a terorismului de stat.** A auzit cineva ca împotriva acestor state să se propună luarea de măsuri drastice? Guvernele ori conducătorii de state au luat vreo atitudine? Nu. Tocmai pentru că ele sunt comise *"în numele democraţiei".*

Dar **practicarea terorismului de stat generează, la rândul lui, acte teroriste.** Marile Puteri, în special Statele Unite ale Americii, şi-au făcut nenumăraţi duşmani care luptă împotriva lor cu **arma cea mai necruţătoare şi mai greu de stăvilit: terorismul.** Şi astfel, terorismul proliferează. Iar în cadrul actelor comise, de cele mai multe ori **suferă populaţia nevinovată.** în majoritatea cazurilor, în cadrul actelor teroriste, duelul se poartă între terorişti şi persoane nevinovate, în care acestea sunt

28

dezavantajate din start. Pentru că au avut nenorocul de a fi într-un loc nepotrivit la un timp nepotrivit, unde teroristul a plasat o bombă, o maşină-capcană, a "uitat" o încărcătură explozivă într-un autobuz, tren, ori a introdus-o la bordul unei aeronave. Iar prin explozia acestora, mor oameni nevinovaţi. Dar el, teroristul, şi-a atins scopul. A devenit un "erou", un "martir" în lupta împotriva sau pentru...

Politica promovată de administraţia de la Casa Albă se întoarce ca un bumerang împotriva sa. Confruntaţi cu nenumărate acte de terorism – explozia ce a zguduit din temelii zgârie-norii new-yorkezi, World Trade Center; atentatul de la Oklahoma City; cel din parcul olimpic de la Atlanta; atentatul terorist cu o maşină capcană care a provocat moartea a 19 soldaţi de la o bază americană din Arabia Saudită; atentatele **de** la ambasadele americane din Kenya şi Tanzania, pentru a da numai câteva exemple -, **americanii şi-au cam pierdut siguranţa, atât privind obiectivele proprii din străinătate, cât şi pe plan intern.**

Încă nu s-a ajuns la înţelegerea şi recunoaşterea faptului că terorismul este o problemă complexă a societăţii contemporane. **Segregaţia rasială, injustiţia, dezrădăcinarea unor popoare, practicarea terorismului de stat de către Marile Puteri alimentează continuu acest flagel.**

Petrolul, interesele şi terorismul

Proliferarea terorismului, în special al celui internaţional, **este cauzată şi de interesele politice ori economice ale unor state.** în general, S.U.A. optează pentru calea sancţiunilor dure faţă de ţările considerate promotoare ale activităţilor teroriste. în acest sens, a întocmit chiar o **listă neagră,** care cuprinde Iranul, Libia, Irakul, Sudanul, Afganistanul (recent, Kuweit-ul a fost şters de pe această listă). în cadrul acestor **sancţiuni dure,** putem enumera embargo-ul economic internaţional din 1992, pe care Statele Unite l-au impus Libiei pentru a-l determina pe preşedintele Libiei să semneze extrădarea celor doi terorişti acuzaţi de comiterea atentatului cu bombă din decembrie 1988, în care 270 de persoane aflate la bordul avionului american care s-a prăbuşit la Lockerbie, în Scoţia, şi-au pierdut viaţa. Supus embargo-ului respectiv, poporul libian a suferit, iar în iunie 1995, preşedintele Clinton a extins embargo-ul şi asupra Iranului, datorită refuzului acestuia de a renunţa la programul nuclear. Şi nici nu va renunţa. Deoarece, două Mari Puteri importante, China şi Rusia, continuă să-i furnizeze tehnologie şi material nuclear.

Însă, **sancţiunile impuse,** unele propuse de către S.U.A., **n-au fost şi nu sunt respectate cu stricteţe nici chiar de aliaţii politici,** între care ţările membre ale Uniunii Europene.

Deşi, la **27 iunie 1996,** toate ţările participante la reuniunea de la **Lyon,** într-un deplin acord cu lupta împotriva terorismului, au votat în unanimitate **40** de **măsuri împotriva terorismului,** statele vest-europene s-au opus vehement unor legi pe care preşedintele american le-a semnat. Motivul: sunt cele mai mari importatoare de petrol din Libia şi Iran. Iar **ţările Uniunii Europene consideră că nu sunt obligate să respecte o lege a S.U.A.** Elocvent în acest sens este următorul exemplu. La începutul lunii august 1996, opoziţia republicană, la iniţiativa sena

29

torului Âlfonso **d'Amato,** a promovat actul legislativ, ce urmărea să avertizeze două state considerate de Casa Albă foarte active în promovarea terorismului: Legea **privind sancţiunile împotriva Iranului şi Libiei.** Care a fost **adoptată** în ur nimitate în Camera Reprezentanţilor ţi cu o majoritate confortabilă de Senat. Legea prevedea sancţiuni economice împotriva oricărei companii străine care 3 investeşte anual **peste** 40 **milioane dolari** în industria petrolului şi gazelor naturale din Libia sau Iran. Sub incidenţa acestei legi intra şi orice firmă care nu respecta embargo-ul impus din 1992 Libiei. Administraţia americană a motivat că legea respectivă are drept scop descurajarea participării celor două ţări în organizarea şi comiterea de acţiuni teroriste prin constrângeri economice, limitându-le aportul de capital extern în principalele sectoare aducătoare de venit. Şi era vizat în special Iranul. Astfel,

în numărul din 3 august 1996, ziarul *"USA Today* citând surse I FBI, dezvăluia existenţa în Iran a 11 baze de antrenament pentru terorişti, în care se

» antrenează aproximativ 5.000 de terorişti din Libia, Siria, Algeria şi Turcia, inelu-

I siv în comiterea de acţiuni sinucigaşe. însă, **ţările membre ale Uniunii Europene**

s-au opus cu vehemenţă legii **Amato, argumentând că investitorii străini nu pot fi obligaţi să respecte o lege a S.U.A. Motivul: petrolul din cele două ţări.** Şi dacă ne aducem aminte, şi în **cazul** Legii **Helms-Burton, privind sancţiuni [1] economice împotriva** Cubei, **aceleaşi** state **s-au împotrivit,** obligând autorităţile

! americane să reeşaloneze sancţiunile prevăzute. Concluzia: deşi se pronunţă împo-

triva terorismului, când interesele lor economice o cer, guvernele anumitor state dau dovadă de maleabilitate suspectă în relaţiile cu ţările care-l susţin şi promovează. După reuniunea de la Lyon, deşi au fost adoptate 40 de măsuri foarte concrete şi practice împotriva terorismului, acesta şi-a continuat activitatea. Şi a lovit din nou. Preşedintele american a cerut iarăşi reuniunea **G7** (de data aceasta plus **Rusia).** Care a avut loc la **Paris** cu uşile închise. S-au propus alte **25 de măsuri,** tot "foarte concrete şi precise". Dar între parteneri au existat nenumărate discuţii, urmate de divergenţe. Dacă Statele Unite au propus măsuri drastice împotriva Iranului, Irakului, Sudanului şi Libiei – ţări bănuite a practica terorismul de stat şi a sprijini terorismul internaţional -, **unii** parteneri **din G7 nu au fost de** acord. Şi nici nu vor fi, deoarece **aceste** măsuri **ar lovi în interesele lor economice.**

Dar, între ţările participante la reuniunea G7+1, există cel puţin două lucruri divergente: îi leagă necesitatea de a se adopta măsuri de luptă antiteroristă, dar îi despart interesele economice. într-un cuvânt – banul. Chiar ministrul francez de Externe, **Hervède Charette,** a atacat direct "legile proaste" (Legea Amato-Kennedy şi Helms-Burton), afirmând că este total opus faptului ca un stat *"sa poată modifica regulile comerţului internaţional în profitul său şi să le impună altora. "*

O altă măsură propusă de Statele Unite nu va avea succes (cel puţin într-un viitor apropiat): **blocarea fondurilor celor care sprijină terorismul.** Numai pe marginea acestei propuneri s-ar putea scrie foarte multe. Sintetizând, se poate spune că, **şi în acest caz, primează interesele economice ale unor state.** Se poate spune că terorismul este sprijinit de anumite guverne şi conducători de state...

Capitolul III

UNITĂŢI SPECIALE DE LUPTĂ ANTITERORISTĂ

Paza bună...

În lucrarea ***"Secretele U.S.L.A.",*** editată tot de Editura OBIECTIV-Craiova, am dezvăluit, ***în premieră naţională,*** o serie de aspecte total necunoscute sau mai puţin ştiute despre celebra Unitate Specială de Luptă Antiteroristă din România (U.S.L.A.). Unitate care, datorită profesionalismului dovedit, şi-a câştigat aprecierea specialiştilor şi a oamenilor politici din Europa. Am căutat să reabilitez şi memoria unor nevinovaţi ucişi în vâltoarea evenimentelor din decembrie 1989. După cum am precizat atunci, lucrarea respectivă face parte din ciclul *"TERORISM-ANTITERORISM".*

Deoarece în cuprinsul cărţii pe care o lecturaţi, vă prezint – tot în premieră naţională – câteva dintre cele mai-semnificative acţiuni teroriste comise pe plan internaţional, precum şi unele riposte antiteroriste, este timpul, stimaţi cititori, să, faceţi cunoştinţă cu luptătorii antiterorişti. Cu acei oameni ai sacrificiului asumat care au îmbrăcat, la propriu, cămaşa morţii.

În faţa creşterii şi proliferării acţiunilor teroriste, tot mai multe state, pe lângă faptul că şi-au adoptat o serie de măsuri legislative pentru combaterea acestui flagel al contemporaneităţii, şi-au constituit unităţi proprii, specializate în riposta antiteroristă. Astfel, în **Marea Britanie** s-a constituit o *"unitate antiteroristă secretă* – ***Comacchio",*** care se adaugă celebrului ***"SAS".*** în Germania, a fost creată celebra unitate antiteroristă ***"GSG-9",*** căreia i se adaugă alte formaţiuni de acest gen, respectiv *"Comandourile mobile de intervenţie " (MEK),* pentru unele landuri, sau *"Comandourile speciale de intervenţie"* ***(SEK)*** pentru alte landuri. în **Franţa,** s-au creat două unităţi: *BAC – "Brigada anticomando"* şi *"Grupul de intervenţie al jandarmeriei naţionale "* ***(GIGN);*** în **Austria –** *"Comandoul de intervenţie al jandarmeriei"* ***(GEK)*** şi *"Grupul de intervenţie al lucrătorilor judiciari";* în **Italia –** celebra unitate *"Capete de piele"',* în S.U**.A. –** *"Comandoul militar de elită",* denumit şi ***"Ranger".*** Şi exemplele ar putea continua.

Având în vedere că acţiunile teroriste sunt minuţios pregătite, iar executanţii, de cele mai multe ori, sunt îndoctrinaţi cu ideologii fanatice, rezultă că intervenţiile acestor unităţi nu sunt deloc uşoare. Acest lucru presupune, în mod nemijlocit, ca luptătorii specializaţi în lupta antiteroristă **să fie deosebit de bine** pregătiţi, din toate punctele de vedere.

Doar 1 din 30...

Înainte de a trece la alte precizări, doresc să fac unele referiri la ideea de vocaţie sau chemarea omului. Datorită faptului că, de la vârsta de 21 ani, am lucrat numai cu omul, acum, în toamna deplină a vieţii, pot afirma cu toată convingerea: chemarea omului se realizează într-o formă individuală şi corespunzătoare originalităţii sale specifice, având drept scop îndeplinirea vocaţiei. Urmarea: maximum de rezultate în activitatea sa pentru care are

vocaţie, întruparea în fiinţa sa a superiorului uman. Se poate vorbi despre **profesia-vocaţie** în care se oglindeşte însăşi personalitatea individului. Prin propriile sale posibilităţi, pe calea originalităţii specifice, fiecare individ are o chemare, o vocaţie. Pe care dacă o urmează, cu toate greutăţile inerente, uneori chiar a destinului, el trebuie să triumfe. însă, **la realizarea profesiei-vocaţie sau chemării omului, se ajunge prin multă educaţie şi antrenament.** Omul$_t$ poate să sufere chiar în realizarea profesiei-vocaţie, însă această suferinţă i se va părea mai de preţ oricăror bunuri ori facilităţi pe care i le-ar oferi oricine pentru a renunţa la ea. Aici, se poate explica jertfa Eroilor Neamului. Şi nimic nu valorează mai mult decât vocaţia, chemarea omului pentru cel la care fericirea şi mulţumirea individuală coincid cu cea a semenilor săi. Nimic nu valorează mai mult pentru cel care are chemare să-şi ajute semenul, să se pună în slujba sa, chiar să se sacrifice pentru fericirea sau libertatea lui. Nu vreau să filozofez, dar există meserii care necesită toate cele arătate mai sus. Iar una dintre acestea este cea de luptător antiterorist.

Luptătorii unităţilor speciale de luptă antiteroristă sunt selecţionaţi **numai pe bază de voluntariat.** Aceasta nu înseamnă că oricine se poate prezenta pentru selecţionare. De la început, cei care optează pentru aceste unităţi – nu este lipsit de importanţă să precizez faptul că **cererile depăşesc,** de cele mai multe ori, **ofertele -**trebuie să posede calităţi, aptitudini psiho-fizice stabilite riguros prin anumite **normative.** Candidaţii trebuie să fie **disciplinaţi, cu un sânge rece deosebit.** în aceste unităţi, **nu sunt acceptate elementele sadice,** ori care au plăcerea să tragă nebuneşte. Examenul medical, testul psihologic şi verificarea performanţei într-o ramură sportivă sunt obligatorii şi eliminatorii. **Rolul esenţial în selecţionarea lor îl are componenta psihologică a candidatului.**

După trecerea testelor Jh cadrul selecţionării – în general, **proporţia de admişi este de 1/30** -, viitorii luptători urmează **programe de pregătire deosebit de dure.** Trebuie bine înţeleasă această duritate în pregătire, pornită de la ideea *că "orice adversar potenţial dispune de grupe de sacrificiu"* sau de terorişti *"kamU kadze".* Ca atare, în orice împrejurare, luptătorul antiterorist trebuie să-şi anihileze adversarul. Aceasta nu se poate face fără o pregătire deosebită.

La sfârşitul programului de pregătire, se decide cine din cei selecţionaţi $_x$ rămâne în continuare în cadrul unităţilor respective. Experienţa de până acum a demonstrat că **circa 50-60% din cei selecţionaţi nu fac faţă exigenţelor programului de pregătire.** Pe timpul antrenamentelor şi exerciţiilor, nu se face nici o deosebire între funcţii şi grade, indiferent de dificultăţile întâlnite. Aceasta, deoarece ţelul final este formarea de luptători cu ridicate calităţi morale şi fizice. în final, după întreaga perioadă de pregătire, cei care au rezistat devin **luptători de elită** împotriva terorismului şi a terorii brutale,

capabili să se orienteze în orice împrejurare – în fracţiuni de secundă -, cu deosebite calităţi fizice şi psihice, cu un spirit de echipă dezvoltat, având un suport de dotare tehnico-tactică deosebită.

Despre unităţile antiteroriste, opinia publică nu a aflat decât în momentul în care ele au anihilat comando-uri teroriste care au comis acţiuni teroriste de răsunet pe plan mondial. Până atunci, s-au păstrat ***"într-un anonimat total".*** Deoarece, o forţă

specială este anonimă **şi** luptă cu disperare **să** rămână aşa. Dar opinia publică dorea şi doreşte **să ştie** totul **despre ele.** Iar în urma acţiunilor de răsunet pe plan mondial vălul de mister care înconjoară aceste unităţi de elită, încet-încet, a început să fie ridicat.

Deoarece, majoritatea timpului cât am activat în cadrul Unităţii Speciale de Luptă Antiteroristă, **am făcut parte din colectivul de învăţământ care se ocupa de pregătirea antiteroristă a cadrelor,** şi care trebuia să fie la curent cu toate noutăţile în domeniu – pe plan internaţional -, fără falsă modestie, pot spune **că am cunoscut foarte bine modul de pregătire, antrenamentul şi dotarea unităţilor antiteroriste din alte ţări.** Apelez la răbdarea cititorului pentru a prezenta, pe scurt, câteva dintre aceste unităţi, cu precizarea că nu pot prezenta în detaliu întreaga lor pregătire, dotare **şi** modul lor de intervenţie. în acest sens, sper să fiu înţeles.

SAS-ul britanic

SAS – prescurtare de la ***Special Activity Squadron*** *("Divizia pentru activităţi speciale")* – este o unitate de acţiune în cadrul serviciilor de securitate britanice. Mai este denumit şi ***Special Air Service.***

Creându-şi o adevărată legendă, SAS-ul este **cea mai veche şi mai media-tizată unitate antiteroristă din lume.** A fost creată în timpul celui de al-doilea război mondial. Iniţial, era o unitate militară specializată în misiuni de cercetare-**diversiune şi** culegerea de informaţii militare, participând la numeroase acţiuni militare împotriva Germaniei naziste, după care a trecut în "anonimat" pentru marele public. Deoarece, o dată cu proliferarea terorismului internaţional, având-se în vedere pregătirea deosebită a celor care încadrau această unitate, ea a început să fie folosită ca unitate antiteroristă, contrainsurgentă şi pentru protecţie demnitari.

SAS este **elita Armatei britanice,** un regiment multifiincţional, alcătuit din **patru** formaţiuni – **fiecare a câte** 78 **de luptători şi tehnicieni,** care în prezent se pregătesc şi se antrenează în centrul aflat la Neseford. Toţi sunt experţi în operaţiuni în **deşert,** junglă şi centre urbane. Această unitate de elită este cunoscută, de către oamenii politici şi şefii de poliţie, sub denumirea simplă de "Regimentul". în urma unor intervenţii deosebit de spectaculoase, tehnicienii şi luptătorii acestei unităţi de elită şi-au câştigat un binemeritat

prestigiu intern şi internaţional, aprecierea şi elogiul oamenilor politici şi a unităţilor antiteroriste din întreaga lume. în decembrie 1975, în urma unui act terorist, patru terorişti IRA s-au baricadat într-o clădire de pe Balcombe Street. în momentul în care au auzit la radio că o echipă SAS urmează să intervină pentru capturarea lor, s-au predat.

În SAS, **nu** există **ofiţeri** cu gradul **mai mic** de **căpitan.** Aceştia sunt selecţionaţi jiin toate armele şi primesc misiuni temporare de la unităţile de "bază" la "Regiment", pentru o perioadă de 2-3 ani. Chiar dacă la unitatea de "bază" ofiţerul avea gradul de locotenent, detaşat, aici primeşte gradul de căpitan, iar la reîntoarcere, revine la gradul iniţial. Foarte puţini ofiţeri rămân aici mai mult timp, iar aceştia sunt în posturi logistice, tehnice şi de aprovizionare. **Baza o constituie subofiţerii,** unii dintre ei având o vechime de 10-l5 ani în SAS.

Fiecare dintre cele patru formaţiuni este o subunitate specializată în intervenţii antiteroriste, cunoscută sub denumirea de **escadron** (CRW Squadron), struc-tuiat pe grupuri de luptă. Fiecare grup de luptă este format dintr**-uri ofiţer şi 15 luptători,** aceştia fiind împărţiţi **în patru echipe tactice. Pe** timpul intervenţiei, fiecare echipă se divide în perechi de luptători care acţionează coordonat.

În "Regiment", se pune accentul mai degrabă pe **autodisciplină,** decât pe disciplina impusă din exterior (adică de comandanţi). Cine nu reuşeşte să-şi impună această auto-disciplină nu face mulţi purici aici. Iar cei care reuşesc să rămână, sunt obişnuiţi să treacă peste formalismul rigid folosit în relaţiile coman-dant-subordonat şi invers. Astfel, comandanţii se **adresează,** celor pe care îi **au** în subordine pe numele mic. Aceştia se adresează cu *"şefu*".* Singurii cărora li **se** spune *"domnule"* sunt comandantul şi locţiitorii săi. Folosirea degajată, fără formalism, a numelui mic, face comunicarea mult mai lesnicioasă.

Prin specialiştii săi, "Regimentul" **a** sprijinit discret intervenţia luptătorilor antiterorişti din GSG-9 (Germania), ai celor din *"Delta Force"* (SUA), pe puşcaşii marini olandezi, *Capetele de piele* (Italia). A mai pregătit şi Garda Regală din Dubai.

Pregătirea şi antrenamentul luptătorilor se desfăşoară într-un **regim de exigenţă şi extremă duritate,** care îi elimină progresiv pe cei care nu au aptitudini fizice şi rezistenţa fizică necesară. Antrenamentul începe la ora **430** şi **se** termină la **22.30.** Sunt **obişnuiţi cu marşuri prin mlaştini. Paraşutişti de elită, alpinişti capabili să escaladeze imposibilul, trăgători de nivel olimpic, stăpânesc la perfecţie artele marţiale, luptători desăvârşiţi în atac şi autoapărare. Spiritul de echipă, camaraderia** sunt ridicate la **niveluri de neînţeles** pentru omul obişnuit. De fapt, aceasta este o caracteristică a tuturor unităţilor antiteroriste din lume, ce

şi-au format lumea lor aparte, numai a lor, în care neaveniţii, indiferent de rang şi nivel, sunt excluşi. Fiind **pregătiţi să acţioneze în orice punct al lumii,** luptătorii şi tehnicienii din SAS urmează şi **o pregătire specială de însuşire a limbilor străine,** program corelat cu potenţialele zone de acţiune.

În "Regiment", se găseşte o formaţiune mai mică – ***"Ops Research Unü" -***care proiectează şi realizează dispozitivele specifice intervenţiei antiteroriste. Această Formaţiune de Cercetări Operative a realizat o "jucărie" de care **se** bucură cel mai mult luptătorii din "Regiment": **grenada de consternare** (stun grenade) — flash-bang-crash. în spaţii închise – aeronave, camere, holuri etc. -, aceste grenade sunt deosebit de eficiente. După ce splintul de siguranţă este scos, trebuie aruncată imediat, deoarece explodează după o jumătate de secundă. Aruncată într-un spaţiu închis, unde se află atât terorişti cât şi ostateci, grenada are **trei efecte simultane.** Lumina puternică a **flash**-ului îi orbeşte pe toţi cei care privesc în direcţia exploziei, pentru cel puţin 30 secunde. Zgomotul puternic **(bang**-ul) afectează timpanele, producând concomitent durere şi pierderea concentrării. în final, **crash**-ul este un sunet care pătrunde în urechea mijlocie, producând paralizia de zece secunde a tuturor muşchilor. Luptătorii sunt antrenaţi să acţioneze astfel: după producerea exploziei, câţiva dintre ei trag din plin, cu zece centimetri precis deasupra capetelor, timp în care ceilalţi (toţi poartă măşti speciale) se aruncă asupra ostatecilor încremeniţi, doborându-i la podea. Concomitent, trăgătorii îşi coboară linia tirului cu 15 centimetri precis. Nici un terorist nu poate scăpa. Prin explozie, grenada respec-tivă nu produce schije. Pe

35

timpul antrenamentelor, s-a făcut următorul experiment: un luptător cu cartuş pe ţeava pistolului implântat în coasta unui coleg, a primit ordinul **să** apese pe trăgaci în momentul exploziei grenadei. **A** fost ceva imposibil.

În programul de« pregătire al luptătorilor, **se pune accentul pe tragerile din toate poziţiile neconvenţionale.** Se repetă până la automatism: schimbarea încărcătoarelor, rezolvarea operativă a oricărui incident de tragere, procedeele de acoperire reciprocă cu Toc, precum şi tehnicile de mascare. **Luptătorii SAS sunt maeştri în ţintirea instinctivă, numai la cap.**

"Regimentul" are la dispoziţie microbuze cu scări telescopice de asalt pentru etajele clădirilor, elicoptere şi avioane capabile să-i transporte pe luptători şi tehnicieni în orice punct al lumii pentru intervenţie antiteroristă. Sunt singurii din Armata britanică, ce au voie **să**-şi aleagă armele şi muniţia din tot ce industria de război produce mai bun în lume. Pentru asaltul de aproape au ales **Hekterul german** şi **puşca-mitralieră Koch,** cu foc automat şi ţeava scurtă, calibru **9 mm.** De obicei, poartă armele cu cartuş pe ţeava şi ataşate oblic, pe piept, fixate cu două clame cu arc. Astfel au braţele libere să deschidă

uşi, să intre pe ferestre ori să arunce grenade. Când trebuie să folosească arma, o singură zmucitură o dezlipeşte de la piept şi poate fi folosită în mai puţin de o jumătate de secundă. Pentru lupta în spaţiile aglomerate au ales **pistoalele Browning Hi-Power.** Trăgătorii lunetişti au în dotare **carabine "Accuracy International" în trei variante:** pentru distanţe mai mari de 300 m, pentru distanţe sub 300 m şi pentru tragerile cu amortizor de zgomot. Peste lenjeria de corp fiecare luptător are un **combinezon negru,** dintr-o singură bucată, din material termorezistent şi poarta **veste antibalistice** de tipul *"Silent Pertner".* Pe cap, poartă o cagulă **neagră** (această cagulă este folosită de toţi luptătorii antiterorişti din lume – le asigură anonimatul). în picioare, poartă cizme tradiţionale de deşert, înalte, până la glezne. Mai au în dotare **masca de gaze** şi **cagule antiflash,** acestea din urmă permiţând luptătorilor să se recunoască imediat, chiar şi pe întuneric şi înfricoşând teroriştii. Pe piciorul drept ori pe braţul stâng au fixate **pumnale de supravieţuire** (în mânerul acestora se află chibrituri, fir de naylon, cârlige de pescuit şi aţă).

Tehnicienii sunt dotaţi cu **stetoscoape** electronice **speciale,** care, aplicate pe dinafară uşii, pot determina cu precizie poziţia persoanelor din încăpere. Pentru aceasta, în încăpere nu este nevoie nici măcar să se vorbească. Sunt atât de sensibile, încât respiraţia poate fi auzită şi localizată cu precizie. Mai au în dotare **tehnică de** supraveghere **optică şi electronică.**

Luptătorii şi tehnicienii comunică între ei printr-un sistem elaborat de semnale care nu lasă loc de interpretări sau neînţelegeri.

SBS (Special Boat Squadron)

Pe lângă SAS, britanicii şi-au mai constituit o unitate mai mică – SBS - specializată în intervenţii în cazul unor acţiuni teroriste comise **pe** mare, împotriva navelor de orice tip.

Iniţial, unitatea SBS a fost organizată pentru războiul convenţional, respectiv pentru atacuri navale de pe mare asupra instalaţiilor petroliere de pe coastă. Apoi, au fost specializaţi în intervenţii antiteroriste; Luptătorii sunt **selecţionaţi din rândul infanteriei marine. Pregătirea şi antrenamentul lor sunt mai dure decât** ale **celor din SAS.** în plus, ei trebuie să fie profesionişti în toate stilurile de înot, să se scufunde, să vâslească şi să se caţere pe pereţi metalici. Sunt porecliţi oameni**-broască,** fiind antrenaţi pentru a trăi lungi perioade de timp izolaţi, în condiţii de supravieţuire. Se deosebesc de "verişorii" lor din SAS prin aptitudinile lor subacvatice deosebite. Pot înota pe distanţe apreciabile cu tot echipamentul de scafandru şi de luptă asupra lor, în timp ce-şi scot costumul de scafandru, sunt capabili să calce apa fară ca aceasta să facă cea mai mică încreţitură, pentru ca apoi să se ivească din adâncuri cu tot arsenalul de arme sofisticat asupra lor. Sunt **specialişti** în **căţărările pe pereţii de oţel.** în **patru minute** escaladează un perete vertical de **50 m** cu echipamentul de luptă cântărind 20 kg. Pentru aceasta, au

o condiţie fizică ieşită din comun şi o dptare adecvată. Pentru căţărare, se folosesc de **rondele magnetice.** Acestea sunt de mărimea unei farfurii întinse şi au o bordură de cauciuc, aşa încât pot fi aplicate pe metal, fără zgomot. Sub cauciuc, "farfuria" mai are o margine de oţel care poate fi magnetizată, transformându-se într-un magnet deosebit de puternic. Forţa magnetică este produsă sau întreruptă cu ajutorul unui comutator aflat lângă degetul mare al celui care ţine mânerul ce se găseşte pe fundul "farfuriei". Energia electrică provine de la o baterie mică, dar foarte rezistentă, de nichel-cadmiu, montată în interiorul "farfuriei". Luptătorul iese din mare, întinde o mână în sus şi aplică prima "farfurie" pe peretele navei care este din metal, apoi dă drumul la curent. Magnetul fixează "farfuria" pe structura de oţel a navei. Atârnat de aceasta, luptătorul întinde cealaltă mâna mai sus şi fixează cea de-a doua "farfurie". Abia, după ce aceasta este magnetizată la rândul ei, cea dintâi este desprinsă şi fixată mai sus. Alternând aşa mâinile, iese din mare şi urcă pe peretele vertical al navei, în timp ce trunchiul; picioarele şi tot echipamentul atârnă în gol. Toată greutatea este suportată de mâini şi braţe. Mâinile, braţele şi umerii luptătorilor sunt atât de puternici încât, dacă este nevoie, pot escalada un perete înclinat la 45° spre exterior. **Pe o frânghie, se caţără** cu **viteza de lm/ secundă.**

Pe lângă arsenalul obişnuit al luptătorilor din SAS, mai au în dotare **puşti Finlanda.** Este o puşcă de înaltă precizie, fabricată manual de norvegieni, considerată cea mai bună armă din lume. Aceasta este echipată şi cu un multiplicator de imagini, o lunetă lungă şi un amortizor deosebit de eficient, care nu scade precizia armei. **Fiecare** luptător **este** un **trăgător de nivel** olimpic **cu această armă.** Referitor la ea, doresc să fac o precizare. Se ştie că pentru vederea şi ochirea pe timp de noapte există două modalităţi de bază: dispozitivul de infraroşii şi amplificatorul/intensificatorul de imagini.

Dispozitivul de infraroşii se bazează pe trimiterea unei raze de lumină infra-roşie în direcţia ţintei, pe care o pune în evidenţă ca pe un contur verziu. Dar, pentru că emite lumină – chiar invizibilă ochiului omenesc -, camera cu infraroşii are nevoie de o sursă de energie. Pe când intensificatorul/amplificatorul de **imagini** lucrează pe principiul colectării tuturor elementelor de lumină, oricât de mici, prezente într-un loc întunecos (deci, noaptea mai ales) şi, concentrarea lor, aşa cum retina unui ochi de bufniţă poate aduna puţina lumină existentă şi reperează un şoarece c^re aleargă noaptea. Şi, ce este esenţial, intensificatorul de lumini nu are

nevoie de nici o sursă de energie. Tocmai pentru aceasta, toţi membrii comandourilor (băieţi buni sau răi), când acţionează pe timp de noapte, îşi vopsesc toate părţile descoperite ale corpului (fără palme). La începutul anilor '80, aceste intensificatoare, de proporţii reduse, portabile, au fost concepute şi

construite de aşa natură, încât pot fi montate pe patul unei arme. Folosite concomitent cu un telescop sau o lunetă, devine o armă extraordinar de eficientă pentru trageri pe timp de noapte.

"GSG-9" (Germania)

Autorităţile guvernamentale ale fostei R.F.G. au fost trezite la realitate ca urmare a "duşului rece" al bilanţului deosebit de tragic, ce a rezultat în urma acţiunii teroriste din Satul Olimpic. Atunci, înl972, pe timpul Olimpiadei desfăşurate la München, un comando al organizaţiei teroriste *"Septembrie Negru"* a luat ca ostateci o parte din sportivii echipei olimpice israeliene. Datorită faptului că vest-germanii nu aveau, la acea dată, luptători antiterorişti, intervenţia neprofesională a poliţiştilor (chiar dacă erau trăgători de elită), s-a soldat cu un bilanţ tragic: 11 sportivi israeliepi, un poliţist şi 5 terorişti au fost ucişi (o parte din sportivi au ars de vii într-un elicopter). Trei terorişti aü fost capturaţi, doi dintre ei fiind răniţi. Clădirea turnului de control şi dirijare a circulaţiei aeriene a suferit pagube importante, iar un elicopter a fost distrus.

În urma acestei intervenţii nereuşite (vest-germanii se mai confruntaseră cu acţiuni teroriste, dar le-au tratat cu superficialitate), autorităţile au tras p linie şi au hotărât: teroriştilor trebuie să li se opună o forţă specializată, o unitate antiteroristă. Aşa a luat fiinţă, **la trei săptămâni** după **masacrul de la Olimpiadă,** unitatea specializată în lupta antiteroristă – ***"GSG-9" ("Grupa de apărare a frontierei-9"),*** creată de fostul ministru de Interne, H.D. Genscher, la **26 septembrie 1972.** Comandantul unităţii, care, în scurt timp, a devenit de elită, a fost numit **Ulrich Wegener,** ofiţer de legătură al "Apărării frontierei federale", atunci în vârsta de **42 ani.**

Unitatea este formată din **175 de luptători şi specialişti/tehnicieni.** Semnul distinctiv: **beretele verzi.** La constituire, pe timpul antrenamentelor deosebit de dure, **o treime** din efectiv a rămas de căruţă. Cei rămaşi au devenit specialişti şi tehnicieni de înaltă clasă întruchipând militarii din super-comando-urile israeliene, % puşcaşii marinei.americane şi paraşutiştii francezi. **Nu** există **armament pe care** să **nu-l cunoască la perfecţie şi cu care să nu tragă rapid, sigur, în orice condiţii meteorologice şi din orice poziţie** (parcă aşa au fost caracterizaşi şi luptătorii antiterorişti – uslaşii – în cadrul dezinformării şi intoxicării naţiunii române, pe timpul evenimentelor din decembrie 1989). **Săptămânal,** fiecare luptător trebuie să treacă **o probă de examen, care durează două zile şi o noapte.** Cine nu reuşeşte, primeşte "liber", indiferent de vechimea în cadrul unităţii. **Sunt** specialişti **în karaté, pot pătrunde prin orice uşă, fereastră sau clădire.** Piloţii de curse de renume mondial i-au pregătit pe specialişti **să conducă orice tip de autovehicul. Toţi înoată foarte bine şi sunt alpinişti de clasă.** Psihologi şi psihiatri îi examinează periodic. De fapt, un paragraf al regulamentului de

fimcţionare precizează: *"în GSG-9 nu au **ce** căuta elemente sadice, dornice **de** a trage".* Specialiştii în

terorism îi ţin la curent cu toate formele şi metodele de "luptă" ale teroriştilor. Studiază toate cazurile de intervenţie ale antiteroriştilor din alte state, în urma cărora trag învăţămintele necesare. Sunt gata să-şi rişte viaţa pentru a-i salva pe ostateci.

Sunt organizaţi în trei unităţi operative, fiecare fiind formată din 30 de luptători, din care 20 sunt trăgători de **elită.** GSG-9 mai are **grupe tehnice**

(experţi în transmisiuni, materiale explozive, şoferi, întreţinerea tehnicii de luptă şi în documentaţii). Sunt astfel pregătiţi, încât fiecare luptător îl poate înlocui pe oricare dintre ceilalţi. Luptătorii sunt supra-antrenaţi în tragerile cu armamentul din dotare, între momentul scoaterii armei din toc şi ieşirea glonţului pe ţeava, nu trebuie să treacă mai mult de **o secundă.** în caz contrar; rezultatul este nesatisfăcător.

Proba de "foc" au dat-o pe aeroportul din Mogadiscio (Somalia), când au intervenit în forţă pentru eliberarea ostatecilor din avionul companiei *"Lufthansa* deturnat de pe ruta Palma de Mallörca – Frankfurt/Main, de către un comando format din patru terorişti. **Timp de cinci ani, opinia publică nu a ştiut nimic despre ei.** Intervenţia respectivă le-a adus aprecierea oamenilor politici din întreaga lume, admiraţia luptătorilor antiterorişti de pretutindeni – inclusiv din România – şi recunoştinţa opiniei publice mondiale.

GEO – "Grupul special de Operaţiuni" (Spania)

O după-amiază obişnuită, în care activitatea desfăşurată de luptătorii antiterorişti din cele două grupe aflate în stare de alertă a devenit rutină...Unii se antrenează în sala de sport, amenajată special pentru acest scop. Alţii urmăresc, pe video, un film de acţiune. Deodată, alarma sună strident: poliţia a înconjurat un magazin în care un comando terorist a luat câţiva ostateci. După un ritual devenit deja banal, luptătorii celor două grupe se echipează şi pornesc spre locul acţiunii. Ajunşi la faţa locului, se studiază terenul, se prelucrează informaţiile şi luptătorii se dispun în dispozitiv. Ofiţerul negociator – "lucrează" bine: trage de timp. Şi, la un moment dat, sub privirile avide ale curioşilor, care au fost îndepărtaţi pe trotuare, comandantul operaţiunii declanşează prăpădul pentru teroriştii: *"Go! "* Restul este rezultatul sutelor de ore de antrenamentul. Parte din terorişti sunt ucişi, doi capturaţi. Nici o victimă din rândul ostaticilor sau al luptătorilor. Restul rămâne istorie pentru mass-media.

A fost o acţiune tipică de intervenţie a luptătorilor antiterorişti spanioli din GEO, care au o reputaţie neştirbită şi despre care opinia publică, dar mai ales mass-media, dorea să ştie totul. însă curiozitatea lor a fost satisfăcută în mică măsură. *"Anonimii cu berete maro"* doresc să rămână anonimi.

Până la sfârşitul deceniului al optulea, marea ţară iberică s-a aflat mai puţin sub ameninţarea terorismului. în **1979,** mai multe acţiuni teroriste au şocat opinia publică. Acest şoc a impus crearea unei unităţi capabilă de o ripostă rapidă şi hotărâtă, eficientă, într-un timp record. Şi astfel, a fost creat ***"Grupo Especial de Operationen"*** sau pe scurt **GEO.** La început, **din 400 de candidaţi** care s-au prezentat pentru selecţie – toţi membri ai poliţiei şi voluntari -, Garcia QuiJada, **a**

40

ales 70. însă, tot nu a fost mulţumit de selecţie şi a reluat testele, **eliminând** încă **12. încă** de la început, cerinţele au fost deosebit de mari; candidaţii trebuiau să aibă o condiţie fizică excelentă, să fie trăgători de elită cu armamentul din dotare, să se orienteze în fracţiuni de secundă dar, mai ales, să aibă un spirit de dăruire până la sacrificiu. Spiritul de echipă este ridicat la rang de lege. După ce au fost selecţionaţi, **cei 58 de candidaţi** au urmat un **program** de **pregătire diabolic:** marşuri istovitoare, practicarea intensivă a artelor marţiale, conducerea oricărui tip de autovehicul, paraşutismul, înotul şi alpinismul. Au fost pregătiţi pentru a deveni specialişti in folosirea explozivilor. Concomitent, în activitatea de pregătire au fost iniţiaţi cu formele şi metodele de acţiune ale teroriştilor. Au devenit familiarizaţi cu structura organizatorică a grupărilor şi organizaţiilor teroriste, în special a grupării teroriste ETA. Ultima etapă a programului de pregătire au reprezentat-o antrenamentele pe timp de noapte.

Astfel, au devenit **luptători superantrenaţi,** ce în confruntările directe "care pe care" cu teroriştii din gruparea bască ETA au obţinut **succese de răsunet.** Călţi în luptele cu teroriştii, şi-au câştigat o binemeritată apreciere şi o reputaţie neştirbită.

La ora actuală, GEO dispune de **120 de luptători, împărţiţi în 24 de grupe.** Cei cinci luptători care compun o grupă au sarcini perfect împărţite: expert în armament uşor, pirotehnist, specialist în comunicări etc. **Semnele lor distinctive sunt beretele maronii şi vestele multi-funcţionale** în care îşi ţin armamentul individual cu încărcătoarele de rezervă, pumnalul, staţia radio emisie-recepţie, echipamentul individual de cătărare, grenadele şi masca contra gazelor.

Una dintre cele mai importante misiuni la care au participat antiteroriştii din GEO **şi** care le-a adus aprecierea unanimă a avut loc în **mai 1981, la Banca Centrală din Barcelona.** Atunci, 24 de terorişti de extremă dreapta ocupaseră Banca şi luaseră 200 de ostateci. Acţiunea de intervenţie a fost fulgerătoare şi i-a luat prin surprindere pe terorişti. în timp ce luptătorii îşi ocupaseră poziţiile de luptă, specialiştii în exploziv au minat toate canalele subterane de sub clădire. La semnalul comandantului, aceştia au inundat

clădirea. Concomitent, luptătorii au interveni în forţă: un terorist a fost ucis, ceilalţi capturaţi. Un singur ostatec a fost rănit uşor.

Luptătorii din GEO au intervenit şi pentru eliberarea tatălui lui Julio Iglesias.

GEK – "Comandoul de intervenţie al Jandarmeriei" (Austria)

25 iunie 1977. La Salzburg, după comiterea unui jaf armat, doi terorişti îl iau ostatec pe managerul biroului de schimb. Pentru eliberarea acestuia, solicită o mare sumă de bani şi o maşină, în caz contrar, îl vor ucide. După 29 ore de negocieri, o unitate de poliţie, necunoscută până atunci, intră în acţiune şi, printr-o intervenţie în forţă – care i-a lăsat cu "gurile căscate" pe cei prezenţi -, îi capturează pe cei doi terorişti şi eliberează ostatecul.

9 noiembrie 1977. în momentul în care îşi parca automobilul în faţa locuinţei sale, Walter, proprietarul reţelei comerciale *"Polmares"* din Viena, este răpit de

necunoscuţi. Sub ameninţarea uciderii lui, răpitorii solicită pentru eliberarea acestuia suma de 5 milioane şilingi. Au loc negocieri intense şi... în noaptea de 13/14 noiembrie, prin intervenţia hotărâtă a aceloraşi poliţişti misterioşi, răpitorii sunt capturaţi şi ostatecul eliberat. Lucrătorii din mass-media, opinia publică încep 'să-şi pună întrebări referitoare la "poliţiştii misterioşi". Nu se poate afla nimic.

19 decembrie 1977. Trei indivizi înarmaţi răpesc, de la domiciliul ei din Viena, o tânără femeie, pe care o duc la o adresă necunoscută. Pentru eliberarea ei, cer o mare sumă de bani. în momentul în care trebuia să aibă loc schimbul, cei trei vor fi imobilizaţi şi capturaţi, iar ostateca eliberată. Intervenţia a fost realizată de aceleaşi forţe de poliţie. De data aceasta, li se divulgă numele: luptătorii antiterorişti din "Comandoul de intervenţie al jandarmeriei" – GEK.

O parte din enigmele ce învăluie această unitate sunt înlăturate. Mai multe acţiuni teroriste petrecute pe teritoriul Austriei l-au determinat pe ministrul de Interne Federal, Erwin Lanc, să prezinte guvernului o concepţie de prevenire şi reprimare a acţiunilor teroriste. Aşa a luat fiinţă ***"Grupa de intervenţie a lucrătorilor judiciari" – KEG,*** apoi ***"Comandoul de intervenţie al jandarmeriei" -GEK,*** pentru acţiuni represive. Acesta este **subordonat direct ministrului de Interne Federal al Austriei,** fiind încadrat cu personal tânăr – între 22 şi 45 de ani – selecţionaţi în urma unor teste foarte riguroase. Unitatea este formată din **130 de luptători.** Toţi sunt luptători desăvârşiţi, trăgători de elită, posedă carnete de conducere pentru toate autovehiculele. **Majoritatea dintre ei ştiu să piloteze şi elicoptere.** De la darea alarmei, timpul maxim de intervenţie este de **10 minute.** Timpul limită pentru intervenţia în orice punct de pe teritoriul naţional este de **20 de**

minute. Beneficiază de suportul tehnic şi logistic cel mai modern. Când sunt de serviciu, în stare de alarmă, **au asigurate facilitaţi deosebite;** în "regim de cazarmă" stau în vile, având asigurat cel mai deplin confort şi permanentă asistenţă din toate punctele de vedere, de la cel pur medical, la cea psihologică.

Statul nu precupeţeşte nici un efort pentru'a le asigura toate condiţiile pentru a putea interveni împotriva teroriştilor şi a terorii brutale.

Unitatea DELTA (Special Forces Operaţional Détachement) - S.U.A.

Părintele înfiinţării unităţii antiteroriste Delta Force a fost **Charles Beckwiht,** care, beneficiind de câteva stagii de pregătire în SAS-ul britanic, era considerat cel mai în măsură să înfiinţeze o astfel de unitate. Preselecţia candidaţilor s-a făcut în mai multe etape, fiecare dintre ele constând fii susţinerea unor teste dure. în prima etapă, **din 30** de candidaţi au fost selecţionaţi **doar 7** pentru viitoarea unitate antiteroristă. La cea de-a doua selecţie, **din 60** de candidaţi au fost acceptaţi **doar 5,** apoi la cea de-a treia, **din 70** au fost admişi **14.** De remarcat că toţi candidaţii proveneau ca voluntari din *"Serviciile Speciale", "lOth Special Forces Group", "Rangers"* şi militari din *"Special Forces".* **Celor 26 li s-au adăugat, în mai 1978, încă 78,** selecţionaţi pe parcursul mai multor luni.

Programul de pregătire al luptătorilor din Delta Force, echipamentul şi armamentul din dotare sunt asemănătoare **celor** din **SAS.** La fel şi structura organiza

torică. Crema luptătorilor din **această** unitate este constituită din **SEAL Team** 6, subunitate creată în **noiembrie 1980,** având un efectiv de circa **100 luptători**

supra-antrenaţi. *

UAR – "Armata Unită Rurală" (Spania)

La începutul anului 1979, în Spania a mai fost creată o unitate antiteroristă, *"Armata Unită Rurală",* **subordonată Gărzii civile,** care a devenit operaţională în acelaşi **an. Această** unitate **de** elită este formată din circa **200 de luptători, cu o pregătire complexă:** de la artele marţiale la conducerea tuturor vehiculelor (pe pământ, în aer sau pe apă), profesionişti în scufundările la mare adâncime. Buni cunoscători în arta topografică, se orientează în orice teren, indiferent de condiţiile atmosferice. Identitatea lor este ţinută secretă, chiar atunci când realizează intervenţii spectaculoase. Botezul focului l-au primit în **1979,** când, în urma unor acţiuni fulgerătoare şi concentrate, au arestat nu mai puţin de 438 de persoane bănuite ca aparţinând diferitelor organizaţii teroriste sau infractori periculoşi şi confiscarea unei mari

cantităţi de armament, muriiţte şi exploziv, destinate comiterii unor acţiuni teroriste.

ESI – "Escadronul Special de Intervenţie" (Belgia)

Încă din anii 70, Belgia **şi-a** constituit o unitate specializată împotriva terorii brutale, formată din circa **100 de luptători aflaţi în subordinea Comandamentului *"Legiunii mobile".*** Cadrele respective urmează un program de pregătire **extrem** de dur şi sunt împărţite în **trei grupe,** fiecare cu o misiune specifică: un grup de luptă, unul tehnic şi un grup de escortă şi protecţie a personalităţilor politice. Membrii ESI sunt pregătiţi în procedeele de atac şi autoapărare, ale tehnicilor de căţărare şi pătrundere în clădiri, ale intervenţiei din elicopter. Printre altele, sunt dotaţi cu un **gaz paralizant netoxic,** care, pulverizat de la mică distanţă, permite neutralizarea pentru un minut, cel puţin, a oricărei persoane.

"*

În materialul de faţă am prezentat doar unele unităţi antiteroriste, din anumite state. Aceasta nu înseamnă că celelalte stau pasive în faţa ameninţării terorismului. **Astfel de unităţi** sunt **constituite în majoritatea statelor din Asia, America Latină şi de Sud** şi **în Africa.** Majoritatea dintre ele sunt **ţinute secrete,**

Acţiunea antiteroristă, în care intervin aceşti luptători şi specialişti/tehnicieni, are ca scop rezolvarea unui act terorist care s-a produs. Aceasta înseamnă că s-a declanşat o criză, care reprezintă un eşec al tuturor eforturilor de prevenire ameninţărilor teroriste. Şi atunci, se apelează la aceşti oameni ai sacrificiului asumat, ultima resursă la care poate apela societatea pentru anihilarea teroriştilor şi salvarea ostatecilor. **Din** această cauză, luptătorii antiteroriţti reprezintă **"crema"** Forţelor Armate din ţările respective. Ei constituie **ultima şansă împotriva teroriştilor** care au comis un act terorist. Acestor luptători anonimi, toţi voluntari, le datorează viaţa mii de persoane. ?<

43

SEALS – "soldaţii mileniului III

Pe lângă unităţile antiteroriste – constituite pentru neutralizarea actelor teroriste care s-ar produce ori pentru a lupta împotriva terorii brutale – Marile Puteri şi-au constituit şi subunităţi/unităţi speciale, formate din luptători supraantrenaţi, capabili să.poarte acţiuni de luptă în orice teren, indiferent **de** condiţiile atmosferice. Astfel, în armata americană au fost înfiinţate trupe **cunoscute cu** apelativul **Seals*.** Sunt trupe de elită, formate pentru toate metodele **de** luptă.

Din 1962, când au fost create lâ ordinul preşedintelui Kennedy, şi până la războiul din Golf, *"soldaţii mileniului trei"* din aceste trupe de elită nu au fost cunoscuţi publicului american. Despre **ei avea** cunoştinţă

un număr restrâns de personalităţi din administraţia de la Casa Albă, ori din armata americană. După ce, în războiul din Golf, canalul **de** televiziune CNN **i-a filmat pe viu,** investigaţiile lucrătorilor din mass-mediä americană au ridicat vălul **de** mister care acoperea aceste trupe. S-a aflat că, după constituirea lor, **toţi preşedinţii americani i-au folosit în diferite zone fierbinţi ale lumii,** pentru *"impunerea democraţiei".* Erau şi sunt **destinaţi să execute misiuni de domeniul imposibilului. Botezul focului l-au primit în 1966, în Vietnam.**

În lucrarea ***"Războiulparapsihologic împotriva României",*** am prezentat pe larg o unitate de elită din armata americană, asupra căruia nu mai insist. De data aceasta, prezint modul **de** pregătire a "soldaţilor mileniului trei" **Ei fac parte din** Navy **Seals şi sunt super-soldaţii armatei americane. Adevăraţi *"roboţi de război", nu* cunosc mila, îndurarea, respectul faţă de adversar.** Important pentru ei este doar îndeplinirea misiunii. **Lor nu li se poate împotrivi nimeni, decât tot luptători super-antrenaţi din alte ţări.** Serialul *"Rambo",* alte filme americane, în care este prezentată îndeplinirea unor misiuni de domeniul imposibilului, nu sunt ficţiuni. Unele dintre ele sunt inspirate chiar din acţiunile acestor luptători de elită. în anul 1982, în cadrul schimbului de experienţă **cu** unităţi de^ elită din alte state, am avut ocazia unică de a viziona un film care prezenta pe viu **antrenamentele militarilor americani de la baza Fort Bragh.** Nici în ziua **de** astăzi nu pot uita duritatea în pregătirea acestor "băieţi". Iar aceştia reprezintă **un "mizilic" pentru băieţii din** Navy Seals...

Deşi cererile sunt foarte mari, nu oricine poate fi recrutat şi pregătit pentru a face parte din Seals. La selecţionare, se are în vedere o formă fizică excepţională, un psihic solid şi echilibrat şi... **nivelul de inteligenţă peste medie (QI de peste 104).** Deci, nu trebuie să aibă doar muşchi, ci şi ceva materie cenuşie. Toţi care se prezintă pentru selecţionare sunt **voluntari.** Cei selecţionaţi sunt trimişi la **baza din San Diego (California),** unde începe pregătirea. Din acel moment, parcă au intrat în iad...

Antrenamentul durează şase luni şi este împărţit în patru **etape.** Pe parcursul lor, viitorii super-soldaţi suferă nenumărate fracturi, răni, crize cardiace ori căderi psihice. Toţi primesc îngrijiri medicale de urgenţă. Cei care "promit" şi îşi dau consimţământul sunt lăsaţi să se vindece şi li se prelungeşte stadiul de pregătire cu încă **o** lună. Ceilalţi, vorba românului: *"Adio, mamă, şi n-am cuvinte!"...*

***N. ëdit.:** *"Focile"* **(engl:)**

În prima etapă, se pune accentul pe adaptarea lor Ia mediul acvatic: parcurgerea înot a unor distanţe din ce în ce mai mari, concomitent cu exerciţii de ţinere a respiraţiei sub apă. De asemenea, se mai pune accentul pe marşuri

istovitoare în diferite terenuri şi pe distanţe din ce în ce mai mari. Prima etapă se termină cu o săptămână de infern, cu nenumărate exerciţii, extenuante. în cele şase zile, candidaţii au dreptul doar la patru ore de somn !!!

În etapa a doua, se continuă exerciţiile pentru ca soldaţii să acţioneze ca în elementul lor în apă: scufundări la diferite adâncimi, cu şi fără mască de oxigen; se antrenează zi şi noapte în apă îngheţată, pe vreme caldă, ori pe furtună. Paralel, învaţă procedeele de luptă pe uscat, dar mai ales în apă.

A treia etapă este specializarea în paraşutism. La sfârşit, trebuie să sară de la altitudinea de **8.000** m, cu aterizări şi amerizări la puncte aproape fixe. Se mai antrenează în cunoaşterea şi folosirea tuturor tipurilor de explozivi, camuflajul şi tehnicile de luptă în diferite terenuri.

Etapa finală constă dintr-un exerciţiu tactic, în care îşi pun în practică tot ceea ce au învăţat. Pentru aceasta sunt trimişi în insula San Clemente, împărţiţi în grupe de comando şi începe infernul.., De data aceasta, "care pe care"...

Pe toată durata de antrenament, zi de repaus sau week-end nu există. Instructorii sunt de o duritate rară. Cei care au rezistat celor patru etape primesc brevetul Seals, uniforma specifică, ce are ca emblemă un trident. Au devenit "soldaţii mileniului trei", specialişti în misiuni de recunoaştere şi sabotaj. Suportul tehnic şi armamentul din dotare este foarte sofisticat şi de ultimă oră. Sunt deosebit de mândri că fac parte din această unitate de elită a armatei americane, pentru care au un adevărat cult.

45

Capitolul IV

45

ASASINAREA LUI MAHATMA GANDHI

Atentatul pe care-l prezentăm mai jos îl considerăm semnificativ pentru modul în care unele secte şi culte religioase caută să-şi impună doctrina, filozofia şi credinţa lor folosind metodele şi formele de acţiuni specifice terorismului.

Marele Spirit stopează războiul civil

Mohandas Karachand Gandhi, căruia i se mai spunea **Bhabü** (adică **Tăicuţul),** dar şi **Părintele poporului** şi **Mahatma (Marele Spirit),** om politic indian, filozof, a fost una dintre cele mai remarcabile personalităţi ale secolului XX, **conducătorul mişcării de eliberare naţională a Indiei.**

Când englezii s-au retras din India, aceasta şi Pakistanul erau împărţite în două: India hindusă şi Pakistanul musulman. **Conflictul religios din India aruncase ţara în război civil:** musulmanii îi vânau pretutindeni pe hinduşi, care, la rândul lor, îi ucideau pe musulmani. Sate întregi erau rase de pe suprafaţa pământului. La aceasta se adăuga sărăcia din ţară. Zeci de milioane de oameni, emigranţi în propria lor ţară, străbăteau ţinuturi întinse fară hrană,

fară ţel, fară nici o speranţă. Din lipsă de hrană, mureau pe capete. Dar cădeau victime şi fanaticilor religioşi din ambele tabere.

Î**mpotriva acestor fanatici s-a ridicat bătrânul Mahatma, în vârstă de 70 ani.** A **intrat în greva foamei.** Starea sănătăţii i se înrăutăţea de la o zi la alta. Milioane de oameni din India, alte zeci de pe toate continentele, urmăreau cu emoţie drama bătrânului care se ridicase la luptă de unul singur împotriva a milioane de fanatici religioşi. Tot mai multe glasuri chemau la încetarea luptelor. **Gandhi a anunţat că va înceta greva foamei când hinduşii şi musulmanii se vor împăca şi vor convieţui în pace.** în ziua în care a anunţat această hotărâre – în cadrul unei întruniri ţinută la New Delhi, la care participau câteva sute de mii de hinduşi **şi** musulmani – **reprezentanţii celor două tabere au anunţat pacea. Gandhi a condiţionat ieşirea din greva foamei prin extinderea armistiţiului în întreaga Indie şi Pakistan. Lucru acceptat.** In Consiliul de Securitate, reprezentantul pakistanez la ONU a anunţat: *"începe o nouă epocă de prietenie şi pace, pe subconti-nentul indian a fost instaurată liniştea".* Lumea a răsuflat uşurată, iar Mahatma Gandhi realizase ceea~ce îşi propusese.

Devenise un mit viu al Indiei, venerat de un popor sărac **ce** trăia de-a lungul fluviilor sfinte Gange şi Banaras. **Era considerat un sfânt şi nu un reformator, îşi stabilise reşedinţa la New Delhi, în vila industriaşului Birl, un vechi prieten,** unde o gardă înarmată îl păzea în permanenţă.

Brahmanii asasini

Dintotdeauna, religia a jucat un rol important în politica indiană. Prin acţiunea sa, **Gandhi obţinuse doar o calmare a spiritelor.** Extremiştii hinduşi s-au opus oricărei colaborări cu musulmanii. ***"Mahasabha",*** organizaţia lor poli-tică, condusă de milionarul Vinajak Savarkar – care îşi avea reşedinţa în Bombay – era alcătuită din mai multe grupuri teroriste. între cele mai fanatice s-a dovedit ***"Rash-brija Svajam Sevak".*** Acestea au hotărât să continue lupta.

Savarkar este cel care a pus la cale exterminarea lui Gandhi, care se bucura de încrederea nelimitată a poporului indian. La început, plănuise un atentat împotriva lui Nehru – primul-ministru, apoi s-a gândit să-l asasineze pe Suhravard -primul ministru al statului Bengal dar, în cele din urmă, s-a oprit... asupra bătrânului Gandhi. îşi dădea seama că moartea acestuia ar fi produs cele mai grave tulburări în India.

Pentru aceasta, în octombrie **1947,** a format un comando de asasini, alcătuit numai din brahmani, oameni cu o educaţie aleasă şi care se bucurau de prestigiu în societate. între ei îi amintim pe Narajan Apte – directorul ziarului radical de dreapta *"Hindu Rashîra "* şi Godsé – redactor-şef la acelaşi ziar, precum şi Digambal Bahdgé – negustpr de arme. Din grup mai făceau parte: Gopal, fratele lui Godse, şeful cantinei de la cel mai mare depozit de muniţii al

armatei din Bombay; Vishnu Karkaré – hotelier; Madan Lai Pahve – un tânăr de numai 20 ani. Acesta din urmă, frecventând casa profesorului de limba hindu, Djai, de la Universitatea din Bombay, a început să se laude că face parte dintr-un comando care îl va asasina pe Gandhi. Profesorul nu a dat nici o importanţă acestei mărturisiri.

Primul atentat

La **17** ianuarie **1948,** complotiştii organizează primul atentat, nereuşit, asupra lui Gandhi. în timp ce acesta ţinea o cuvântare unei mulţimi de circa 100.000 de persoane, strecuraţi în faţă, Bahdgé a tras asupra lui Gandhi, dar nu l-a nimerit iar concomitent, Madan Lai Pahve a aruncat o bombă. Explozia acesteia nu a produs panica scontată de terorişti. Gandhi a fost primul care a liniştit mulţimea, iar întreaga Indie i-a auzit cuvintele la radio: *"Duşmanii musulmanilor sunt duşmanii Indiei".*

Madan Lai Pahve a fost prins de poliţie, ceilalţi terorişti reuşind să scape. Cel prins a dezvăluit întregul complot. Cele mărturisite de el au fost întregite de profesorul Djain, care, dându-şi seama de greşeala făcută, a mărturisit tot ce ştia în faţa ministrului principal al statului Bombay şi a ministrului de Interne local. însă, reacţia autorităţilor la cele aflate a fost, cel puţin ciudată. Ministrul de Interne s-a mărginit să întărească paza la reşedinţa lui Gandhi şi să răspândească în întreaga Indie fotografiile teroriştilor căutaţi.

Ziua Neagră a Indiei

În acest timp, teroriştii care au scăpat nu au renunţat la planurile lor. Neavând arme, Godsé şi Apte s-au deplasat la Madras, unde doctorul Dattraja Parchure, conducătorul hinduşilor din Gvalijar, le-a pus la dispoziţie armele solicitate.

47

Mahatma avea obligaţii faţă de cei care-l venerau. în fiecare seară, în imensa grădină a vilei, trebuia să vorbească în faţa mai multor mii de credincioşi şi curioşi. Devenise un obicei de la care **JIU** se abătea. Deoarece posturile de radio transmiteau frecvent cuvântările sale, Mahatma se folosea de aceste ocazii pentru a face şi declaraţii cu caracter politic.

Şi a venit seara zilei de **30 ianuarie 1948,** când trebuia să vorbească în faţa unei mulţimi de circa o mie de persoane. După întâlnirea cu **Gardar Fatel,** ministru de interne şi vicepremier al guvernului, însoţit de nepoata sa, **Mana,** a ieşit în grădină. Păşea cu greutate, oprindu-se des pentru a răspunde cu mâinile împreunate şi plecăciuni, mulţimii care-l ovaţiona şi se dădea respectuos la o parte pentru a-i face loc. în mulţimea îmbrăcată în alb, un singur bărbat făcea contrast: avea pe el o cămaşă kaki şi îşi croia drum spre Gandhi. Ajuns în faţa bătrânului, o împinse cu brutalitate pe Mana, introduse mâna în buzunarul pantalonului şi o scoase imediat cu un pistol. **Trei gloanţe**

s-au înfipt în trupul costeliv al bătrânului: două în regiunea inimii, al treilea în abdomen.

Era ora 19.15. Mahatma a murit aproape instantaneu. Mulţimea furioasă a vrut să-l linşeze pe asasin, dar garda Tăicuţului l-a protejat, după care l-a predat poliţiei. Se numea **Nathuram Godsé,** în vârstă de **37 ani.**

Printre corespondenţii străini participanţi, fără voia lor, la acest atentat se afla şi Robert Stimson, din Marea Britanie. **La mai puţin de 25 minute după comiterea asasinatului, studiourile BBC au transmis reportaje în întreaga lume,** care a rămas consternată.

Prin posturile de radio, în scurt timp, întreaga Indie a aflat vestea. Luptele fanaticilor religioşi, cărora li s-au adăugat teroriştii din ambele tabere, au reizbuc-nit, pe faţă şi cu un dramatism greu de descris.

Apoi, s-a răspândit vestea că asasinul ar fi membru al grupării "Mahasabha", **iar extremiştii reacţionari au început se fie căutaţi şi ucişi de mulţimea înfuriată.** Sute de case ale membrilor grupării au fost incendiate,

Procesul teroriştilor

Datorită acţiunii rapide a poliţiei, **în câteva zile au fost arestaţi:** atotputernicul **Savarkar** (organizatorul din umbră al întregului atentat), **Digambar Bahdgé,** doctorul **Parchure, Gopal Godsé, Apte, Karkaré** şi **Kistajja.** Grupările înarmate ale grupării "Maharbhat" au fost dezarmate, conducătorii şi câţiva mii de membri ajungând după gratii.

La **22 iunie 1948, la New Delhi a început procesul teroriştilor şi conspiratorilor** care au pus la cale şi executat **acest** atentat. Pe timpul procesului, aceştia s-au justificat în mod pueril, fără nici o logică.

Asasinul **Godsé avea să** declare: *"M-am gândit mult dacă e bine sau nu să4 ucid pe Gandhi. Nu am simţit nici o bucurie când l-am ucis, dar a trebuit să o fac. El lua îh mod sistematic apărarea musulmanilor".*

48

Apte: *"Opoziţia mea faţă de Gandhi nu se referă, la persoana sa, ci la principiile pe care le promova. Niciodată nu am fost preocupat de ideea lichidării lui fizice, iar vestea morţii lui m-a umplut de o tristeţe adâncă".*

Madan Lai s-a dezvinovăţit astfel: *"N-am vrut să-i fac nici un rău lui Gandhi. Am aruncat bomba numai ca să-i atrag atenţia asupra mea, întrucât vroiam să-i înmânez o plângere".*

În ziua de **9 februarie 1949,** a fost **pronunţată sentinţa:** din lipsă de probe, atotputernicul Savarkar a fost pus în libertate. Nathuran Godsé şi Apte au fost condamnaţi la moarte, fiind executaţi la **13** octombrie 1949, iar ceilalţi au fost condamnaţi la închisoare pe viaţă.

Culisele politice

Despre culisele politice ale atentatului s-au purtat nenumărate discuţii. Cercetările nu au fost adâncite, iar o mare parte a cetăţenilor Indiei nu a fost de acord cu sentinţele pronunţate. **Abia în 1965, sub presiunea opiniei publice, ministrul de Interne, Nanda, a numit o comisie care să cerceteze împrejurările producerii atentatului.** Cercetările au scos la iveală şi un fapt deosebit de important, greu de demonstrat cu fapte. La Bombay, sub semnătura lui K.L.Gaube, a fost publicată ştirea conform căreia, înainte de a fi executat, Godsé ar fi declarat: *"Eu nu am fost decât executorul ordinelor lui Savarkar, ordine pe care el le primea de la Patel".* Afirmam anterior, după prezentarea primei tentative de asasinare, că **ministrul de Interne Patel nu luase măsuri severe de securitate şi nu a adâncit cercetările pentru capturarea teroriştilor.** Poate cineva crede că a fost doar o lipsă de prevedere? Gri o simplă întâmplare? Greu de crezut ambele variante...

Comisia a ajuns la concluzia că **atentatul a fost pus la cale de extremişti cu largi ramificaţii în întreaga Indie,** mai ales în Puna, oraş important din statul Hajderabad. Era un regat feudal de sine stătător şi, după proclamarea independenţei Indiei, aparţinea celui mai bogat om din ţară. Iar **ministrul de Interne era bun prieten al acestuia. Aici s-a născut ideea asasinării** omului care milita pentru convieţuirea paşnică a celor două tabere: hinduşii şi musulmanii. Iar faptul că măsurile de securitate după producerea primului atentat au fost insuficiente, a concluzionat ancheta, conduce implicit ca o parte a răspunderii săvârşirii atentatului să revină şi ministrului de Interne.

Iar în anul 1968, cu excepţia celor doi terorişti care au fost executaţi, toţi ceilalţi au fost eliberaţi!

Cu toate acestea, asasinarea lui Gandhi nu a putut să frâneze procesul de democratizare din India. S-ar putea ca tocmai această crimă politică să fi grăbit acest proces. Hajderabadul a fost încorporat statului Andrapradesh, iar cel mai bogat om din India s-a trezit peste noapte fără tron...

Capitolul V

MASACRUL DIN SATUL OLIMPIC

Comando-ul care a întreprins acest act terorist era format din **opt teroriști** şi aparţinea de sinistra organizaţie ***"Septembrie Negru",*** care şi-a desfăşurat activitatea odioasă, de acte teroriste, în perioada **197l-74.** Profitând – în special – de lipsa prevederilor de securitate ale autorităţilor vest-germane, ce **au redus la minim absolut măsurile luate în Satul Olimpie şi la bazele sportive unde aveau loc întrecerile,** teroriştii şi-au pregătit minuţios actul criminal. **La München, oraşul din care Hitler şi-a luat startul politic, nimic nu trebuia să reamintească trista perioadă a**

nazismului. în Satul Olimpic, nu trebuia să fie văzut nici un paznic înarmat, nici un gard de sârmă nu trebuia să înconjoare clădirile în care erau cazaţi sportivi din întreaga lume. Aceasta, cu atât mai mult cu cât localitatea Dachau, unde a funcţionat unul dintre cele mai sinistre lagăre de concentrare nazistă, se afla la mică depărtare de München. **Vest-germănii au făcut tot posibilul, şi au reuşit, să creeze o atmosferă paşnică şi plăcută Jocurilor Olimpiadei a XX-a (1972),** denumită *"Jocurile păcii şi veseliei*

Dramatismul scenei actului terorist declanşat de teroriştii palestinieni aparţinând organizaţiei "Septembrie Negru" a fost sporit de timpul şi locul în care s-a desfăşurat. Pentru vechii greci, locul de desfăşurare a Jocurilor Olimpice era considerat sacru: *"Olimpiada este un loc sacru. Oricine se încumetă să intre aici cu forţa armelor, comite o crimă împotriva zeilor[9]'.*

Dar, în plin secol XX, opt tineri au venit să asasineze alţi tineri, alegând pentru aceasta un loc sacru: Satul Olimpic. Ei au comis o crimă, nu împotriva zeilor, ci împotriva întregii umanităţi. Terorismul internaţional şi-a arătat din nou faţa-i hidoasă. A demonstrat că se conduce numai şi numai după "regulile" sale...

Atacul

- Aici este cazată echipa israeliană ?

Ciocăniturile din uşă şi "cuvintele de mai sus, rostite într-o germană greoaie, au creat o stare bruscă de alarmă pentru **Mosche Weinberg,** puternicul **antrenor de lupte al echipei israeliene,** care cântărea peste 100 kg. Trezit brusc din somn, sare din pat şi se îndreaptă spre uşa apartamentului. Concomitent cu întredeschi-derea prudentă a acesteia, întreabă:

- Cine se interesează de echipa israeliană la o oră atât de matinală? Pentru ca, imediat, să se arunce cu toată greutatea trupului asupra ei, căutând să o ţină închisă cu toată forţa muşchilor săi.

- Băieţi, fugiţi/strigă el în ebraică. *Fugiţii*

Ce-l îngrozise atât de mult pe Weinberg? în fracţiunea de secundă cât ţinuse uşa întredeschisă, apucase să vadă în faţa apartamentului mai mulţi indivizi, mici de statură şi slabi, însă **înarmaţi cu pistoale-mitralieră, pistoale şi grenade de mână.** Feţele le erau acoperite de câte **o glugă violetă.** Imediat şi-a dat seama de pericol. Dacă ar fi fost neînarmaţi, nu ar fi stat pe gânduri. S-ar fi repezit în mijlocul lor. Dar aşa ?

Trezit de strigătele antrenorului, **Gad Zavary,** un luptător care era$_t$ cazat în aceeaşi cameră, sare din pat, se repede la fereastră, al cărui geam îl sparge cu cotul şi, înainte de a sări, priveşte înapoi. Scena care i se înfăţişează în faţa ochilor nu o va uita toată viaţa: uşa subţire a apartamentului eră spartă şi câţiva indivizi izbeau puternic cu patul armelor în pieptul şi gâtul antrenorului său. Tricoul acestuia era plin de sânge şi abia se mai ţinea pe picioare.

Zavary nu mai stă pe gânduri: se aruncă pe fereastră, concomitent cu pătrunderea atacatorilor în cameră. Aceştia, **exasperaţi de rezistenţa lui Weinberg, au tras în el.** Ceea ce nu au reuşit loviturile puternice de armă au reuşit câteva gloanţe. Trupul puternic şi solid s-a prăbuşit neînsufleţit la podea, sfidând şi de acolo intenţiile atacatorilor, care se împiedică de el. O parte din aceştia năvălesc în cameră şi câţiva se năpustesc la fereastra spartă, de unde încep să tragă în Zavary, care fuge disperat. Nu reuşesc să-l lovească.

Ceilalţi terorişti au năvălit în două apartamente unde dormeau alţi sportivi israelieni, componenţi ai lotului olimpic. în primul apartament, **Joe Romano, campion la haltere,** încearcă să opună rezistenţă, însă este **secerat de tirul armelor automate.** în cel de-al doilea apartament, **luptătorul Yosef Gottfreud** pune mâna pe un cuţit pentru a-i intimida pe atacatori. însă, ce poţi face cu un biet cuţit împotriva unor asasini înarmaţi până în dinţi? **Cade răpus** şi el de gloanţe. Dar, jertfa lui nu a fost zadarnică: momentul de distragere a atenţiei teroriştilor a permis mai multor sportivi israelieni – cazaţi în aceeaşi cameră – să fugă.

Zgomotul produs de spargerea uşilor, ţipetele şi împuşcăturile trezesc pe toţi membrii echipei israeliene. în apartamentul situat la capătul opus al holului, **antrenorul halterofil Tuvis Sokolski şi alţi şase sportivi reuşesc să fugă.** însă nu toţi sunt atât de norocoşi: **nouă sportivi sunt luaţi ostateci.** Sub ameninţarea armelor, **braţele şi picioarele le sunt legate,** după care sunt obligaţi să se târască **la etajul trei,** unde sunt împinşi într-un apartament. Aproape imediat, în interior este târât cadavrul ciuruit a lui Romano, iar cei doi terorişti rămaşi de pază aruncă priviri semnificative spre cei nouă ostatici şi cadawl aruncat pe podea. Aceasta pentru a le tăia pofta pentru orice încercare de împotrivire. Deşi legaţi, ostaticii prezintă pericol pentru ei.

Primele negocieri

Între timp, **sportivii care au fugit au dat alarma şi, într-un timp record, peste 500 de poliţişti, conduşi de Manfred Schreiber – şeful Poliţiei din München – au înconjurat clădirea în care se baricadaseră teroriştii, Pe balcoanele şi acoperişurile clădirilor învecinate au luat poziţie mai mulţi trăgători de elită.**

Atmosfera paşnică din Satul Olimpic a fost înlocuită de sentimentul de nelinişte, panică **şi** chiar oroare.

Primele negocieri au loc între Manfred Schreiber **şi** şeful teroriştilor, căruia ceilalţi **i se** adresează cu numele de ***"Tony".*** Acestea se încheie **fără** nici un rezultat.

51

- Aşteptaţi până la ora 9.00, spune în încheiere 'Tony".

Puţin după **ora 7.00,** cancelarul federal **Wily Brandt** este **trezit şi informat** în legătură cu situaţia. Imediat, aparatul guvernamental este pus în mişcare: **ministrul de Interne, Hans Dietrich Genscher, este trimis la München pentru coordonarea acţiunilor, iar ministrul de Externe, Walter Scheel, este numit să constituie *"Comandamentul de criză"*** şi să înceapă discuţiile cu guvernele statelor arabe, pentru un eventual ajutor în viitoarele negocieri cu teroriştii.

Golda Meir-ca Pilat din Pont...

La **ora 9.00,** pe una din ferestrele imobilului în care s-au baricadat teroriştii, este aruncat un **mesaj scris.** In el, aceştia **cer eliberarea din închisorile israeliene a nu mai puţin de 200 de arabi terorişti,** printre care şi japonezul Kozo Olcamoto, singurul supravieţuitor al comando-ului sinucigaş al organizaţiei tero-riste *"Armata Roşie Japoneză"* (J.R.A.),ce săvârşise măcelul de pe aeroportul Lod din Tel-Aviv. Mesajul explica, în acelaşi timp, procedura de schimb a ostaticilor cu cei din închisori, atrăgând atenţia că **orice schimbare a acestei proceduri va însemna moartea imediată a ostaticilor. Ultimatumul era fixat pentru ora 12.00 a zilei respective.**

Puţin mai târziu, ambasadorul israelian în Berlinul occidental – **Eliashiv Ben-Horin –** care tocmai ajunsese là München, primeşte comunicatul Israelului pentru a-l înmâna vest-germanilor. De data aceasta, **primul-ministru Golda Meir, consilierii săi şi Knessetul sunt foarte fermi:**

1. Nu se vor duce **nici un fel de tratative** cu organizaţia teroristă "Septembrie Negru", un schimb între ostatici şi teroriştii închişi în închisorile din Israel fiind exclus.

2. Israelul va considera **Germania Occidentală total răspunzătoare** pentru operaţiunea de salvare a ostaticilor.

3. Israelul nu va obiecta dacă germanii oferă teroriştilor permis de liberă trecere într-o ţară arabă, în schimbul eliberării ostaticilor, însă aceştia trebuie puşi în libertate înaintea plecării teroriştilor; Sub nici un motiv, **ostaticii nu trebuie lăsaţi să părăsească Germania Federală împreună cu teroriştii.**

Prin aceasta, Israelul şi-a precizat poziţia. Care era foarte fermă. Vest-germanilor le va reveni, deci, o misiune deosebit de dificilă şi grea.

"Teroriştii nu trebuie să urce în avion"

La cererea oficialităţilor vest-germane, **şeful teroriştilor consimte de trei ori să prelungească termenul ultimatumului:** prima dată până la ora **13.00,** a doua oară până la ora **15.00,** pentru ca la ultima prelungire, până la ora **17.00,** să avertizeze:

- Să nu credeţi că vă puteţi juca cu noi! Nu vom permite să ne epuizaţi. Nu am dormit toată noaptea şi ne cunoaştem limitele puterilor. Această problemă trebuie rezolvată în cursul zilei de azi în momentul în care ultimul termen pe care l-am fixat va expira, vom începe executarea ostaticilor.

Oficialităţile şi cancelarul federal, sosit între timp la München, au căzut în unanimitate de acord că tratativele nu mai puteau fi amânate peste ora 17.00. O nouă cerere pentru prelungirea ultimatumului se va lovi de refuzul categoric al teroriştilor.

Cu zece minute înainte de expirarea ultimatumului, ministrul de Interne şi şeful Poliţiei din München se apropie de clădirea în care sunt teroriştii. Vin cu propuneri concrete din partea Guvernului federal, propuneri care diferă de cele ale teroriştilor dar care pot furniza o bază de discuţii şi noi negocieri. Cu puţin timp înainte, cancelarul federal le spusese miniştrilor săi:

- Un Guvern onorabil nu poate permite ca ostaticii să fie trimişi ca un colet poştal spre o soartă necunoscută. Suntem răspunzători pentru vieţile, acestor oameni.

Acum, cei doi vor încerca să renegocieze. Spre surprinderea acestora, cel care face primul propunerea este şeful teroriştilor:

- Ne puneţi la dispoziţie un avion, cu care grupul meu împreună cu ostaticii să plecăm la Cairo. Dacă refuzaţi – continuă el repede, zărindu-l pe ministrul de Interne că vrea să intervină – *îi vom împuşca pe ostatici.*

- înainte de a accepta propunerea voastră, vreau să stau de vorbă cu ostaticii, spune Hans Dietrich Genscher.

- Se aprobă, vine răspunsul, *însă va trebui să veniţi singuri*

Ministrul de Interne este de acord şi este escortat până la etajul III, unde i se deschide uşa apartamentului în care se află ostaticii. Intră înăuntru, aruncă o privire circulară asupra ostaticilor şi spre cei doi terorişti care-i păzesc. Se încruntă la vederea cadavrului lui Romano.

- Cum vă simţiţi?- întreabă el.

- Bine! Noi, bine, răspunde într-o germană fluentă un sportiv israelian, aruncând o privire scurtă asupra cadavrului.

- Doriţi să fiţi transportaţi la Cairo, împreună cu cei care v-au luat ostatici?

- Da, răspunde acelaşi ostatic, *de vreme ce Guvernul nostru a acceptat să schimbe prizonierii arabi cu noi, la destinaţie.*

- Trebuie să informez Guvernul meu, spune Genscher, întorcându-se spre "Tony", după care se îndreaptă spre uşă. înainte de a trece pragul acesteia, se întoarce şi spune ostaticilor:

- Vom face totul pentru a vă salva vieţile! Nu primeşte nici un răspuns...

Peste Satul Olimpic s-a lăsat întunericul. Pe alei, în faţa blocurilor şi în apartamentele în care sunt cazaţi sportivii, s-au aprins de mult luminile. Numai în camerele clădirilor în care s-au baricadat teroriştii persistă întunericul. Nu se vede şi nu se aude nici o mişcare. Este **ora 22.00,** oră la care, pe baza înţelegerilor convenite, trebuie să înceapă transportul teroriştilor şi al

ostaticilor la aeroport. Autorităţile vest-germane şi-au făcut planul: sub nici o formă nu pot da curs cererilor teroriştilor. **Ostaticii trebuie salvaţi.** Trei grupuri de trăgători de elită, formate din câte cinci trăgători, vor sta la pândă pe drumul ce duce la baza aeriană Fürstenfeldbruck, în apropiere de München. **Teroriştii nu trebuie** să **urce în avion.**

54

Intervenţie ratată

La intrarea de serviciu din spatele clădirii în care sunt teroriştii, s-a oprit un autobuz militar. Imediat, în uşă apare un terorist, apoi altul. Cu armele în mâini, pregătite pentru tragere, privesc cu grijă în toate părţile, după care fac un **semn** spre interior şi se îndreaptă spre autobuz. Aici, se plasează de **o** parte şi alta **a** uşii din faţă, care este deschisă, fiind pregătiţi pentru deschiderea focului. Apar teroriştii şi ostaticii: aceştia din urmă sunt împărţiţi în două grupe intercalate, cu terorişti. Cu toţii se îndreaptă spre autobuz. Abia acum, germanii îşi dau seama că **teroriştii sunt mai mulţi decât au presupus.** Cei cinci trăgători de elită, din prima grupă, aşteaptă să-i prindă pe aceştia în bătaia armelor. Nu reuşesc.

Autobuzul demarează şi, peste câteva minute, se apropie de marginea lizierei Satului Olimpic şi se opreşte. Trei elicoptere, aparţinând Pazei de frontieră îi aşteaptă, într-unui se urcă membrii "Comandamentului de criză", cărora **li se alătură şi** directorul **serviciului israelian** de **informaţii.** în celelalte două, se împart ostaticii şi teroriştii. După câteva minute, cele trei elicoptere se îndreaptă spre aeroportul situat la circa 25 km spre vest. Cei cinci trăgători de elită, din a doua grupă, nu au prins nici ei "ţintele" în bătaia armelor. **Germanii mai au o singură şansă.** Pe **aeroport,** cei cinci trăgători de elită din a treia, şi ultima grupă, sunt dispuşi astfel încât cei opt terorişti să fie cuprinşi într-un foc încrucişat: trei trăgători se află pe acoperişul clădirii turnului de control şi dirijare a circulaţiei aeriene, iar ceilalţi doi pe marginea pistei, în imediata vecinătate a locului în care vor ateriza elicopterele. în apropiere, aşteaptă un avion Boeing-27 aparţinând companiei Lufthansa.

Primul elicopter **aterizează la ora 22.30** şi, imediat, membrii "Comandamentului de criză" se îndreaptă spre turnul de control. **Cinci minute mai târziu,** celelalte două elicoptere aterizează unul lângă altul, în centrul unei zone puternic iluminată, la circa 100 m de turnul de control. Chiar înainte ca motoarele aparatelor să se fi oprit complet, din cele două elicoptere sar doi terorişti. Unul dintre ei este '"Tony". Se îndreaptă spre Boeing-ul din apropiere, aflat în dreapta lor, la circa 100 m. Alţi doi terorişti sar din fiecare elicopter şi fac semn piloţilor şi copiloţilor să coboare. Cei patru piloţi coboară şi sunt opriţi pe pistă, sub ameninţarea armelor a doi terorişti. De acum încolo, totul se desfăşoară fulgerător, cu urmări tragice.

- ■

Măcelul

Şeful teroriştilor, împreună cu unul din complicii săi, sunt la jumătatea drumului între elicoptere şi avionul care ar fi trebuit să-i transporte, când liniştea apăsătoare a nopţii este sfâşiată de o puternică bubuitură. Şeful trăgătorilor de elită l-a ochit pe "Tony" şi trage, dând semnalul. Concomitent, ceilalţi patru trăgători deschid focul. **Din primele focuri, céi doi terorişti care-i păzesc pe membrii echipajelor elicopterelor sunt împuşcaţi mortal. La fel şi însoţitorul lui "Tony". Acesta nu este însă nimerit,** fuge, se adăposteşte în spatele unui elicopter, de unde deschide imediat focul. La fel fac şi-ceilalţi patru terorişti care nu au părăsit elicop-

, terele. începe un schimb înverşunat de focuri. Teroriştii au de partea lor avantajul armelor automate: după câteva rafale, staţia de radio a turnului de control çste scoasă din funcţiune. După alte câteva rafale este lovită instalaţia aparaturii electrice şi întregul aeroport este învăluit de întuneric.

Urmează o perioadă de acalmie. în limbile arabă, germană şi engleză, teroriştilor li se cere să se predea. Aceştia răspund deschizând din nou focul. Sărind dintr-unul din elicoptere, un terorist aruncă o grenadă defensivă în interiorul acestuia, după care dispare în întuneric. Sfârtecat de explozie, elicopterul este cuprins de flăcări, luminând totul în jurul său. "Tony", împreună cu teroristul care a aruncat grenada, încearcă să dispară în întuneric.. însă, siluetele lor sunt clar iluminate şi gloanţele trăgătorilor de elită îi nimeresc în plin.

În elicopterul cuprins de flăcări sunt cinci ostatici. în încercarea disperată de a-i salva, maşini ale pompierilor, însoţite de un grup de blindate, înaintează. Teroriştii din aparatul rămas neatins, deschid focul împotriva acestora. Dându-şi seama că sunt pe cale de a fi capturaţi, teroriştii rămaşi în viaţă sar din elicopter şi fug chiar în momentul în care rezervorul celui care ardea explodează, transfor-. mându-l într-un rug funerar pentru cei cinci ostatici. Doi dintre teroriştii care încearcă să fugă sunt răniţi şl se predau. Cel de-al treilea se aruncă pe pistă şi face pe mortul. Va fi capturat câteva minute mai târziu...

După cum s-a stabilit la autopsie, patru din cei cinci ostatici din elicopterul care arsese muriseră mai demult, împuşcaţi fiind de teroristul care aruncase grenada. Cel de-al cincilea, deşi grav rănit de două gloanţe, a murit datorită inhalării unei mari cantităţi de fum. Ostaticii din al doilea elicopter fuseseră, de asemenea, ucişi de gloanţele teroriştilor, înainte ca aceştia să fugă. Ucişi cu sadism, fară posibilitatea de a se apăra.

Bilanţul a fost deosebit de tragic: muriseră 17 persoane – 11 sportivi din lotul olimpic al Israelului, cinci terorişti şi un poliţist. Ceilalţi trei terorişti au fost capturaţi, doi dintre ei fiind răniţi.

Lumea, care se culcase cu încrederea că ostaticii vor fi eliberaţi, s-a sculat cu oroarea veştii morţii acestora. Pentru prima dată în istoria Jocurilor Olimpice, drapelele ţărilor participante la Olimpiadă au fost coborâte în berna. Peste 80.000 de participanţi s-au strâns pe stadionul principal din München îa slujba religioasă şi comemorarea celor asasinaţi. Orchestra simfonică din München a cântat marşul funebcu din *"Eroica"* lui Beethoven. însă, în sectorul ocupat de echipa sportivă a Israelului, unsprezece locuri erau goale. Erau locurile tinerilor sportivi asasinaţi de nişte fanatici, în numele unei "cauze sfinte".

Cred că nu este lipsit de importanţă să specific că organizaţia ***"Septembrie Negru"*** a fost creată de aripa moderată a OEP-ului. Astfel, Al Fatah şî-a creat propria-i organizaţie teroristă, ce şi-a desfăşurat activitatea în perioada 197l-l974. Numele ei devenise sinonim pentru teroare şi a fost legat pentru totdeauna de masacrul de la Jocurile Olimpice din München din 1972. Cel care alegea '"ţintele/ obiectivele", planifica operaţiunile şi stabilea echipele de terorişti ale acestei sinistre organizaţii era Abu Iyad. Tot el este cel care a declarat ulterior că întreaga operaţiune de la München a fost finanţată de OEP. Dar celebrul terorist Carlos, sau Şacalul – numele real Ilici Ramirez Sanchez – într-o convorbire cu Al-Kazemi,

56

ministrul OPEC al Kuweit-ului, a spus că cel care a finanţat acest act terorist a fost preşedintele Libiei, Gadhafi. însă, pentru un om cu profilul său de activitate, cu tendinţa de a se lăuda mereu că este la curent cu toate acţiunile teroriste, mi se pare improbabilă această afirmaţie.

Israelul reacţionează, (ne) vinovaţii decedează...

După masacrul echipei olimpice^ Israelul nu a stat pasiv. **Primul ministru Golda Meir a aprobat planul care i s-a prezentat: trimiterea unei "echipe de ucigaşi" pentru a-i vâna pe cei responsabili de acest masacru şi a-i ucide.**

Acţiunea a primit denumirea codificată de ***"Sabia Iui Gideon",*** în cadrul căreia comando-ul trimis a cutreierat mai multe ţări din Europa şi Statele Unite ale Americii, săvârşind **mai multe acţiuni teroriste cărora le-au căzut victime şi oameni nevinovaţi.** Comandoul a făcut şi greşeli. Astfel, pe data de **21 iulie 1973,** membrii săi l-au asasinat pe Ahmed Bouchiki în Lillehammer, **un chelner marocan nevinovat,** pe care l-au confundat cu unul dintre cei care au planificat masacrul de la München...

Ali Hassan, poreclit de către Mossad "Prinţul Roşu", a fost **ucis ulterior.** Comiţând la rândul său ün act terorist, comando-ul israelian l-a ucis, prin activarea unei bombe de la distanţă de către agentul Mossad, Erika Chambers, fiind ucişi şi cei patru membri ai gărzii sale de corp. Mai grav este că **în acest act terorist au fost ucişi şi oameni nevinovaţi, trecători paşnici** care, în

momentul exploziei, au avut singura vină de a fi prezenţi într-un loc nepotrivit, la o oră nepotrivită. Actul terorist a avut loc **la Beirut.**

La rândul lor, palestinienii au ripostat. Tot prin acţiuni teroriste. Şi aşa, şirul actelor continuă şi în zilele noastre, confirmând periculozitatea acestui flagel al contemporaneităţii: TERORISMUL INTERNAŢIONAL.

Actul terorist prezentat mai sus este considerat drept **momentul care a determinat intervenţia Adunării Generale a Organizaţiei Naţiunilor Unite** şi relansarea discuţiilor asupra terorismului, în cadrul sesiunilor din 1972-l973. în acelaşi timp, comunitatea internaţională a luat poziţie fermă faţă de proliferarea terorismului, însă, consensul statelor faţă de aceste acte s-a limitat doar la dezbateri generale, terminate fară rezultate practice.

57

Capitolul VI

57

PETROLUL, VIENA ŞL... ŞACALUL

"- Secretariatul general OPEC. Suntem atacaţi! Vă rog trimiteţi pe cineva aici, repede! în Karl Luger Ring. La OPEC!"

Apelul telefonic a fost înregistrat la ora 11.44 **şi** 30 **de** secunde de poliţie. Pe banda înregistrată se aud împuşcături şi strigăte... Aşa a început cel mai semni**ficativ act terorist** cu **luare de** ostatici, care a avut un răsunet internaţional extraordinar. Dar să vedem care au fost cauzele care au stat la baza producerii lui...

La conferinţa OPEC de la Alger, din martie 1975, spre uluirea tuturor celor prezenţi şi a observatorilor specializaşi în problemele care frământau ţările din zona Orientului Apropiat şi Mijlociu, **s**-a anunţat încheierea unui acord între Irak **şi** Iran. între altele, Irakul era de acord cu respectarea liniei de frontieră stabilită prin tratatul din 1937 şi să înceteze acordarea de ajutoare pentru mişcarea secesionistă arabă din Iran. Adică, să nu mai sprijine elementele revoluţionare şi musulmane care operau atât în interiorul, cât şi în exteriorul Iranului. Iar acesta se angaja să renunţe la a mai sprijini pe kurzi şi să nu-i mai primească în ţară. Sub privirile stupefiate ale asistenţei, Şahul Iranului şi vicepreşedintele Saddam Hussein s-au îmbrăţişat şi s-au sărutat. însă, acest gest public de prietenie confirma regula că doi lideri arabi din Orientul Mijlociu nu pot ajunge la un numitor comun. Pentru că în mintea lui Saddam Hussein decizia era deja luată: să declare război Iranului şi să rupă acordul de la Alger. Ulterior, s-a răzbunat crunt pe. kurzi, care, nemaiavând unde să se retragă, au fost măcelăriţi cu miile.

In septembrie 1975, Saddam Hussein efectuează o vizită oficială în **Franţa –** dorea achiziţionarea unui reactor nuclear – şi află despre acţiunile teroriste concepute **şi** conduse de un anumit Carlos (a cărui legendă a fost creată, de fapt, de mass-media occidentală).Iar în mintea lui încolţeşte o idee.

Planul lui de dezvoltare economică a Irakului avea nevoie de multe miliarde de dolari. Paralel, declanşarea şi ducerea unui război împotriva Iranului necesita alte sume uriaşe în dolari. Pentru 1975, profiturile estimate din exportul de petrol erau de circa 8 miliarde dolari, ori pentru planurile sale avea nevoie de circa 25 miliarde dolari. Concluzia: preţul petrolului trebuia ridicat. însă, obstacolul principal îl reprezenta Arabia Saudită. întâlnirile ţărilor membre ale OPEC**-ului** erau dominate de şeicul Yamani, saudiţii împotrivindu-se de mai multe ori ridicării preţului petrolului. însă acum, după asasinarea regelui Faisal, cu trei săptămâni înainte de întâlnirea de la Alger, saudiţii erau dezorientaţi. Yamani şi **Jamshid Amouzegar,** ministrul iranian al petrolului, trebuiau neapărat îndepărtaţi. în **felul acesta, punctul de vedere irakian s-ar fi** impus în **cadrul** OPEC**-ului.**

- Pentru toate acestea, Saddam Hussein trebuia să lanseze un atac - asupra OPEC-ului. Dar totul trebuia planificat astfel încât nimeni să nu-l poată identifica ca fiind cel din umbră, care a planificat şi sprijinit acest act terorist. Trebuiau implicate mai multe ţări, fară ca acestea.să ştie. înverşunarea lui împotriva şeicului Yamani a sporit în urma conferinţei OPEC de la **Viena** de la sfârşitul lunii **septem**brie 1975, când cererile delegaţiei iraniene de creştere a preţului petrolului cu 30% au fost respinse. A fost acceptată doar o creştere de 10%.

Pentru pregătirea comando-ului trebuia aleasă o persoană de încredere. A fost contactat Peter Jürgen Book, un membru din a doua generaţie al renumitei Facţiuni a Armatei Roşii gennane (FAR), protejat al membrilor fondatori, Andreas Baader, Gudrun Ensslin şi Ulrike Meinhof, însă acesta nici nu a vrut să audă despre aşa ceva. Luându-se legătura cu dr.Wadi Haddad, care, alături de dr. George Habash, conducea Frontul Popular de Eliberare a Palestinei (FPEP), acesta s-a angajat să se ocupe personal de selecţionarea şi pregătirea teroriştilor care urmau să constituie comando-ul ce urma să execute atacul asupra sediului OPEC pe timpul viitoarei întâlniri. Fiul unui profesor, născut chiar înainte de al doilea război mondial, în Safad (Galileea), Haddad a trăit experienţe triste şi tragice în copilărie şi tinereţe. Ajunge la maturitate, credea cu tărie că dacă teroarea le putea oferi evreilor Israelul, atunci o teroare comparabilă putea să le ofere arabilor Palestina. A ajuns şef al operaţiunilor militare ale Frontului Popular de Eliberare a Palestinei, creându-şi o organizaţie teroristă internaţională în care predominau membri ai grupării Baader-Meinhof. Avea contacte permanente cu Yasser Arafat, Abu lyad, Abu Jihad şi alţi membri ai Al Fatah.

Dintre teroriştii care se aflau în taberele de pregătire, Haddad a selecţionat trei palestinieni, doi germani şi pe Ramirez Sanchez llici (Carlos), pe ultimul uumindu-l şeful comando-ului. Khalid, un tânăr membru al OEP-ului, a fost numit adjunctul acestuia. Detaliile întregii operaţiuni le cunoşteau doar cei

doi. Germanul se numea Hans Joachim Klein*, iar cealaltă era o femeie din organizaţia *"2 Iunie",* pe nume Gabriele Krocher-Tiedemann.

În decembrie 1975, comando-ul s-a deplasat la Vieha. I s-a alăturat o echipă de sprijin formată din şase germani. La prima lor întâlnire, Carlos le-a prezentat operaţiunea ca fiind formată din două etape: atacul asupra sediului OPEC, luarea ostaticilor, cererea ca o declaraţie politică să fie citită la radio şi punerea la dispoziţie a unui avion. A derjumit-o ca pe o *"operaţiune militară".* Uciderea celor doi miniştri ai petrolului – Yamani şi Amouzegar – a denumit-o ca fiind *"faza politică".* Carlos a precizat că el va fi cel care îi va omorî pe cei doi miniştri. La acest prim instructaj, translator a fost Wilfried Bose. în încheiere, Carlos a spus: *"Eu*

*** N.edit: Va fi arestat în anul 2000, în Germania, şi acuzat de triplă crimă în "acţiunea" OPEC-Viena-l975. Ca martor, a apelat la "camaradul" său din anii '70, Joseph-Joschka Fischer, actual ministru de Externe al Germaniei, acesta a acceptat şi a pledat pentru nevinovăţia sa.**

"In 23.11.2000, parlamentarul european Daniel Cohn-Bendit, pledând pentru H.J.Klein, a izbucnit în lacrimi când a vorbit despre arestarea acestuia. D.C. Bendit a zugrăvit portretul unui militant naiv şi convins, a cărui fascinaţie pentru violenţă a fost exploatată de mişcările teroriste. (...) în opinia lui D.C. Bendit, Klein vedea prin intrarea in aceste cercuri teroriste un mijloc de a se apropia de victimele cu care se identifica, cum erau palestinienii. La evocarea eforturilor pe care le-a depus pentru ca H.J. Klein să se predea, D.C. Bendit a izbucnit în lacrimi în faţajudecătorilor", **transmiteau agenţiile de presă internaţionale la finele anului 200.**

Daniel Cohn-Bendit, actualul parlamentar european, în 1968, ca student, a declanşat revoltele din Paris iar în i960, făcea parte din mişcarea de extremă stângă *"Lupta revoluţionară",* **împreună cu J.Fischer şi H.J. Klein.**

D.C. Benedit, J. Fischer şi H.J. Klein, ca şi Carlos-Şacalul, sunt toţi de origine iudaică.

59

sunt şeful comando-ului. Dacă mi se întâmplă ceva, conducerea o va prelua adjunctul meu. Vom avea armament şi suficient explozibil pentru a arunca în aer întreaga clădire a OPEC-ului. Un membru al delegaţiei irakiene îmi va furniza informaţii cu privire la măsurile de securitate din interior. Oricare dintre ostatici se opune, ori încearcă să evadeze, va fi împuşcat pe loc. De asemenea, oricine nu-mi ascultă ordinele, chiar membru al comando-ului".

*Î*n ciuda faptului că era cel mai căutat om din lume, **Carlos a sfidat întreaga poliţie vieneză şi serviciile secrete austriece.** S-a cazat la hotelul Hilton, se plimba prin Viena şi lua mesele la cele mai renumite

restaurante. în ciuda a ceea ce scriseseră mai multe publicaţii – că-şi făcuse mai multe operaţii estetice – nimic nu era adevărat. Mai mult, prin felul de a se îmbrăca (trenci lung şi cu beretă à la Che Guevara), **ieşea în evidenţă oriunde apărea...**

În seara zilei de **vineri, 19 decembrie 1975,** Carlos şi Khalid s-au dus la **Ambasada Irakului din Viena,** unde au primit armamentul, muniţia, explozibilul şi toate informaţiile necesare. Armele sosiseră cu acelaşi avion în care călătorise delegaţia irakiană, în frunte cu ministrul petrolului, Tayeh Abdul Karim. Irakienii l-au sfătuit pe Carlos ca atacul să-l declanşeze duminică, 21 decembrie, a doua zi a întâlnirii delegaţiilor ţărilor membre. în felul aceasta, se asigurau că miniştrii Yamani şi Amouzegar erau prezenţi.

În acea **duminică, 21 decembrie 1975,** cu patru zile înainte de Crăciun, Viena era pustie. OPEC-ul ocupa primele etaje ale imobilului din **Karl Luger Ring.** Restul clădirii era închiriat de Ambasada Canadei şi de două societăţi: TEXACO şi o firmă japoneză. Nici un lux inutil, nici o etalare a puterii financiare. Regii petrolului sunt, se pare, discreţi. La intrare, o plăcuţă indica doar atât: OPEC şi etajele corespunzătoare.

La cererea OPEC-ului pentru a "// *se asigura măsuri de securitate adecvate",* guvernul austriac a ordonat Direcţiei Poliţiei Federale (Bundespolizei) din Viena să detaşeze **trei inspectori de poliţie,** cum făcuse la toate reuniunile anterioare. Inspectorul **Herman Caesar** a primit misiunea să stea la infrarea principală pentru a *"reglementa traficul celor care veneau până la OPEC şi care plecau de-acolo".* **Nu avea misiunea să controleze pe nimeni.** Nici măcar să solicite vreun act de identitate. Ofiţerii **Anton Tichler** şi **Josef Janda** aveau misiunea să stea la etajul întâi, unde se găsea şi sala de conferinţe. în vârstă de 60 ani, inspectorul Anton Tichler era singurul poliţist din oraş care vorbea persana şi araba şi îi cunoştea pe toţi funcţionarii OPEC-ului. De fapt, ori de câte ori se desfăşura o reuniune a OPEC-ului, el era ataşat pe lângă secretarul general. -

Comando-ul s-a deplasat la sediul OPEC-ului **cu tramvaiul.** Teroriştii aveau asupra lor armamentul, muniţia şi explozibilul. Totul în genţi sport sau în buzunare. La ora **11.40,** au intrat în clădire, **trecând cu nonşalanţă pe lângă inspectorul Hermann.** întrebând un ziarist ce se afla în holul de la intrare, dacă conferinţa a început şi primind un răspuns favorabil, Carlos şi ceilalţi terorişti au început să urce scările care duceau la etajul întâi. Acţiunile ulterioare s-au derulat simultan.

Cu o puşcă mitralieră în mână, Carlos, urmat de ceilalţi terorişti, s-a năpustit pe dşă în sala de recepţie. La vederea acestora, fară a-şi pierde cumpătul, recep

ţionera Edith Heller a început să formeze numărul de telefon al poliţiei. Văzând-o, Klein a tras o rafală în tabloul de comandă al micii centrale telefonice, un glonte străpungând receptorul din mâna lui Edith. Deşi îngrozită, aceasta s-a băgat sub masa-birou şi, apucând alt telefon, a început să formeze din nou numărul.

Plin de un curaj nebun, ofiţerul Tichler s-a apropiat de Carlos, i-a "apucat mitraliera şi era gata să i-o smulgă din mână. Dar un glonte ucigaş, pornit din arma Gabrielei Tiedemann i s-a înfipt în gât. Deşi inutil, Carlos a tras în corpul neînsufleţit, după care l-a împins în lift, apăsând pe butonul pentru parter.

Toată scena a fost surprinsă de recepţionera Edith, care neputând forma numărul poliţiei – mica centrală telefonică era distrusă – îşi ridicase capul şi privea stupefiată. Arunca o privire scurtă asupra membrilor comando-ului. Şeful, cel care conducea operaţiunea, nu arăta a fi arab. Era bine legat, cu profil de vultur, nasul acvilin şi părul acoperindu-i ceafa. "Salem" – aşa îl strigă ceilalţi terorişti, poartă o bască, un pantalon de culoare maro deschis, un pulover gri şi o scurtă de piele maro. De circa câteva săptămâni se vede că a lăsat să-i crească barba şi perciunii.

Alături de el, un european cu o căciulă de blană. Tânăr şi el, puţin mai scund cu faţa ovală, tenul livid şi buzele groase întoarse spre barba mică şi ascuţită. Cu o expresie de om viclean şi cu ochi necruţători. Ceilalţi sunt arabi. Dar cel mai mult o îngrozea femeia. Era înspăimântătoare: de circa 1,60 m ca înălţime, cu faţa tot lividă şi ochi gri-bleu, necruţători, aproape ascunşi de o bonetă cenuşie de lână. Klein tocmai se apropia de recepţionera, întrebând-o cu un glas răstit:

- Unde-i sala de conferinţe ?

Edith arătă cu un gest culoarul care ducea spre sala în care se desfăşurau dezbaterile celei de-a 46-a reuniune a ţărilor membre OPEC.

Aşa a început una din cele mai surprinzătoare şi mai spectaculoase acţiuni teroriste cu luări de ostatici din istoria modernă.

Cömando-ul nu-şi pierde vremea. în câteva secunde, îi adună pe toţi funcţionarii şi, împingându-i cu armele de la spate, îi forţează să înainteze.spre sala de conferinţe. în acel moment, unul din membri gărzii de corp irakiene, Hassan Al Khafali, care avea cunoştinţă despre atac, iese din sala de conferinţe, ridică mâinile şi îi face semn lui Klein că merge la toaletă. Acesta încuviinţează, dar Tiedemann, care privea în spate, s-a întors şi, văzându-l plecând, s-a repezit la-el. Sub privirile stupefiate ale lui Klein, între cei doi începe o luptă strânsă. Jacheta irakianului era deschisă şi se vedea pistolul într-o teacă specială din care putea fi scos rapid. Dar acesta nu l-a scos, mulţumindu-se să o apuce strâns pe Tiedemann, trăgând-o spre el. Aceasta ridică pistolul şi-l împuşcă pe irakian în plină faţă. înecându-se în propriul sânge, acesta se prăbuşeşte la picioarele teroristei. Aceasta ucisese deja doi

oameni, dintre care unul era de partea lor. Dar nu şi-a dat seama şi nici nu-i păsa. Era preocupată doar de faptul că în scurta sa luptă cu irakianul, acesta i-a rupt scurta...

Intrat în sala de conferinţă, Carlos se trezeşte faţă-n-faţă cu înaltul funcţionar de stat al delegaţiei libiene, Yousef Ismirli. Dând dovadă de un curaj extraordinar, acesta apucă pistolul mitralieră şi îl smulge cu atâta violenţă încât dacă Carlos nu l-ar fi purtat cu cureaua peste trup, libianul i-ar fi smuls arma. Parcă înnebunit (de fapt, furia nebunească a pus stăpânire pe Carlos în mai multe acţiuni teroriste pe

62

care le**-a** condus), Carlos scoate ün pistol de la şold şi **trage şase gloanţe în libian. Acesta se** prăbuşeşte **mojt... '**

În acest timp, două telefoane au sunat la Comandamentul general al poliţiei din Viena aproape concomitent: *"Secretariatul general OPEC. Suntem atacaţi! Vă rog să trimiteţi pe cineva aici, repede! în Karl Luger Ring. La OPEC! "*

Unul dintre telefoane a fost dat de inspectorul **Josef Janda,** de gardă la secretariat, dintr-un birou exterior. Celălalt, de către **Enis Attar,** un membru al personalului OPEC. La Direcţia Poliţiei Federale din Viena, funcţionarul de serviciu de la centrala telefonică şi-a dat imediat seama de ceea ce se întâmplă. Poliţiştii aflaţi în patrulare aud în emiţătoarele lor din maşini rafalele de pistoale mitralieră, amestecate cu cele două apeluri de la sediul OPEC. Se dă alarma, la faţa locului fiind trimisă o subunitate de elită, formată din **opt poliţişti.** La **cinci minute** de la începerea dramei, aceştia au sosit la sediul OPEC...

În sala de conferinţe, decorată cu cele 14 drapele ale ţărilor membre OPEC, adunaţi în jurul unei mese dreptunghiulare, miniştrii petrolului discută preţul de bază al petrolului brut, când primele focuri de armă îi fac să tresară. Uşa se deschide şi în sală pătrunde "Salem". Sub privirile înmărmurite ale celor prezenţi, **îl ucide pe un reprezentant al delegaţiei libiene** care se repezise la el să-l dezarmeze. Trăgând în sus o rafală din pistolul mitralieră, el strigă: *"Jos! Jos! Toată lumea pe podea!",* în timp ce rafalele teroriştilor care pătrund în sală nu contenesc.

Sunt aici reprezentanţii Arabiei Saudite **şi** ai Iranului – elegantul şeic **Ahmed Yamani** şi **dr. Amouzegar –** dar şi miniştrii petrolului sau energiei din celelalte ţări membre ale OPEC-ului: algerianul **Blaid Abdessalam,** ecuadorianul **Jahne Villavicencio,** gabonezul **M'Bovy Bouzit,** venezueleanul **Valentin Acosta** etc. **Niciodată, o acţiune teroristă cu luare de ostatici nu a cuprins atâtea personalităţi de prim-rang. Carlos luase ostatici pe cei mai bogaţi oameni din lume. Profitul minim al celor 14 ţări se situa la peste 100 miliarde dolari pe an.** Unul dintre membrii delegaţiei

kuweitiene îşi strânge braţul însângerat – ricoşeu! unui glonţ l-a atins la încheietura mâinii. Nimeni nu încearcă să se opună. Teroriştii care au pătruns în sala de conferinţe sunt **bine înarmaţi.** Modul lor de acţiune, cel puţin până acum, demonstrează că nu se joacă, precum şi inutilitatea oricărei împotriviri...

Cu pistoalele-mitralieră în mâini, poliţiştii-luptători sosiţi la faţa locului trec la acţiune. Patru dintre ei înconjoară clădirea pentru a împiedica o eventuală evadare. Ceilalţi, conduşi de inspectorul **Kurt Leopolder,** se năpustesc în clădire. Primul lucru pe care'l-au văzut a fost trupul lui Tichler, care zăcea în liftul deschis; jumătate năvălesc pe scară în direcţia primului etaj.

Teroriştii au observat maşina poliţiei şi îşi dau seama.că vor fi atacaţi de aceştia. De aceea, la orice mişcare, ei "mătură" palierul cu rafale de pistol mitralieră. Unul dintre poliţiştii subunităţii de elită a reuşit să întredeschidă uşa care dă spre primul etaj. Dar teroriştii i-au surprins manevra. Teroristul care stătea de pază scoate **o grenadă,** o dezamorsează şi, înjurând în germană, o aruncă încet. Cu un zgomot infernal, aceasta explodează **la mai** puţin de 6 m de inspectorul Leopolder. Acesta face un salt acrobatic. Scapă ca prin minune, însă replica lui vine instantaneu: trage o rafală lungă de-a lungul palierului. Se aude un strigăt de durere. Oare **şi-o** fi atins ţinta ?

63

Peste tot se aşterne o linişte nefirească, **în sala de conferinţe, ostaticii sunt cu faţa la podea.** Nenumărate gânduri le trec prin minte; *"Oare teroriştii au abandonat lupta? Dacă cei care păzesc uşa de la intrare au fost doborâţi, ce vor face cei care îi păzesc? Ce va hotărî acest sumbru «Salem», care pare atât de sigur de el? îi va executa oare drept represalii?" Poliţiştii se întreabă şi ei: "De ce nu mai trag teroriştii în direcţia lor? Oare Leopolder şi-a atins ţinta? Membrii comandoului care păzesc uşa sunt oare răniţi? Sau morţi ?"*

Mai trec câteva secunde. Comisarul Leopolder hotărăşte să acţioneze. Strigă colegilor săi: *"Acoperiţi-mă! " **

Dintr-un salt uriaş, cu arma în mână, el se aruncă pe palierul ce duce la uşa dublă, cu geam, care dă spre recepţie. Abia intrat, de la câţiva metri izbucneşte **o** rafală de pistol-mitralieră. Comisarul se prăbuşeşte. Este grav rănit. Colegii săi hotărăsc că momentan nu pot întreprinde nimic. Sunt neputincioşi. **Teroriştii nu fac altceva decât să-i aştepte, pentru a-i doborî unul câte unul.** însângerat, lungit la podea Leopolder abia mai respiră. Lângă el, **zace un terorist. Este europeanul, grav rănit** şi **el:** o pată de sânge se întinde în dreptul abdomenului. Cu ochii pe jumătate deschişi, horcăie şi îţi mişcă continuu mâna dreaptă întredeschisă, ca şi când s-ar pregăti să arunce o altă grenadă în direcţia poliţistului...

Miniştrii şi funcţionarii OPEC-ului nu sunt încă lămuriţi. De ce i-au atacat "fraţii"? Cine sunt aceşti oameni care au ales o reuniune dominată de ţările arabe pentru a dezlănţui acest act terorist? Şi, de fapt, ce vor ei ?

Parcă citindu-le gândurile, "Salem" strigă:

- Atenţie! Toată lumea în picioare!

Unul câte unul, ostaticii se ridică. **Sunt 62 de persoane, din care 11 miniştri.**

Vocea lui "Salem" se aude din nou:

- Sunt Ilici Ramirez Sanchez din Venezuela. Poate aţi auzit de mine. Ostaticii se privesc uluiţi. Şeicul Zaki Yamani şi-a dat seama că va muri.

Carlos se adresează ministrului **dr. Valentin Hernandez Acosta:**

- Vă cunosc foarte bine, domnule doctor. Vă vom împărţi pe toţi în trei grupe: prieteni, neutri şi duşmani. Cine este şeful adjunct al delegaţiei Arabiei Saudite ?

Abdul Aziz al Türk, vice-ministru al petrolului din regat, ridică mâna. Cu un gest, Carlos îi ordonă să se îndepărteze de lângă colegii săi. Lângă el este trecută întreaga delegaţie a Arabiei Saudite, cele ale Iranului, Abu Dhabi şi Qatar. Aceştia sunt ***"duşmanii".*** Delegaţiile Irakului, Libiei şi Kuweitului sunt aşezaţi lângă ferestre. Ei sunt ***"prietenii".*** Cei din Gabon, Nigeria, Ecuador, Venezuela şi Indonezia sunt aşezaţi spre capătul opus al încăperii faţă de "duşmani". Alături de ei, Carlos îi trece pe trei palestinieni şi întregul personal OPEC. Aceştia sunt ***"neutrii".***

Tot timpul cât a durat împărţirea ostaticilor, **Yussef,** un tânăr de 19 ani, a întins fire pe lângă toţi pereţii, fire care legau explozibilul. Acum se joacă nervos cu fitilul.

Carlos şi-a arătat clar intenţiile: **dacă nu** li **se vor satisface cererile, primii care vor muri sunt "duşmanii".** Apoi eliberează o secretară OPEC, căreia i-a transmis să le spună poliţiştilor că **dacă în 30 minute nu primeşte un radioe-miţător, va începe să execute ostaticii.** Prima lui cerere este satisfăcută. Trece, apoi, la negocieri, pentru ieşirea comandorului din Viena. în acest sens, redactează **un**

comunicat cu cereri pe earq* **i**-o dă Grizeldei Carey, secretara de limbă engleză a secretariatului general al OPEC-ului, s-o copieze:

"Ii avem ostatici pe membri delegaţiilor la Conferinţa OPEC. Cerem să se citească un comunicat al nostru la Radio şi Televiziunea austriacă din două în două ore, începând peste două ore. Trebuie pregătit un autobuz încăpător cu ferestrele acoperite cu perdele, care să ne ducă la aeroportul din Viena, mâine la ora 7.00. Acolo, un DC-9, cu rezervorul plin şi un echipaj compus din trei persoane, trebuie să fie pregătit să ne îmbarce pe noi şi pe ostaticii noştri.

Orice întârziere, provocare sau apropiere neautorizată sub orice acoperire va pune în pericol viaţa ostaticilor noştri.

Braţul Revoluţiei Arabe Viena, 21.12.1975"

Carlos i-a înmânat Grizeldei şi o copie a comunicatului redactat în limba franceză, semnat tot *"Braţul Revoluţiei Arabe",* un nume creat de Haddad special pentru acest act terorist. Comunicatul avea linia dură a statelor arabe care refuzau orice tratat şi orice negociere de pace cu Israelul. Armata egipteană era descrisă ca o *"armată eroică"* şi era îndemnată să se pună în fruntea războiului de eliberare, alături de Siria, Irakul şi rezistenţa palestiniană. Arma principală în acest război de eliberare urma să-l aibă petrolul, iar luptele care aveau loc în Liban erau descrise ca fiind un *"mare complot reacţionar sionisto-american".*

Dându-i lista cu cererile şi copia comunicatului, Carlos i-a dat instrucţiuni secretarei cui să le dea, spunând:

- Când ieşi în sala de primire, vei vedea un poliţist rănit pe podea. Poate să părăsească clădirea cu condiţia să nu se mai tragă.

Uluită şi nevenindu**-i să** creadă, Grizelda a ieşit afară strigând:

- Nicht schiessen bitte – Vă rog nu trageţi!...

Poliţiştii se îndepărtează pentru a lăsa să treacă două tărgi. Una transporta un cadavru – cel al inspectorului Tichler, iar, pe cealaltă zace Leopolder. **Klein, teroristul rănit,** după **ce** este examinat de Akobo, ministrul petrolului din Nigeria, care era şi medic, decizând că este necesar să fie supus urgent unei operaţii, **este transportat la spital. Aici, este supus unei operaţii de trei ore şi jumătate, fiind salvat...**

Atacul de la sediul OPEC-ului i-a luat prin surprindere pe factorii de decizie austrieci. Primul care ajunge la faţa locului este şeful forţelor de poliţie din Viena, **Hofhrad Liebhardt,** care preia conducerea operaţiunii. Când află că aveau de-a face cu Carlos, şi-a dat seama că nu-i de glumit. Deoarece studiase dosarelç secrete franceze ale acestui terorist, era conştient de un lucru: situaţia ostaticilor va trebui rezolvată de politicieni.

În acest timp, **cancelarul Kreisky se afla în staţiunea Lech, la 400 de mile de capitală.** Mai întâi cu un elicopter, apoi cu un avion ajunge la Viena. Clădirea OPEC-ului era înconjurată de poliţişti şi domnea o stare de asediu foarte fragilă.

Ministrul algerian al industriei şi energiei, **Belaid Abdesalem** este însărcinat de Carlos să intre în contact cu autorităţile austriece. El părăseşte sala de conferinţă şi aduce la cunoştinţa poliţiştilor aceleaşi cereri pe care le formulase şi secretara Grizelda. Liebardt îi spune că mi poate să ia nici o decizie până la sosirea cancelarului Bruno Kreisky. Carlos acceptă acest lucru. Mai mult, îi **eliberează pe cei**

doi angajaţi britanici ai OPEC pentru că, spune el: *"Am fost foarte fericit în Anglia. Admir foarte mult poporul englez, au fost foarte buni cu mine".*

Carlos ,jnai era conştient de un lucru. Până în jurul orei 18.00, când se aştepta sosirea cancelarului, comunicatul nu va fi difuzat. Pe măsură ce se apropia acest termen, tensiunea a reapărut în rândul ostaticilor. Şi, la ora **18.20,** s-a auzit prima transmisie, citită într-o franceză îngrozitoare care, însă, l-a mulţumit pe Carlos.

În Cancelaria federală, Bruno Kreisky se află într-o şedinţă de urgenţă cu cabinetul său. Pe umerii săi apasă o răspundere uriaşă. După terminarea dramei, la întrebarea de ce a cedat, va răspunde:

- I n momentul atacului OPEC-ului au existat şi factori suplimentari, dar importanţa unora dintre ostatici nu a reprezentat un factor decisiv. Orice viaţă omenească este sacră. Nu te joci cu vieţile oamenilor.

Cancelarul i-a contactat pe reprezentanţii diplomatici ai statelor membre OPEC şi pe ambasadorii acreditaţi la Viena. în unanimitate, aceştia l-au rugat să accepte toate cererile Iui Carlos. Chiar şefii de state ai ţărilor respective i-au telefonat:

- Daţi-i ce vrea! Orice vrea. Chiar şi un avion...

Kreisky era conştient că un atac în forţă asupra clădirii OPEC va sfârşi într-o baie de sânge. Reputaţia lui Carlos era cheia reuşitei acestui act terorist.

Deja muriseră oameni în timpul atacului... \

Peste Viena se lasă noaptea. Strada Karl Lüger Ring este puternic luminată, dar pustie. Circulaţia tramvaielor şi a automobilelor a fost deviată, iar trotuarele sunt goale. Doar câteva grupuri de curioşi şi ziarişti frământă zăpada murdară la câţiva zeci de metri de imobilul asediat. Urmăresc umbrele care se profilează, din când în când, la ferestrele primului etaj. Sunt terorişti sau ostatici? Trăgătorii* de elită, aşezaţi în puncte strategice, îşi ţin degetele crispate pe trăgaciul armelor şi nimeni nu îndrăzneşte însă să tragă.

Carlos ştie că trăgătorii de elită stau cu armele îndreptate către ferestrele clădirii şi consideră că nu trebuie să rişte nimic. El ordonă secretarei Karin Wetter să tragă perdelele. Aceasta ezită, spunându-i:

"Şi dacă poliţiştii mă vor confunda cu unul dintre voi şi vor trage ? " "Nu vor îndrăzni", îi răspunde Carlos.

Karin trage cât poate de repede perdeaua mare, de culoare închisă, nu fară a arunca o privire iute spre şeful teroriştilor... .

După ce i s-a adus la cunoştinţă că operaţia lui Klein a reuşit, dar este netransportabil încă, Carlos i-a spus însărcinatului cu afaceri irakiene, Ryiadh Al Azzawn, pe care îl alesese tot ca negociator cu autorităţile austriece, să le transmită:

- Nu-mi pasă dacă moare în avion. Am venit împreună, vom pleca împreună. Spre miezul nopţii, autorităţile austriece au cedat. Lui Carlos i se comunică

satisfacerea cererilor. Acesta începe să-i aleagă şi să-i despartă pe ostaticii care vor însoţi plecarea comando-ului din Viena. în total, **35** de persoane, inclusiv cei unsprezece miniştri ai petrolului şi delegaţiile care îi însoţeau. Pe ceilalţi*i-a dus în biblioteca OPEC, ordonându-le să rămână acolo până la sosirea poliţiei.

Ultima problemă pe care a rezolvat-o cancelarul Bruno Kreisky a fost ţara care-i va primi pe terorişti. Prima dată a luat legătura cu preşedintele Libiei, **Gaddafi.**

67

Însă, acesta **a refuzat categoric să permită aterizarea avionului DC-9 pe teritoriul libian, afirmând că teroriştii ar trebui arestaţi şi judecaţi. Era foarte furios, mai ales că un membru al delegaţiei sale a fost omorât.** Alţi lideri arabi, deşi cu puţin timp înainte ceruseră cancelarului austriac să satisfacă toate cererile teroriştilor, acum şovăiau să primească avionul. Chiar Saddam Hussein s-a situat pe aceeaşi poziţie. **Cel care s-a oferit** să **primească avionul a fost preşedintele Boumediene al Algeriei.**

La ora cerută de Carlos, vehiculul staţionează în faţa intrării în imobil. Este un autobuz al Budenpostului, cu perdelele trase, cu o plăcuţă de destinaţie pe care scrie *Sonderfahrt – Călătorie specială.* Din prudenţă, Carlos inspectează personal interiorul acestuia, înainte de a începe îmbarcarea.

-Bine! Totul este în ordine!

Membrii comando-ului sunt calmi. Tânărul arab, care toată noaptea nu a încetat să se joace cu fitilul ce lega explozibilul amplasat în sala de conferinţe, l-a aruncat acum. Terorista, care cu câteva ore în urmă îl dobora pe inspectorul Tichler, apoi pe un membru al gărzii delegaţiei irakiene, pare şi ea calmă. înainte de a urca, pune piedica de siguranţă la puşca mitralieră **Uzi.** Ostaticii, cu ochii înroşiţi de nesomn, livizi, urcă în autobuz. Unul dintre terorişti, cu un aer foarte degajat, supraveghează urcarea ostatecilor.

- Vedeţi *că nu v-am împuşcat,* spune el.

Carlos este mulţumit. Până acum i-au fost satisfăcute toate cererile. înainte de a urca, strigă spre poliţiştii care privesc întreaga scenă cu armele în mâini:

- // vreau! Viu sau mort, dar să fie alături de noi! Era vorba de **Klein,** care se afla încă la spital.

La ora când autocarul intră pe aeroport, **în afară de Carlos, nimeni nu ştie ruta precisă a avionului.** Pentru a ateriza în Algeria poate alege ruta. Autocarul s-a oprit aproape de pasarela din spatele avionului. Un terorist coboară şi urcă în acesta pentru a-l inspecta. Ostatecii nu-şi mai pot stăpâni

nervozitatea. Ziariştii, ţinuţi la distanţă, văd perdelele agitându-se şi feţe apărând pentru câteva secunde. Teroristul urcat la bordul aeronavei dă semnalul pentru îmbarcare. în grupuri de şapte-opt persoane, ostatecii urcă pasarela. La **ora 9.00** totul este gata. **în partea din spate a avionului, pe o targa, se află Klein, care fusese adus cu o ambulanţă.**

La **ora 9.14,** Carlos, aflat în cabina de pilotaj, îi spune pilotului **Manfred Polack:**

- O.K., decolează! Nu vă fie teamă, căpitane, am deturnat o mulţime de avioane.

Ceea ce **nu era adevărat.** Totul era fanfaronadă tipic latino-americană. De fapt, astfel şi-a creat Carlos legenda de "teroristul nr.l" al lumii. Ajutat şi de mass-media occidentală care a făcut mare tapaj în legătură cu el. **I-au atribuit conducerea multor acţiuni teroriste la care acesta nici măcar nu participase...**

* Odată cu decolarea avionului de pe aeroportul din Viena, prima parte a operaţiunii luase sfârşit. Acum începea a doua: **Saddam Hussein ceruse uciderea şei-cului Yamani şi a lui Jamshid Amouzegat în Aden, care era şi destinaţia finală.** Dar nimeni, nici cancelarul austriac, nici preşedintele Algeriei nu aveau de unde să ştie acest lucru.

68

După patru ore de zbor, avionul aterizează pe aeroportul Casa Albă din Alger, unde o ambulanţă aştepta. Fusese cerută înainte de Carlos, pentru a-l transporta pe Klein la spital.

Carlos coboară din avion neînarmat şi este însoţit până la sala de aşteptare pentru oficialităţi de către ministrul de Externe, **Bouteflika.** Aici este **aşteptat de preşedintele Boumediene, care îl asigurase pe cancelarul austriac că toţi osta-tecii vor fi eliberaţi. însă, Carlos nici nü se gândea la aşa ceva.**

Imediat după plecarea lui Carlos, Khalid i-a anunţat pe ostatici:

- Dacă nu se întoarce într-o oră, avionul vafi aruncat în aer. Vom muri cu toţii!

Preşedintele algerian încearcă să-l convingă pe şeful comando-ului să elibereze toţi ostaticii. Dar, acesta rămâne ferm pe poziţie, spunând că are ordine precise şi **la această escală vor fi eliberaţi doar cei "neutri".** Preşedintele Boumediene era îngrijorat mai ales de soarta şeicului Yamani şi a lui Amouzegar.

În timpul alimentării avionului, lucru solicitat de Carlos, acesta i-a eliberat pe -"neutri", spunând că ceilalţi vor fi eliberaţi la alte escale. Cu puţin înainte de decolarea avionului, s-a petrecut un lucru care i-a luat prin surprindere pe terorişti. **Printre cei eliberaţi se afla şi ministrul algerian al petrolului, Belaid Abdesselam. Acesta a urcat în avion şi a insistat să continue**

"călătoria" alături de ceilalţi ostateci. Atât el, cât şi preşedintele Boumedienne mizau pe faptul că prezenţa acestuia la bordul avionului le va da lui Yamani şi lui Amouzegar o asigurare. Perfect conştient de posibilele complicaţii Carlos încearcă să-l convingă să părăsească avionul. Încercare zadarnică...

Ajunşi deasupra aeroportului din Tripoli, turnul de control şi dirijare a circulaţiei aeriene refuză să le acorde permisiunea de a ateriza. în această situaţie, Carlos l-a adus în cabina de pilotaj pe ministrul libian al petrolului, **Ezzedin Aii Mobruk,** care, cu o voce tremurătoare, a spus în microfon:

- Situaţia în acest avion este foarte periculoasă. Oamenii aceştia ne,vor omorî pe toţi dacă nu le executaţi ordinele. Trebuie să ni se permită să aterizăm. Este o problemă foarte urgentă şi gravă.

La **ora 17.10,** ora locală, avionul primeşte permisiunea de a ateriza, dar **lui Carlos i s-a spus că, în nici un caz, nu are permisiunea să calce pe pământul libian.** Gaddafi era furios pentru atacul asupra OPEC-ului. Furios pentru că un om de-al său fusese ucis de Carlos şi pentru că acum, odată cu aterizarea avionului, Libia era vârâtă în acest act terorist.

Şocat de atitudinea preşedintelui libian, dându-şi seama că acesta nu-i va satisface nici o cerere, **Carlos mai eliberează o parte din ostateci,** după care aeronava redecolează. **Mai sunt reţinute ca ostateci zece persoane: patru miniştri ai petrolului şi şase membri ai delegaţiilor lor.** Carlos dădea semne de îngrijorare. Considera că a fost trădat de irakieni, de libieni, de algerieni. De toţi. Parcă pentru a-i confirma această bănuială, **turnul de control de pe aeroportul din Tunis -**unde Carlos i-a ordonat căpitanului Pollack să aterizeze – **nu permite aterizarea avionului.** Toate luminile de pe aeroport erau stinse, totul fiind cufundat în întuneric.

Nevoit să-şi schimbe planurile, Carlos ordonă ca avionul să se îndrepte **spre Alger.** Tjmp de o oră, avionul este obligat sa zboare în cerc deasupra aeroportului,

69

pentru ca, la **ora 3.40,** să primească permisiunea de aterizare. Cu rezervoarele aproape goale, aeronava aterizează din nou pe una din pistele de pe aeroportul din Alger.

După negocieri ce au durat aproape trei ore, la ora 6 dimineaţa, Carlos şi oamenii săi predau armele poliţiştilor algerieni. Ostatecii sunt eliberaţi. însă, urmările acestui act terorist au fost deosebite. Spaţiul tipografic nu-mi permite să redau în întregime ultimele negocieri de pe aeroportul Alger, faptul **că Şacalul negociase viaţa celor doi miniştri condamnaţi la moarte de Saddam Hussein contra sumei de 20 milioane dolari, că Wadi Haddad ceruse judecarea şi condamnarea acestuia,** că... Realitatea este că "teroristul nr.l" al lumii eră **un bufon, ahtiat**

după bani, un revoluţionar doar cu gura **şi** care nu avea nici un ideal. Era **un mercenar** în adevăratul sens al cuvântului. Dar **un mercenar slab pregătit, care-şi urmărea doar interesele sale.**

Astfel, ia sfârşit una din cele mai uimitoare acţiuni teroriste cu luare de ostateci din timpurile noastre.

70

Capitolul VII

70

ACŢIUNEA "FULGERUL" DE PE AEROPORTUL "ENTEBBE"

La **4 iulie 1976, ora 23.00,** avea loc **Acţiunea "FULGERUL",** pe care presa vremii a intitulat-o sugestiv ***"Misiune imposibilă".*** Aceasta, datorită caracterului ei fără precedent în istoria luptei antiteroriste. Atunci, o puternică forţă de intervenţie israeliană, debarcată din uriaşele avioane de transport, "Hercules", în urma unui atac fulger, a eliberat în forţă ostaticii de pe **Aeroportul Internaţional Entebbe** (Uganda). Această acţiune a fost perfect coordonată şi încununată de succes, uimind înalte personalităţi politice ale lumii, opinia publică internaţională, specialiştii în domeniu şi, nu în ultimul rând, pe teroriştii din întreaga lume. Mai ales că s-a desfăşurat la circa **4.000** km de graniţele Israelului, pe malurile lacul Victoria, iar ostaticii erau permanent păziţi de terorişti şi militari ugandezi. De atunci, Entebbe **a** rămas asociat cu ing6niozitata, curajul şi îndrăzneala israeliţilor.

Deturnarea

Duminică, 27 iunie 1976, aeronava cu zborul 139 al Companiei Air France a fost deturnată de un comando format din opt terorişti, membri ai Frontului Popular de Eliberare a Palestinei (FPEP) şi ai grupării Bader-Meinhof. Având la bord **254 de pasageri (între care şi un român din Oltenia)** şi membrii echipajului, aeronava efectua zborul pe ruta **Tel Aviv- Atena – Paris.** După o scurtă scală pe aeroportul din Benghazi, cu aprobarea tacită a preşedintelui Ugandei, Jdi (Idi) Amin, avionul deturnat a aterizat pe aeroportul Entebbe. Din totalul ostaticilor, **150 erau evrei, jumătate din ei având cetăţenia israeliană.**

Hadad – teroare pentru Palestina

Prin agenţii săi, a doua zi Mossad-ul a intrat în posesia informaţiei că **operaţiunea de deturnare a fost minuţios pregătită de dr. Wadi Hadad,** cel mai temut organizator al acţiunilor teroriste, specialist în deturnări de aeronave. Acesta şi-a început activitatea ca şef al operaţiunilor militare ale Frontului Popular de Eliberare a Palestinei (EPEP), iar în 1976 era şeful unei organizaţii teroriste internaţionale (în care predominau membri ai grupării Baader-Meinhof). Avea contacte permanente cu Yasser Arafat, Abu lyad, Abu Jihad şi alţi membri ai Al Fatah. **Dr. Wadi Hadad, alături de dr. George Habash, era conducătorul EPEP.** Fiul unui profesor, născut chiar înainte de

cel de al doilea război mondial, în Safad (Galileea), Hadad a trăit experienţe triste şi tragice în copilărie şi tinereţe. Ajuns la maturitate, **credea cu tărie că dacă teroarea le putea oferi evreilor Israelul, atunci o teroare comparabilă putea să le ofere arabilor Palestina..** Şi, răspunzând de planificarea acţiunilor teroriste îndreptate împotriva Israelului, a evitat permanent publici: tatea făcută persoanei lui. Era foarte mulţumit dacă rezultatele acţiunilor pe care le planifica vorbeau în numele lui. **Pentru el, câmpul de bătălie era întreaga lume:**

deturnări de aeronave, atacuri pe aeroporturi, explozii de bombe, toate îndreptate împotriva obiectivelor israeliene. Era inevitabil ca, pe acest fundal de violenţe, implicând acţiuni teroriste, EPEP să nu-şi atragă "publicitate" în întreaga lume. Şi, la începutul anilor '70, tot mai mulţi oameni începeau să ia în considerare, pentru prima oară în viaţa lor, problema palestiniană.

Î**n repetate rânduri, Mossad-ul încercase să-i ucidă pe cei doi conducători ai EPEP.** Un singur exemplu: în noaptea de **10 spre 11 iulie 1970,** Samia, _ soţia lui Hadad, şi fiul lor de opt ani, Hani, dormeau liniştiţi în camerele lor, în apartamentul situat la etajul II al blocului Katarji din Beirut. într-o cameră alăturată, Hadad discuta çu Leila Khaled, membra a organizaţiei sale. La **ora 2.14** (11 iulie), şase rachete antitanc sovietice Katyuşa au fost lansate dintr-o cameră închiriată peste drum de blocul respectiv, printr-un dispozitiv electronic. Hadad şi "colega" sa au suferit răni superficiale, soţia şi fiul său s-au târât din dormitor, răniţi, fiind transportaţi urgent la spital.

Trebuie să specific ca în noaptea tentativei de asasinare, Hadad, împreună cu Leila, **elaborase un plan pentru deturnarea aeronavelor diferitelor companii aeriene, plan care a fost pus în aplicare începând cu 6 septembrie 1970.** Este ziua în care anarhia a preluat cabina echipajelor de pilotaj, EPEP asumându-şi responsabilitatea tuturor deturnărilor. Referitor la aceste deturnări şi distrugeri de aeronave, mi se pare semnificativă declaraţia secretarului Naţiunilor Unite de atunci, **U. Thant:** *"Aceste acte criminale de deturnare a avioanelor, de reţinere a pasagerilor şi echipajelor în tranzit sunt deplorabile şi trebuie contracarate. Oricât de justificate ar fi unele din plângerile celor implicaţi, actele lor sunt sălbatice şi inumane. Este momentul ca, prin agenţiile şi organismele sale adecvate, comunitatea (sici) internaţională, să adopte măsuri imediate şi eficiente pentru a stopa revenirea la legea junglei ".*

Teroriştii lui Wadi Hadad aduseseră lumea în pragul Armaggedon-ului (Armaggedon – câmpia Negiddo, scena proverbială a unor bătălii decisive, în Biblie, locul unde ultima bătălie între forţele binelui şi răului se vor lupta înainte de. Judecata de Apoi).

Mai trebuie specificat un lucru. Wadi Hadad era un om foarte meticulos şi grijuliu. Şi-a format o reţea pentru obţinerea informaţiilor foarte eficientă. **Dacă**

serviciile secrete israeliene reuşiseră să se infiltreze în toate grupările palestiniene şi urmau să o facă şi în continuare, în grupul lui Hadad nu au reuşit să se infiltreze niciodată.

O acţiune de răsunet, planificată şi dusă la îndeplinire de membrii grupării lui Hadad, a avut loc în **septembrie 1972,** când au deturnat un avion Jumbo Jet al companiei Lufthansa, aterizând pe Aeroportul Internaţional din Aden. **Printre cei 170 de ostatici** aflaţi la bord, se număra **şi Joseph Kennedy, fiul lui, Robert Kennedy.** Pentru eliberarea acestora s-a cerut o recompensă de **5 milioane dolari,** care a fost **plătită.** în toată activitatea sa revoluţionară, violenţa şi conceptul de teroare au reprezentat filozofia sa. Iar deturnările, în care s-a specializat, aveau ca ţel final obţinerea unor importante sume de bani, necesare finanţării viitoarelor acţiuni teroriste. .

72.

Şacalul a avut noroc

Pentru a obţine eliberarea membrilor grupării Baader-Meinhof, care îşi ispăşeau pedepsele în celebra închisoare Stammheim, din Germania Occidentală, Wadi Hadad a planificat deturnarea zborului 139 al Companiei Air France, de pe ruta Tel-Aviv Atena – Paris. Prin deturnarea acestei aeronave urmărea **două scopuri.** în primul rând, o acţiune teroristă de răsunet, cu implicare internaţională şi luarea pasagerilor şi a membrilor echipajului ca" ostatici. în schimbul eliberării acestora, putea cere ca "tovarăşii" săi din închisoarea federală să fie eliberaţi. în al doilea rând, lovea din nou Israelul, ştiind că majoritatea pasagerilor erau evrei. După cum îi stătea în fire, fiecare detaliu al acestei acţiuni teroriste a fost verificat şi re verificat cu minuţiozitate. Pentru această însărcinare, l-a desemnat pe **Anton Bouvier.** S-a format un comando mixt din arabi şi germani, în număr de opt, **conducătorul comando-ului** fiind numit **Wilfried Böse.** Acesta şi-a pregătit oamenii în tabăra Habbanijah, o fostă bază britanică, aflată la **80** km de Bagdad. După pregătire, comando-ul a fost împrăştiat în mai multe ţări. în ziua stabilită, teroriştii s-au întâlnit în holul aeroportului din **Atena,** ca simpli turişti. **Armamentul,** între care şi grenade de mână, a fost **introdus pe furiş** în holul de tranzit, **de personalul de la sol al aeroportului (aflat în slujba teroriştilor).** Şi astfel, **la cinci minute după decolare, aeronava a fost deturnată.**

Pe aeroportul Entebbe, până la intervenţia hotărâtă şi în forţă a luptătorilor israelieni, avionul deturnat şi ostaticii au stat **şase zile.** în tot acest timp, **comandoul a primit ordine de la trei bărbaţi: Wadi Hadad, Anton Bouvier şi... Carlos alias Şacalul** (Ramirez Sanchez Ilici). Ironia sorţii pentru israelieni: cu numai 45 minute înainte ca ei să execute atacul pentru eliberarea ostaticilor, cei trei au părăsit aeroportul, pentru a servi masa la Kampale.

Prezenţa lui Carlos pe aeroportul Entebbe a fost confirmată de mai multe surse, inclusiv Abu Jihad, Abu Iyad şi Peter Boock.

Negocieri

Luni, 28 iunie 1976, teroriştii prezintă cererile lor guvernului israel ian:

eliberarea a **53** de "tovarăşi de luptă", dintre care **40** se aflau în închisorile din Israel. Termenul l-au fixat pentru data de **1 iulie,** pentru ca apoi **să-l** prelungească până duminică, **5 iulie.** în caz contrar, după expirarea ultimatumului, ostaticii vor fi executaţi, unul câte unul. ~

Pentru a câştiga timp, guvernul israelian acceptă negocierile cu teroriştii. Tot luni, cu două ore înainte de miezul nopţii, preşedintele **Idi Amin,** *"Tătucul cel Mare"* ("Bigg Daddy"), cum îl alintau lucrătorii postului naţional de radio, s-a prezentat în faţa ostaticilor, care erau ţinuţi în incinta aeroportului, păziţi fiind de cei opt terorişti şi militari din armata ugandeză. Le-a declarat că venise ca negociator între terorişti şi guvernul israelian. Totul era praf aruncat în ochii acestora, cu intenţia de a-i linişti.

În acea perioadă, dictatorul Idi Amin conducea Uganda cu o mână de fier şi era în bune relaţii cu teroriştii palestinieni, avându-se în vedere şi faptul că **300** de luptători palestinieni, instruiţi special în Libia, constituiau baza gărzii sale

personale. Iar consilierii palestinieni instruiau armata ugandeză, care, în prealabil, fusese instruită de ofiţeri israelieni...

Pregătiri febrile...

Am specificat că, pentru a câştiga timp, guvernul israelian a fost de acord să poarte negocieri cu teroriştii. Dar, între timp, serviciile secrete şi comandanţii militari încep să elaboreze, contracronometru, planul de eliberare a ostaticilor. Serviciile de informaţii au declanşat acţiunea de culegere a informaţiilor. Deghizaţi în comercianţi, o parte dintre aceşti specialişti pătrund prin Valea Rupturii din Nenye, în Uganda. S-a pus accentul pe culegerea de informaţii despre viitorul teatru de acţiune: aeroportul Entebbe. Acest aeroport fusese construit de o firmă israeliană, informaţiile privitoare la el fiind accesibile.

Pe timpul negocierilor, teroriştii eliberează **150** de ostatici, între care şi cetăţeanul român. Acest lucru a dat noi speranţe israelienilor. Numărul ostaticilor scăzând, şansele de reuşită în cazul intervenţiei în forţă sporeau. Pentru că nu **a** fost eliberat nici un evreu, hotărârea de ripostă a crescut. Pe calea aerului, ostaticii eliberaţi au fost transportaţi **la** Paris. Aici sosesc câţiva specialişti israelieni ai Serviciului de informaţii, care, în colaborare cu specialiştii francezi, încearcă, să afle cât mai multe amănunte de la ostatici. Aceştia, însă, din cauza şocului psihic suportat până atunci, nu-şi puteau aminti

detalii de importanţă vitală. în această situaţie, un medic american fost supus unei hipnoze regresive, reuşindu-se reconstituirea scenei deturnării dar şi caracteristicile fizice şi psihologice ale unor terorişti şi ale militarilor ugandezi care-i păzeau pe ostatici. Aceste date au fost coroborate cu informaţiile deţinute de serviciile secrete din Franţa (DST), SUA (CIA şi FBI), Anglia (MI-5 şi MI-6), Canada (RCMP), precum şi de la agenţii israelieni infiltraţi în anturajul preşedintelui ugandez. Şi, s-a ajuns la o concluzie: la expirarea ultimatumului, Idi Amin va accepta începerea execuţiei ostaticilor, respectiv în zorii zilei de duminică, 5 iulie. Se avea în vedere, în special, faptul că dictatorul ugandez îl glorifica pe Hitler, pentru că îi executase pe evrei în ţările ocupate, precum şi în lagărele morţii.

Această concluzie a ajuns pe masa primului ministru israelian, care a spus:

- Am impresia că, trebuie să acţionăm. Ceea ce ne rămâne de făcut este să-l chemăm pe generalul Mordechai Gur (şeful Marelui Stat Major al armatei israeliene – n.a.) *să asiste la repetiţia operaţiunii "Fulgerul" şi, dacă va fi satisfăcut, vom cere aprobarea definitivă a Cabinetului.*

Paralel, s**-a** constituit unitatea de ripostă antiteroristă, formată din peste **100** de luptători selecţionaţi din Brigada **35** Paraşutişti şi din Brigada de Infanterie Golan. Pregătirea acestora a început în deşert, în cel mai deplin secret, în timp record, a fost construit un aeroport-machetă **la** scara 1/1 a aeroportului Entebbe, în care militarii au exersat de zeci de ori modul de intervenţie. La sfârşitul pregătirii, fiecare luptător putea acţiona cu ochii închişi. A fost cronometrată **la** secundă durata acţiunii în fiecare sector **al** aeroportului. Echipajele de pe cele trei aparate C-l30, care urmau să transporte luptătorii, au fost instruite să navi

74

gheze "la orb". Adică, fără ajutorul controlului şi dirijarea zborului de la sol. Aceasta, avându-se în vedere că trebuiau străbătuţi aproximativ **4.000** km, survolate spaţiile aeriene ale mai multor state, cărora nu li s-a cerut nici o permisiune de survol. Deşi se cunoşteau toate detaliile aeroportului Entebbe, pentru a fi siguri că nu s-a produs nici o modificare, **israelienii s-au folosit şi de un set-de fotografii făcute prin satelit, oferite de Statele Unite ale Americii.** S-a exersat până şi realimentarea avioanelor cu ajutorul instalaţiilor de pe aeroport. Pregătirile şi exerciţiile au fost deosebit de minuţioase. Nu a fost scăpat din vedere nici un amănunt. Spre exemplu, **a fost selecţionat un ofiţer din armata israeliană care avea înălţimea preşedintelui Idi Amin şi, cu puţin machiaj, semăna perfect cu acesta. A fost pregătită şi o limuzină prezidenţială Mercedes cu însemnele lui Amin.**

Model de ripostă antitero

Zburând sub p legendă acoperită, cele trei avioane **au decolat** de pe un aeroport militar din Israel, în ziua de **3 iulie, ora 3 p.m.** La **4 iulie,** ele aterizează pe aeroportul din Entebbe, revărsându-şi luptătorii, limuzina oficială şi câteva Land Rover-uri. Atacând prin surprindere, **în 53 de minute, luptătorii israelieni îi ucid pe cei** 8 **terorişti, 20 de militari ugandezi, alţi peste** 100 **fiind răniţi** mai mult sau mai puţin, 11 **avioane de vânătoare MIG** din dotarea aviaţiei militare ügan-deze sunt **distruse la sol,** pentru a nu putea urmări avioanele de transport după decolarea acestora. **Israelienii** au **avut o singură victimă:** ltcol. Yehonatan Netanyahu. **Trei ostatici care nu au respectat ordinele luptătorilor de a se adăposti au fost ucişi, iar bătrâna Dora Bideh rănită.** Transportată, la spital, ea a fost pusă într-o rezervă, însă... conducătorul ugandez **Idi Amin,** furios de victoria israelienilor, a pătruns în rezerva bătrânei şi **a sugrumat-o cu propriile mâini !!...**

Riposta israeliană a uimit întreaga lume. Cunoscutul ziarist israelian **Uri Dan** a scris cartea *"Comando în Uganda",* tradusă şi în România, în **1991.** Nu **o** comentez, după cum nu pot da nici detalii suplimentare privind intervenţia în forţă. Detalii ce reprezintă tocmai secretele luptătorilor antiterorişti. **Il** citez doat pe ziaristul amintit: *"Cheia succesului era surpriza. De aceea, s-a hotărât să nu fie atraşi factori externi, pentru a nu se scurge vreo ştire. Nu numai teroriştii şi soldaţii ugandezi au fost surprinşi, dar au fost surprinşi înşişi cetăţenii Israelului şi ostaticii. Misiunea a fost îndeplinită de o forţă combinată: paraşutişti, infanterişti, militari motorizaţi, reţelele serviciului de informaţii şi contraspionaj şi câteva armate auxiliare* (sic! -n.a.)..." *

În timpul discuţiilor purtate pe marginea acestei intervenţii, purtate între un apartament din Aden, Hadad şi ceilalţi terorişti arabi şi nemţi prezenţi plănuiau cum să se răzbune şi aruncau numai blesteme la adresa Israelului. La toate acestea, Carlos a replicat: "Când duşmanul îţi *răspunde cu o înţelepciune atât de devas-tantă, trebuie să-i recun oşti meritele.*

75

Capitolul VIII

75

i

ZBOR RĂTĂCITOR

Joi, 13 OCTOMBRIE 1977

Decolarea

"Zborul 181 îşi invită pasagerii la bord. Avionul care zboară direct, fără escală, ***până la Frankfurt/Main*** *va decola peste câteva minute. Rugăm toţi pasagerii pentru* ***zborul 181*** *să se prezinte la poarta nr. 2 "*

Anunţul lapidar puse în mişcare zeci de pasageri aflaţi în incinta aeroportului din **Palma de Mallorca.** După controlul corporal cu un detector

de metale şi al biletelor de călătorie, aşteptaseră cu nerăbdare acest anunţ. Acum, se îndreptau cu toţii spre poarta nr.2. Nici unul dintre ei nu bănuia că păşea spre un coşmar.

In cabină de comandă, **căpitanul Schumann** şi **copilotul Viktor** urmăreau cu atenţie panourile din faţa lor, înţesate cu ecrane, butoane şi claviaturi. De două minute, de când primiseră autorizaţia pentru decolare, motoarele intraseră în funcţiune. Cei doi îşi acordară aparatele de radio la frecvenţa turnului de control. Aproape imediat, se auzi glasul liniştit şi profesional al controlorului:

- Aici turnul de control Cursa 181, puteţi începe rularea! Schumann deschise microfonul:

- Aici zborul 181. Confirm. încep rularea.

Duduitul motoarelor se înteţi şi avionul începu să ruleze încet. Puţin după **ora 13.00,** se ridică de pe pistă, dispărând în imensitatea cerului azuriu şi limpede, lăsând în urmă insula însorită. Pe un cer senin, plutind într-o lume a sa, proprie, rece şi neprimitoare, **Boeing-ul 737 al companiei Lufthansa îşi începu odiseea rătăcitoare.**

*

Când avionul se urni din loc, **Hannelore Tigler, stewardesa-şefă,** respiră uşurată. Preocupată şi absorbită de treburile pregătitoare decolării, nu avusese timp nici să răsufle. Acum, în timp ce colegele ei **Anna-Maria** Staringer şi **Gaby Dillman,** făceau oficiul de gazde pe culoarele avionului, luă dictafonul din nişa lui din compartimentul de clasa întâi şi rosti acele fraze stereotipe prin care le ura bun sosit pasagerilor la bordul aeronavei:

- Căpitanul Schumann şi echipajul său urează tuturor pasagerilor bun venit la bordul avionului şi vă doreşte o călătorie cât mai agreabilă şi odihnitoare. Vă rugăm să nu fumaţi. Peste câteva clipe decolăm.

Sunetul uniform al motoarelor are un efect liniştitor asupra pasagerilor. Cei care discută abordează o singură problemă: **răpirea lui Hanns-Martin Schleyer,** şef al Patronatului vest-german şi consilier guvernamental în domeniul economic. Trecuseră deja **39 de zile de la răpirea acestuia** şi tratativele dintre guvernul federal şi grupul de terorişti care l-a răpit nu au dat nici un rezultat pozitiv. Prin concediul petrecut în Mallorca, cei mai mulţi dintre pasageri au fost, într-o oarecare măsură, rupţi de evenimentele dramatice din patrie. Unii dintre ei se informează acum în legătură cu ultimele noutăţi, citind ziarele distribuite de stewardese înainte de decolare. Nimeni nu bănuia că peste câteva minute soarta lor avea să fie legată, în mod dramatic, de cea a lui Schleyer...

În cabina de pilotaj, cei doi piloţi stăteau neclintiţi în fotoliile lor. Din când în când, unul dintre ei executa o manevră cu mâna sau piciorul, în timp ce privirile le erau fixate pe multiplele cadrane ale instrumentelor de bord. Pentru

căpitanul Schumann şi copilotul său, Viktor, zborul intrase deja în rutină. în dimineaţa acelei zile însorite de toamnă, Schumann se despărţise vesel' de Monika, soţia sa şi de cei doi băieţi, Marc de 11 ani şi Dominik de 2 ani. îmbrăţişându-i, le-a spus:

- Diseară ne vedem din nou.

Schumann era apreciat de superiori şi colegi, fiind cunoscut ca un om liniştit, precaut, cu sânge rece, căruia îi plăcea ordinea în toate. Cu o seară înainte, în liniştea binefăcătoare a căminului, discutase cu soţia sa cât de periculoasa devenise meseria de pilot în ultimii ani. Aceasta, nu atât din cauza rafinamentului tehnicii, căci **Schumann era considerat unui dintre cei mai buni piloţi ai companiei,** cât datorită numeroaselor ştiri privind deturnări de aeronave şi drame sângeroase. Toate acestea au pus-o pe gânduri pe Monika, care, înainte de fiecare plecare în cursă, era tot mai neliniştită. .

- Dacă voi ajunge cumva într-o asemenea situaţie, fii liniştită! Nu sunt tipul care să facă gesturi eroice gratuite, a calmat-o pe soţia sa, cu care era căsătorit de 12 ani...

Undeva în faţă, Waltraud Grose se bucura încă de pe acum de masa de prânz, care peste puţin timp va fi servită la bordul avionului. în zori nu putuse dejuna, fiind prea emoţionată. Acum, o încerca un uşor sentiment de nelinişte, generat de vederea celor patru pasageri care s-au prezentat ultimii la bord. Atunci i-a privit mai atentă şi i s-a părut că pe bărbatul mai brunet şi pe însoţitoarea lui i-a mai văzut *"Când oare? Aaa! Da. S[L]a întâmplat aseară".* I-a observat într-un restaurant de pe insulă. Nu-şi putea explica sentimentul de nelinişte care o încercase la vederea celor doi în avion. *"Să sperăm că avionul cu care zbor nu va fi deturnat",* încercă ea să-şi alunge sentimentul de nelinişte.

Zborul era ceva normal şi pentru **echipajul format din cinci persoane** al companiei aeriene *"Charter Frabajos Hercosy Enlaus"* (TAE), trimis în Germania Federală pentru a prelua un avion al acestei companii. Toţi erau îmbrăcaţi civil: căpitanul **Alberto Cerezo,** copilotul său **Jaime Deya,** inginerul de bord **Alberto Lopez** şi stewardesele **Pillar Diaz** şi **Elisa Van der Eist.** Pentru ei, această călătorie nu era decât un prilej de a observa la lucru un echipaj german.

Destinul a föcut ca toţi aceştia şi ceilalţi pasageri să se întâlnească în acest avion. Nu aveau nimic comun decât punctul de destinaţie – Frankfurt/Main, pe care aveau să-l atingă, însă, după o aventură dramatică.

Deturnarea

În jurul orei **13.30,** atmosfera paşnică de la bordul aeronavei ia sfârşit. Aceasta se afla **deasupra insulei Elba.** Majoritatea pasagerilor au terminat masa şi stau liniştiţi în fotoliile comode. Unii încearcă să aţipească. Deodată, în partea din

spate a avionului se aud strigăte. Doi bărbaţi şi două femei năvălesc pe culoar

drept înainte, strigând, îmbrâncindu-i pe cei care lé apar în cale. Dispar după perdeaua de la compartimentul de clasa întâi. Numai câţiva pasageri, din primele rânduri pot observa cum în mâinile celor patru au apărut pistoale şi grenade. Au impresia că trăiesc un coşmar.

Uşa de la cabina de pilotaj este împinsă cu brutalitate. Copilotul Viktor priveşte uluit în spate şi abia apucă să sară în faţa unui pistol care ţinteşte capul comandantului său. însă nu mai apucă să facă nici un gest. Primeşte o puternică lovitură de picior, lateral în coaste,care-l doboară la podea. Doi bărbaţi au apărut în cabină. Au feţe crispate de ură, ţin pistoalele ameninţător înainte şi strigă:

- Afară! Ieşiţi afară! Sunteţi deturnaţi! Sus mâinile!

- Dacă ridic mâinile, trebuie să las manşa şi atunci avionul se va prăbuşi, spune căpitanul Schumann, deosebit de calm, fără a-şi întoarce măcar privirile. Numai muşchii umărului s-au observat când s-au contractat. Doar acest gest reflex şi degetele care s-au albit strângând manşa denotă tensiunea în care trăieşte evenimentul. '

- Tu, nu! Condu mai departe, răspunde unul dintre cei doi. *Tu, afară!,* şi face un gest ameninţător cu pistolul spre Viktor. Acesta se supune şi iese din cabină, în compartimentul de clasa întâi, trecând pe lângă, cele două femei. Apucă să vadă în mâinile acestora grenade defensive şi câte un pistol. Nici ele nu contenesc cu strigătele:

- Mai repede, pui de târfă! Mai repede!

Între timp, unul dintre piraţi îl ţine pe căpitanul Schumann sub ameninţarea pistolului. Acesta nu are altceva de făcut decât să piloteze în continuare aeronava. Atât Schumann, cât şi Viktor au fost pregătiţi pentru astfel de situaţii. Au învăţat că primul lucru este şă nu opună rezistenţă. Dar una este să înveţi, să ţi se spună, şi alta este situaţia dramatică pe care o trăiesc acum. Amândoi ştiu că în mâinile lor se află soarta tuturor pasagerilor, cel mai mic gest necugetat putând da naştere unei catastrofe. Deocamdată, se supun amândoi.

La ora 13.50, turnul de control din Milano anunţă:

- L.H.-l81 a deviat deasupra insulei Elba de pe ruta de zbor Mallorca-Frankfurt Avionul cu indicativul Charly Delta se îndreaptă în direcţia Roma.

Teroriştii preiau controlul

Totul s-a petrecut fulgerător. Pasagerii încă nu îşi dau seama de gravitatea situaţiei. Şi, când perdeaua se dă la o parte, ceea ce văd-îi umple întâi de mirare, apoi de consternare şi, în cele din urmă, de groază paralizantă. Privesc îngroziţi spre culoarul central. Cu mâinile la ceafă, împinşi de două

femei şi un bărbat, pasagerii de la clasa întâi, copilotul Viktor şi stewardesele merg spre coada avionului, unde sunt înghesuiţi unii într-alţii.

- Nu mişcaţi! – strigă, în engleză, bărbatul. *Trageţi toate transperantelel* Una din stewardese, cu voce tremurândă, traduce ordinele în germană şi spaniolă. Pasagerii sunt împietriţi. încă nu le vine să creadă că realitatea crudă cu care sunt confruntaţi le periclitează tuturor viaţa. în mintea lor, persistă un singur gând; *"Ce*

79

este? Ce se întâmplă ? " La viitor nici nu pot să se gândească. Toţi tresar când, din difuzoare, răsună cuvintele celui rămas în cabina piloţilor:

- Doamnelor şi domnilor! Vă vorbeşte noul comandant al avioni^lui, ***Mahmud, şeful organizaţiei*** **"Martirul Haşimeh".** *Executaţi toate ordinele fără excepţie, evitaţi eroismul inutil. Orice* nesupunere va fi pedepsită cu executarea imediată*|

Liniştea deveni totală, pentru a fi întreruptă din nou:

- Suntem ***luptători pentru pace,*** *se aud din difuzoare cuvintele celui din cabină. Cerem eliberarea tovarăşilor noştri din închisorile din Germania Federală şi Turcia.*

Mahmud nu anunţă ce se va întâmpla cu ostatecii dacă această cerere nu va fi satisfăcută. Dar el nu trebuie sa spună mai multe: armele, din mâinile complicilor săi şi figurile lor ameninţătoare vorbesc de la sine.

Preluarea controlului asupra avionului şi pasagerilor a început cu o precizie care denotă planificarea în amănunţime a fiecărei acţiuni. Pistoalele continuă să fie îndreptate ameninţător spre capetele stewardeselor şi a copilotului Viktor. Din nou răsună vocea lui Mahmud:

- Luaţi toate bagajele de mână şi veniţi să le depuneţi, unul câte unul, în compartimentul de clasa întâi!

Începe o procesiune care este cu atât mai lugubru cu cât se desfăşoară în cea mai deplină linişte. însă, această linişte îi enervează pe terorişti.

- Mişcaţi-vă mai repede! Mai repede!

Odată depăşite primele minute de groază, între pasageri începe să se manifeste solidaritatea umană, care apare ori de câte ori **o** colectivitate umană se află în pericol. Este cu atât mai impresionantă cu cât se desfăşoară sub ameninţarea armelor. Unul câte unul, pasagerii se ridică de pe locurile lor, îşi iau bagajele de mână cu care s-au urcat în avion şi se îndreaptă spre compartimentul de clasa întâi. La trecere, fiecare este controlat. Bătrânii sunt ajutaţi de cei mai tineri. Prin scurte priviri, ostatecii se îmbărbătează unii pe alţii. Un bătrân este găsit cu actele de identitate asupra sa. Primeşte un pumn in plină figură. Se clatină dar nu cade. Un firicel de sânge începe să i se prelingă printre buzele-i strânse. Nu spune nimic dar privirea lui este grăitoare. Calm, plin de demnitate, îşi scoate batista, îşi tamponează gura şi pările, după

care se îndreaptă spre locul său. în trecere, este atins pe neobservate de mai mulţi ostateci. Sunt gesturi simple, dar pline de îmbărbătare. Numai când se aşează pe lScul lui, pe obraji încep să i se prelingă câteva lacrimi. Nu sunt lacrimi de durere, ci lacrimi generate de rănirea orgoliului şi, mai ales, de neputinţa de a reacţiona.

"Mesaj de pericol ! Nu răspundeţi !"

Căpitanul Schumann cunoştea toate rutele avioanelor deasupra Marii Medite-rane, chiar pe ore. Uitându-se pe furiş la ceas ştia că acum, undeva în spatele său, la o altitudine mai mare cu patru mii de picioare, zbura un Boeing-737 al companiei la care lucra, al cărui punct terminus era Berlinul de Vest. Trebuia să încerce.

Cu un gest firesc îşi ajusta căştile căptuşite şi microfonul amplificator îi mângâie obrazul aproape lipindu-i-se de buze. *"Bun",* gândi în sinea lui, privind pieziş

spre Mahmud. *"Văd că este absorbit de studierea unei agende. Hai să încerc!".* Comutatorul fiind pe emisie, apăsă pe buton şi transmite cu o voce înceată, dar calmă:

- Aici zborul 181. Mesaj de pericol! Am fost deturnaţi de patru terorişti înarmaţi cu pistoale şi grenade. Nu răspundeţi!, şi cu un gest neglijent trecu comutatorul pe recepţie. Zgomotul uşor, produs de motoarele avionului estompară complet cele transmise. Apoi, calm, se aplecă spre panoul din faţă manevrând câteva butoane.

- Ce *faceţi?* – răsună vocea stridentă a lui Mahmud, care îşi trecu agenda în mâna stângă, iar dreapta cu pistolul ameninţător spre el.

- Control de rutină la câteva repere, răspunse căpitanul, aruncând o privire nevinovată spre el.

- Ai grijă! La cea mai mică mişcare suspectă, te împuşc! Avionul poate fi condus şi de copilot. Atâta lucru ştiu şi eu.

- Bineînţeles!, răspunde Schumann, îndreptându-se în fotoliu. Un simţământ de fericire îl cuprinse. Reuşise să transmită. Era o victorie.

Pe aeroportul Fiumicino, Roma

La cererea teroriştilor, luând legătura cu turnul de control şi dirijare a circulaţiei aeriene din Roma, explicând că este un caz de forţă majoră, **avionul deturnat primeşte aprobarea pentru a ateriza pe aeroportul Fiumicino.** Comandantul aeroportului, organele aeroportuare, poliţia metropolitană şi unitatea antiteroristă *"Capete de piele"* sunt puse în alertă de către ministrul de Interne.

În turnul de control al aeroportului, mesajul transmis fusese recepţionat. Panica este un lucru necunoscut în astfel de locuri. Cei aflaţi în încăpere, comandantul aeroportului, şefol traficului, operatori, controlori, toţi fără

excepţie fură cuprinşi de tulburare, dar o tulburare* stăpânită. Numai gesturile, devenite mai rapide, trădând o îndelungată experienţă, exprimau sentimentul de nelinişte, tulburare şi chiar groază de ce s-ar putea întâmpla. în rest, vocile erau la fel de calme, impersonale.

- *Fiţi atenţi!* – se adresă comandantul aeroportului celor prezenţi în încăpere. *Nici o ştire să nu răzbată în aerogara. Nu avem nevoie de panică. Fiecare să-şi continue treaba de care răspunde. Şi pentru Dumnezeu, ar fi bine ca cineva să se îngrijească de ţigări, cafea şi răcoritoare. Prevăd că vom avea granguri pe capul nostru şi va trebui să lucrăm în draci. Problema va fi de durată, iar la venirea schimbului nimeni nu pleacă fară aprobarea mea. Orele care vor urma vor fi de pomină. Mai avem 12 minute,* încheie privind la ceasul de pe perete.

Şi, la **ora 14.45,** avionul deturnat **aterizează pe aeroportul Fiumicino.** După oprirea motoarelor, în interiorul acestuia liniştea deveni stăpână absolută. Ostatecii îşi desfac centurile de siguranţă, dar rămân pe locurile lor. Din cauza transpe-rantelor coborâte, nu cunosc aeroportul pe care au aterizat. Dar nici intenţiile teroriştilor. Toate privirile se îndreaptă spre cei trei, care au ocupat locuri strategice, de unde pot supraveghea întregul interior al avionului. Majoritatea cred că aici este punctul terminus al aventurii lor.

81

Începe vânătoarea teroriştilor

În această zi de joi, **la Bonn,** "Comandamentul de criză", format din reprezentanţi ai guvernului federal şi experţi ai siguranţei, sub conducerea ministrului de Interne, discută de ore întregi acţiunile viitoare în cazul răpirii lui Schleyer. în spatele uşilor închise, se discută probleme care nu pot fi date publicităţii, pentru a nu periclita investigaţiile. Guvernul federal a hotărât o interdicţie severă a ştirilor cu privire la acest caz. Ziariştii, în goana lor după senzaţional, trebuie să se mulţumească doar cu presupuneri şi speculaţii. După discuţiile din "Comandamentul de criză", agenda de lucru a ministrului de Interne nu este epuizată. Urmează o nouă şedinţă. în drum spre ea, ministrul de Interne primeşte ştirea în legătură cu avionul deturnat, ştire alarmantă care răstoarnă toate planurile. încă nu se ştie nimic. îl macină o întrebare obsedantă: " *Există vreo legătură între răpitorii lui Schleyer şi cei care au deturnat aeronava ?".*

La **ora 16.50,** ministrul de Interne vest-german ia legătura cu omologul său italian, pe care-l imploră:

- Nu permiteţi decolarea avionului. încercaţi să opriţi acest lucru!

Dar evenimentele se precipită. Zece minute mai târziu, centrala punctului de control din Roma comunică, cuvânt cu cuvânt, cele transmise prin microfon de conducătorul teroriştilor, care se numea "Căpitanul Mahmud": *"Avionul companiei Lufthansa se află sub controlul nostru. Grupa pe care o reprezint*

cere eliberarea a **13** *tovarăşi aflaţi în închisorile vest-germane şi turce. Luptăm împotriva organizaţiilor mondiale imperialiste..."* Urmează lista celor **13** terorişti a căror eliberare se cere. La Bonn, oraşul obişnuit cu situaţiile de criză, telefoanele sună fără întrerupere. Ministrul de Interne roagă încă o dată guvernul italian să oprească cu orice preţ decolarea avionului. însă, exact la **13** minute după această convorbire telefonică, la **ora 17.50,** din Roma se comunică: *"LH.-l81 a decolat fară permisiune ".*

*Î*ntre timp, staţiile radio şi televiziune au transmis ştirea referitoare la deturnarea aeronavei. Treptat, îngrijorarea pune stăpânire pe opinia publică internaţională.

La **ora 19.55,** purtătorul de cuvânt al guvernului federal, secretarul de stat **Boling,** comunică ziariştilor *"'Ministrul federal de Interne declară că spre Cipru a decolat un avion cu experţi ai Serviciului criminalistic federal şi membri ai uniţii antiteroriste GSG-9".* Despre aceştia din urmă nimeni nu auzise nimic.

Vânătoarea teroriştilor a început.

Pe aeroportul din Larnaca (Cipru)

La **ora 20.28,** avionul deturnat **aterizează pe Aeroportul din Larnaca.** Anterior, atât ministrul de Interne, cât şi cel de Externe dăduseră câte un telefon comandantului aeroportului, **cu ordinul categoric de a împiedica decolarea avionului,** în **cazul** in care **acesta ar** fi **aterizat.**

82

Imediat după aterizare, avionul este înconjurat de maşini ale pompierilor şi alte autovehicule grele, concomitent cu blocarea tuturor pistelor. în acest caz, căpitanul Schumann transmite următorul mesaj turnului de control:

- Zborul 181 către turn. Vă vorbeşte căpitanul Schumann, comandantul aeronavei. Comandantul Mahmud cere retragerea imediată a tuturor maşinilor. De asemenea, alimentarea avionului şi permisiunea'pentru a decola. în caz contrar, acesta va fi aruncat în aer! Terminat.

Autorităţile cipriote cedează ameninţărilor teroriştilor. Degeaba ambasadorul vest-german la Nicosia l-a implorat pe şeful poliţiei să aducă trăgători de elită pentru a sparge cauciucurile avionului. **Degeaba Zacharis, reprezentantul OEP, l-a rugat pe şeful teroriştilor să elibereze măcar copiii şi femeile.** La **ora 22.50,** avionul deturnat, care între timp a fost realimentat, **decolează spre Beirut.** Unde nu primeşte aprobarea pentru aterizare. Se îndreaptă **spre Damasc,** unde, de asemenea, nu i se permite aterizarea.

Între timp, avionul special de urmărire aterizează în Cipru. Apoi redecolează şi aterizează pe aeroportul unei baze americane din Creta.

VINERI, 14 OCTOMBRIE 1977

Aterizare forţată

După miezul nopţii, pentru avionul deturnat se închid, rând pe rând, aeroporturile din Bagdad şi Kuweit. începe odiseea unui zbor rătăcitor, cu schimbări de direcţie...

În avion, domneşte o linişte totală. Deşi târziu, ostatecii nu pot dormi. Li s-a transmis ordinul de a nu vorbi. Gânduri neliniştitoare le dau târcoale. Cele mai neliniştite sunt cele şapte mame, despărţite de copiii lor. **Birgit Rhol** îşi zice în sine: *"Pe teroristul care stă în cabină piloţilor, care strigă la noi prin microfon şi îmi inspiră teamă, îl numesc, în mod critic, Conducătorul. Bănuiesc că viaţa noastră, a tuturor, depinde de el. Şi îl rog: cruţă-ne! Nu ţi-am făcut nimic! Cruţă viaţa copilului meu. Acesta nu pricepe nimic din felurile şi intenţiile tale politice. Trebuie să ai şi tu o inimă".* Dar ea nu-şi dă seama că teroriştii, în special şeful lor, nu cunosc limbajul femeilor, al mamelor. Sunt total nepăsători faţă de suferinţele şi groaza pe care o provoacă. Chiar cu câteva minute înainte, Mahmud a strigat, cu cinism, în microfon:

- Copiii au privilegiul de a muri primii, dacă se va ajunge la acest stadiu!

Aceste cuvinte au provocat, atunci, o nouă teroare în rândul ostatecilor. Instantaneu, toţi şi-au îndreptat privirile spre cel mai apropiat copil, însă cei vizaţi sunt complet neştiutori. Şi-au dat seama că s-a întâmplat ceva, dar vârsta nu-i ajută să înţeleagă pericolul ce planează asupra lor.

În interiorul avionului, frigul a devenit tot mai pătrunzător. Femeile cer cuverturi, care sunt imediat distribuite. Este **ora 00.52,** când "Landshut-ul" aterizează **pe aeroportul din Bahrein.** Imediat, Mahmud transmite organelor aeroportuare cererile de sale privind eliberare a teroriştilor din închisorile vest-germane

şi turce, precum şi de alimentare a avionului. Directorul aeroportului dă curs ultimei cereri. Avionul este alimentat, pentru ca la **ora 2.35** să decoleze din nou. Direcţia: necunoscută...

"Landshut-ul" zboară în **direcţia Dubai,** al cărui aeroport se închide **la ora 03.45, toate pistele fiind blocate.** Staţia turnului de control, deşi fixată pe frecvenţa avionului deturnat, nu răspunde la apelurile acestuia.

Avionul survolează emiratul Dubai. La un moment dat, căpitanul Schumann comunică în eter:

- Nu mai avem combustibil decât pentru o oră.

Nici un aeroport nu răspunde. Alarmanta ştire este înregistrată şi la Comandamentul de criză din Bonn.

În turnul de control al aeroportului din Dubai, mai mulţi bărbaţi şi-au îndreptat binoclurile spre cerul pe care apar primele semne ale unei noi zile. Sunt cu toţii neliniştiţi dar hotărâţi să nu permită aterizarea avionului deturnat. Deodată, unul dintre ei scoate o uşoară exclamaţie şi întinde braţul spre direcţia nord-vest. Instantaneu, binoclurile se îndreaptă spre direcţia indicată.

în zare, apare silueta binecunoscută a unui avion. Lămpile de poziţie se văd clar. Este "Landshut-ul" care începe şă se rotească deasupra aeroportului. Toţi se uită la ceas. Este aproape **ora 5.** Nimeni nu scoate un cuvânt, însă se gândesc la acelaşi lucru: *"Avionul mai are combustibil doar pentru câteva zeci de minute de zbor. Nu are timp să ajungă pe alt aeroport. Ce vor face teroriştii?"* Parcă pentru a răspunde acestui gând, în difuzorul din turn se aude vocea enervată a unui bărbat:

-Aterizăm! "

Atât. însă este suficient. Boeing-ul mai execută o rotire, după care se apropie tot mai mult de pista centrală. în maximum cinci minute va atinge pista. în această situaţie, bărbatul care răspunde de această misiune uită ordinul sever al şefului statului şi, pentru a evita o catastrofa înfiorătoare, retrage toate maşinile de pe pistă. Este puţin trecut de ora 5 când avionul deturnat rulează încet pe pista principală şi se opreşte la o bună distanţă de clădirea aeroportului. Imediat, este înconjurat de maşini care, însă, se opresc la o distanţa respectabilă, deoarece şeful teroriştilor a anunţat:

- Nimeni nu are voie să se apropie de avion! In caz contrar, tragem! Vreau să négociez numai cu persoane autorizate.

Din turnul de control i se răspunde:

- Persoanele autorizate trebuie să sosească.

Arma secretă a Cancelarului

În această dimineaţă de vineri, la redacţiile ziarelor *"France Soir", "Frankfurter Rundschau"* şi la reprezentanţa din Beirut a agenţiei britanice *"Reuter"* sosesc ştiri dintr-o singură sursă privind conţinutul scrisorii adresate guvernului federal de către teroriştii care au deturnat avionul şi de comando-ul "Siegfried Hausner", răpitorii lui Schleyer. Este un ultimatum care expiră duminică, 16 octombrie, ora 8 GMT. Cercul vicios s-a închis: **între teroriştii care au deturnat aeronava şi răpitorii lui Schleyer există o legătură directă.** în camera de lucru a "Comandamentului de criză",

situată la etajul 11 al Ministerului de Interne, ministrul a dormit doar câteva ore pe un pat de campanie. La **ora 10** se întruneşte "Comandamentul de criză", sub conducerea lui. După aceasta şedinţă, se întruneşte şi Cabinetul.

Hotărârea se ia greu: dacă guvernul federal cedează cererilor comunicate de terorişti, va salva viaţa östatecilor din avion şi a preşedintelui Patronatului. însă, experienţa a dovedit că teroriştii eliberaţi se întorc în scurt timp în patrie şi devin şi mai odioşi. De data aceasta, **nu mal poate fi vorba de nici-o cedare.** Politicienii de la Bonn, care nu au fost niciodată mai uniţi ca acum, hotărăsc să nu cedeze.

Cancelarul federal este sprijinit de conducătorii opoziţiei şi îşi ia răspunderea se nu cedeze ultimatumului dat de terorişti. Cu această hotărâre

principală, guvernul federal trimite în Dubai un bărbat prea puţin cunoscut de* opinia publică. Se numeşte **Jürgen Wischnevski,** secretar de stat la cancelarie, însărcinat cu misiuni speciale, omul de legătură cel mai important al guvernului federal cu lumea arabă. Recunoscut pentru puterea lui de convingere, tactul său dibaci şi elocvenţa sa verosimilă, este desemnat mâna dreaptă a cancelarului vest-german în această acţiune. Va încerca să discute cu guvernul Emiratelor Arabe şi cu cei patru terorişti pentru a salva viaţa ostatecilor.

În această misiune nu este singur. în avionul special cu care călătoreşte spre Dubai **se** mai află reprezentanţi ai Serviciului criminalistic federal şi doi bărbaţi tăcuţi: şeful Departamentului TE (terorism) şi comandantul unităţii GSG-9, **colonelul Wegener.** Acesta din urmă este în legătură permanentă şi directă cu oamenii săi din avionul special, momentan aflaţi în Creta, şi cu cartierul general de la Saint Augustin, din apropiere de Bonn. Toţi reprezintă armata secretă a cancelarului vest-german în aceasta acţiune temerară.

SÂMBĂTĂ, 15 OCTOMBRIE 1977 *

În aceeaşi nesiguranţă trec noaptea şi o bună parte a dimineţii de sâmbătă.

La **ora 11.25,** căpitanul Schumann, cu încuviinţarea lui Mahmud, ia legătura * cu cancelarul federal. Politicienii din Bonn nu cedează.

După lăsarea întunericului, ministrul Apărării al Emiratelor Arabe Unite, Mohammed Ben Raschid, încearcă un truc pentru capturarea teroriştilor. Ratează.

DUMINICĂ, 16 OCTOMBRIE 1977

Mai trec o noapte şi o dimineaţă pentru ostateci. La **ora 12.19,** în turnul de control al aeroportului din Dubai se primeşte o înştiinţare lapidară:

- *Decolăml,* după care aeronava deturnată începe să ruleze pe pistă şi decolează. Direcţia – necunoscută.

Pe rând, aeroporturile din Oman, Yemenul de Sud şi Aden refuză aterizarea. La **ora 15.55,** "Landshut-ul" aterizează lângă o pistă de pe aeroportul din Eden, **direct pe nisip.** O adevărată performanţă din partea celor doi piloţi. Imediat este înconjurat de tancuri şi zeci de soldaţi care, la ameninţarea teroriştilor se retrag până la distanţa de 100m.

85

Asasinarea căpitanului Schumann

Imediat după aterizarea forţată, pentru căpitanul Jürgen Schumann începe un adevărat calvar. Este chemat, de mai multe ori, în cabina piloţilor şi discută între patru ochi, cu şeful teroriştilor. Ce au discutat cei doi bărbaţi, atât de diferiţi din toate punctele de vedere, nu se va şti niciodată. însă, pasagerii au observat ura teroriştilor faţă de Schumann, care creştea odată cu trecerea timpului. Uitaseră că, datorită extraordinarei aterizări, îi datorau viaţa. Teroriştii

îl obligă să meargă în pas de defilare pe culoar şi-l ameninţă cu pistolul când ezită. Imaginea acestui om atât de deosebit, care se supune atâtor umilinţe, numai pentru a nu periclita vieţile care i-au fost, încredinţate, îi îndârjeşte pe ostateci. Mulţi bărbaţi îşi strâng pumnii a neputinţă şi privesc în jos. Numai teroriştii rânjesc.

Terminându-se umilinţele la care este supus, Schumann se aşează frânt pe un fotoliu. Femeia de lângă el, o doamnă mai în vârstă, îi mângâie uşor mâna dreaptă, îl priveşte cu lacrimi în ochi dar are puterea să zâmbească. Căpitanul se uită cu recunoştinţă la ea şi, parcă prinzând puteri, se ridică şi se îndreaptă spre locul în care cei doi terorişti – aşezaţi lângă uşă – privesc afară. Ostatecii din preajmă aud distinct discuţia care se poartă între ei, în limba engleză:

- Ce vrei? – întreabă Mahmud. *Nu ii-a fost de ajuns ?*

- Nu este vorba de mine. Vreau să te previn asupra unui lucru, căpitane Mahmud...

- Să mă previi? Mă ameninţi ?

- Nu m-ai înţeles bine, continuă Schumann calm, privihdu-l drept în ochi. Ţi-ai dat seama că am aterizat direct pe nisip. Cred... Nu sunt sigur că avionul nu a suferit stricăciuni.

- Tu eşti de vină. De ce ai aterizat forţat ?

- Ştii prea bine că nu mai aveam combustibil. Ne-am fi prăbuşit. Tu ai cerut acest lucru. Ai uitat? Acum trebuie să verific avionul. Şi aceasta nu o pot face decât din exterior. Răspund de el şi vreau să ştiu în ce stare se află.

La început, Mahmud îi susţine privirea. Spre sfârşit, ruşinat parcă, priveşte afară. După câteva clipe, întreabă:

- Trebuie neapărat ?

- Dacă mai vrei să decolăm, trebuie neapărat să ştiu în ce stare se află...

- Bine! Dar ai grijă. Voi fi cu privirea pe tine. La cel mai mic gest suspect, te împuşc! Te-am avertizat...

* , Permiţându-i-se să coboare, căpitanul Schumann începe să cerceteze partea exterioară a avionului. însă, se uită mereu spre soldaţii care, de la distanţă, privesc la mişcările lui. Făcându-şi mâinile pâlnie la gură strigă:

- Sunt căpitanul Schumann. Aş dori să vorbesc cu un reprezentant al guvernului federal, şi face câţiva paşi spre militari. Vocea lui Mahmud îl ţintuieşte locului:

- Vino înapoi! Arunc avionul în aerl, şi în mâna lui vede o grenadă.

În această situaţie, cu umerii căzuţi, puţin frânt de spate, cu paşi înceţi şi obosiţi, Schumann se întoarce. Când apare în cadrul uşii, toate privirile se îndreaptă

spre el. Şeful teroriştilor spumegă de furie. Cu faţa schimonosită de ură, Mahmud se adresează ostatecilor:

- Căpitanul a vrut să fugă. A vrut să vă părăsească. Pentru aceasta va muri. Voi numi un tribunal revoluţionar.

Scena este atât de macabră şi de neconceput, încât martorii oculari vor avea nevoie de mult timp pentru a reda cu exactitate acest moment de groază. Pentru că, realmente, au fost momente de groază.

-I Vino aici! în genunchi, căpitane Schumann, în faţa tribunalului revoluţionar! – strigă Mahmud. Schumann este obligat să îngenuncheze lângă intrarea în compartimentul de clasă întâi. îşi îndreaptă privirile neputincioase spre ostatecii care au încremenit.

- Sus mâinile!Ai ordonă Mahmud, care stă în faţa lui cu pistolul dezasigurat în mâna dreaptă. *Ai cerut ca să cobori să verifici avionul ?*

- Da, răspunde slab căpitanul.

- Ai profitat de această ocazie ca să încerci să vorbeşti cu autorităţile? - Da.

- Deci, eşti un trădător! Răspunde, eşti vinovat sau nu ?

- 'Nu, pentru că... dar căpitanul nu a mai apucat să termine. Mahmud îl loveşte cu atâta putere, încât capul lui se izbeşte de canatul uşii. Faţa pe care o privesc acym ostatecii nu o vor uita toată viaţa lor. Este marcată de oboseala nopţilor nedormite, de stresul la care a fost supus. Ochii îi sunt puternic încercănaţi, iar buzele livide,

- Vinovat sau nevinovat?-strigă Mahmud şi îşi îndreaptă pistolul spre capul celui îngenunchiat.

Căpitanul Schumann vrea să spună ceva, deschide gura, dar se răzgândeşte. Ţeava pistolului fixează fruntea sa.

- Nevinovat, spune cu glas sugrumat.

A fost ultimul cuvânt rostit de bravul căpitan. Glonţul pornit din ţeava pistolului, al cărui trăgaci a fost apăsat cu toată ura de către Mahmud, îl loveşte drept în frunte. Corpul cade uşor, într-o parte. Sub el, mocheta începe să se coloreze în roşu.

Cele două teroriste izbucnesc în râs. Surâzând, Mahmud îşi aprinde o ţigară, trece liniştit peste cadavru şi intră în cabină. Ostatecii au încremenit. Nu le vine să creadă că scena la care au fost martori s-a petrecut aievea. Pentru a nu vedea odioasa crimă, mamele au acoperit ochii copiilor cu palmele. Brigit consideră drept minune că, în timpul execuţiei, ea şi fiul ei au stat în ultimele rânduri. însă, împuşcătura au auzit-o foarte clar. De asemenea, şi strigătul unui bărbat *"'Oh, Dumnezeule!f* Groaza a paralizat-o şi pe ea. îşi strânge mai tare copilul la piept, gândind: *"De ce nu pot plânge? Teama şi groaza m-au amuţit-Cât timp a fost căpitanul printre noi m-am simţit în siguranţă. Acum totul s-a terminat. Cine urmează să fie împuşcat?"*

Pilotul spaniol Alberto nu este un om sensibil. Dar şi el se gândeşte acum: *"Gata! Totul s-a terminat. Nu mai avem nici o speranţă*

Cele trei stewardese plâng în hohote. Până la asasinarea căpitanului, au fost atât de curajoase. însă, acum nu se mai pot stăpâni.

În aceste clipe de groază şi deznădejde toţi gândesc la fel: *"Dacă scap din acest infern, voi povesti întregii omeniri cine a fost acest om care a murit pentru noi. "*

88

Acum zace neînsufleţit **pe** culoarul din mijloc şi ostatecii şi-au pierdut orice speranţă. Tot mai mulţi dintre ei ridică mâinile. Trebuie să meargă la toaletă. în aceste mici încăperi, cu miros insuportabil, vomită cu scârbă ...

Puţin înainte de miezul nopţii, spre avionul deturnat se îndreaptă o cisternă.

Însă, înainte, şefului teroriştilor i s-a comunicat: *'Trimiţi combustibil doar dacă după alimentare dispăreţi imediat".,. ,*

*Î*n aceeaşi incertitudine, nesiguranţă şi teroare trec zilele de sâmbătă (15), respectiv duminică (16 octombrie 1977).

LUNI, 17 OCTOMBRIE 1977

Pe aeroportul din Mogadiscio

În jurul orei 1.00, aşezat pe locul fostului său comandant, Viktor este obligat să decoleze sub ameninţarea pistolului din mâna lui Mahmud. Toate aeroporturile sunt alertate şi îşi blochează pistele de aterizare. **Nimeni nu vrea să permită aterizarea avionului deturnat.**

După survolarea teritoriilor mai multor state, aeronava se îndreaptă spre Somalia. **Ajuns deasupra capitalei, Mogadiscio, Mahmud ameninţă autorităţile că, în cazul în care nu primeşte aprobarea pentru aterizare, va provoca prăbuşirea avionului peste cel mai aglomerat punct al oraşului.** în urma acestei ameninţări, primeşte aprobarea şi "Landshut-ul" aterizează pe aeroportul din Mogadiscio. După câteva minute, aterizează şi avionul special cu ministrul secretar de stat Wieschnevski şi însoţitorii săi. Imediat după aterizare, Mahmud transmite turnului de control că, **dacă termenul ultimatumului nu este respectat, avionul va fi aruncat în aer.**

Ceea ce se întâmplă în avionul deturnat, după cele transmise, demonstrează intenţia teroriştilor de a merge până la capăt. Aleg un ostatec care să-i ajute. După mai multe încercări zadarnice, reuşesc să deschidă o trapă şi **aruncă pe pistă cadavrul lui Schumann,** ca pe un gunoi al demenţei, al aşa-numitei revoluţii în numele căreia luptă. Ostatecii au privit scena aruncării cadavrului cu revoltă. Multe femei încep să plângă. Bărbaţii îşi strâng involuntar pumnii, mulţi scrâşnesc din dinţi a neputinţă. Apoi, **Mahmud**

aruncă pe pistă o geantă de voiaj cu toate actele ostatecilor şi anunţă la microfon:

-Vă voi face o mare favoare aruncând actele voastre de identitate afară, pentru ca să se ştie cine a murit aici. Va fi o mare înmormântare.

Puţin mai târziu apare cu o geantă de voiaj pe umăr. Se uită la ostateci, rânjeşte, scotoceşte în interiorul acesteia şi scoate câteva calupuri de dinamită pe care le roteşte deasupra capului, strigând:

-Avem o cantitate uriaşă. Toţi vom muri! **v**

89

Top Secret guvernamental

În această dimineaţă, **în faţa cancelariei din Bonn s-a adunat o mulţime de oameni.** Printre ei sunt rudele şi prietenii ostatecilor, cărora nimeni nu le-a impus să facă această călătorie. Au venit **din toate colţurile Germaniei federale,** iar acum cer să vorbească cu cancelarul federal. Amărăciunea, neputinţa şi chiar revolta i-a cuprins pe mulţi dintre ei.

Însă, **cancelarul federal, Helmut Schmidt,** conduce şedinţa "Comandamentului de criză" care va hotărî eliberarea în forţă a ostatecilor. Nimeni nu are voie, însă, să afle hotărârea luată în urma dezbaterilor. Hotărârea trebuie să rămână secretă. Aceasta pentru a nu eşua totul. O singură ştire ajunsă la urechile ziariştilor şi paginile tuturor cotidienelor vor fi pline de presupuneri. Ar urma televiziunile, posturile de radio. De aici şi până ca teroriştii să fie la curent cu intenţiile guvernului federal, nu ar fi decât un pas.

Însă, politicienii îşi dau seama că trebuie să le spună ceva celor adunaţi în faţa Cancelariei: femeilor îngrijorate de soarta soţilor; micuţului Mike pe a cărui pan-cardă stă scris: *"Domnule cancelar federal! Vreau s-o recapăt pe mama/";* micuţei blonde purtând o pancardă cu textul: *"Domnule cancelar vreau să o revăd pe mama!"* şi tuturor aflaţi într-o încordare aşteptare.

În cele din urmă, **apare secretarul de stat Eriech Haar, de la ministerul Transporturilor,** care le vorbeşte în numele cancelarului federal. Reuşeşte să-i convingă că, în Mogadiscio, guvernul federal va face totul pentru eliberarea ostatecilor. Şi din nou răzbat cuvintele "GSG-9" – unitatea antiteroristă. Nu se ştie cine sunt dar, prinzând încredere, mulţimea pleacă din faţa Cancelariei.

— Apel emoţionant

Până la expirarea ultimatumului a mai rămas puţin timp. Stewardesa Gaby Dillman, cu aprobarea lui Mahmud, intră în cabina piloţilor, priveşte visătoare locul gol al căpitanului Schumann şi, după câteva clipe, ia microfonul-în mână. Cheamă turnul de control din Mogadiscio. Mâinile nu îi tremură. Cu câteva minute mai înainte a luat sedative. Vocea ei răsună clar şi răspicat: .

- Mă numesc Gaby Dillmann şi fac parte din echipajul acestui avion. Pentru ultima oară mi s-a permis să vorbesc cu dumneavoastră. Sper că veţi înţelege ce spun şi veţi transmite tuturor persoanelor competente, mai ales cancelarului federal, cele spuse. Ştim că acesta este sfârşitul. Suntem prea tineri pentru a muri, iar cei în vârstă prea nepregătiţi pentru asta. Dar, probabil, e mai bine să murim decât să trăim într-o lume în care viaţa omului nu are nici un preţ.

Apelul emoţionant al tinerei fete, maturizată în urma evenimentelor, este auzit şi în cabina avionului special al ministrului secretar de stat de către un bărbat căruia vocea fetei îi este foarte fapiliară. **Gaby este logodnica copilotului.**

Mesajul transmis s-a înţeles şi în turnul de control al aeroportului. Un ofiţer din poliţia somaleză încearcă, încă o dată, să ofere drum liber teroriştilor în cazul în

90

care îi eliberează pe ostateci. însă, în microfon nu se aude decât râsul sarcastic al lui Mahmud. într-un acces de amabilitate, spune:

- Retrageţi-vă autovehiculele de pe pistă. Nu vrem ca în timpul exploziei să provocăm şi alte pagube.

Autorităţile de pe aeroport se conformează şi retrag toate autovehiculele.

"Undă verde" de la Cancelar

Preşedintele Sopaliei, generalul Barré, este de acord ca avionul special cu luptătorii antiterorişti să aterizeze pe aeroportul din Mogadiscio şi, totodată, să intervină pentru eliberarea ostatecilor. Până acum nu a luat o hotărâre clară, deşi a purtat o convorbire telefonică, mai lungă de o oră, cu cancelarul federal Schmid Această aprobare este transmisă imediat trimisului special. Răsuflând uşurat, ia imediat legătura cu Creta şi ordonă avionului special cu luptătorii antiterorişti să decoleze. A primit mână liberă. Dar răspunderea care apasă pe umerii săi este uriaşă. Printr-un şiretlic, reuşeşte să obţină **prelungirea ultimatumului până a doua zi, ora** 1.30 **GMT.**

În interiorul avionului special se află **şaizeci de bărbaţi,** cu vârsta cuprinsă între 25 şi 40 ani. Se pregătesc pentru "botezul focului", "botez" care va avea loc în Mogadiscio, la 4.400 km depărtare de patrie. Sunt **cei mai pregătiţi din RFG pentru a lupta împotriva terorii brutale.** Pentru această intervenţie, s-au pregătit timp de cinci ani. Nimeni nu auzise încă de éi. Acum sunt pregătiţi să-şi rişte vieţile pentru salvarea ostatecilor. Aşteaptă numai ordinul pentru a interveni.

La ora 17.30 **avionul cu luptătorii antiterorişti aterizează pe aeroportul din Mogadiscio, la circa** 2.000 **m în spatele avionului deturnat.** Din interiorul acestuia, nimeni nu observă acest lucru. Soldaţi bine

înarmaţi, din armata soma-leză, înconjoară întreaga suprafaţă a aeroportului, făcând un baraj de netrecut.

Concomitent cu aceasta, **clădirea aeroportului se transformă într-un spital.** Medici, sanitari şi infirmiere aşteaptă să intervină. Nimic nu este trecut cu-vederea. Peste tot, se văd oameni mişcându-se, însă, atât din interior, cât şi din exterior, nu se aude nici un zgomot. Totul se desfăşoară **într-o linişte desăvârşită.** După terminarea acestor pregătiri, fiecare rămâne la locul său. Mulţi dintre ei se roagă. Gândurile, speranţele tuturor se îndreaptă spre luptătorii antiterorişti vest-germani.

La câteva minute după **ora** 22:00, membrii şi tehnicienii specialişti din unitatea antiteroristă îmbracă veste antiglonţ şi îşi pun căştile de protecţie. Costumele speciale, ochelari negri prevăzuţi cu infraroşii, căşti care le acoperă aproape întreaga faţă, le dau înfăţişarea unor extraterestri. Fac **o** ultimă verificare a armamentului din dotare. Nimeni dintre ei nu este neliniştit, atmosfera este destinsă. în cuvinte puţine, dar la obiect, comandantul le prezintă din **nou** particularităţile terenului în care vor acţiona şi pe care l-au cercetat înainte. Fiecare pas, fiecare gest, fiecare unghi de tragere a fost repetat de zeci de ori, până când cooperarea dintre cei care vor participa nemijlocit la acţiunea de*intervenţie funcţionează cu precizia unui ceasornic. Fiecare ştie ce are de făcut. Comandantul are o încredere nemărginită în ei, dar unele întrebări nu-i dau pace: *"Ce situaţie vor găsi la bordul avionului? Cum sunt dispuşi teroriştii? Vor trebui făcuţi inapţi de luptă, fără a periclita vieţile ostatecilor? "* Aceste lucruri nu pot fi stabilite dinainte. Se mizează foarte mult pe faptul că teroriştii au scăzut vigilenţa.

O avangardă formată din specialişti tehnicieni este trimisă spre avionul deturnat. Nici un zgomot, nimic nu trădează înaintarea acestor bărbaţi, care îşi riscă vieţile într-o încercare temerară. De ei depind multe. Se târăsc pe pământul acoperit de nisip, cald încă de la razele soarelui, care a strălucit toată ziua. înaintarea lor se aseamănă cu cea a unor feline la pândă, înainte de a se arunca asupra prăzii pe care au ales-o. Au ajuns deja pe betonul dur al pistei. Fără nici o comandă se opresc toţi din înaintare şi stau câteva minute nemişcaţi. Numai ochii, îndreptaţi spre avion, trădează că sunt fiinţe vii. în rest, chiar de la mică distanţă, par-mici movilite de nisip. După un timp îşi continuă înaintarea şi ajung sub burta şi aripile avionului. Câţiva dintre ei se ridică brusc şi montează aparate ultrasensibile de ascultare. îşi ajustează căştile pe cap şi ascultă cu încordare. în avion este linişte, nimeni nu paré să fi observat apropierea lor. Zâmbesc uşor şi fac gesturi liniştitoare spre colegii lor, luptătorii propriu-zişi, care, întinşi pe burtă îi privesc încordaţi. De semnalul lor depinde continuarea acţiunii. Mâna dreaptă întinsă, cu pumnul strâns şi degetul mare ridicat în sus îi linişteşte pe toţi. Totul este în ordine. Douăzeci de minute mai târziu, şeful grupului de recunoaştere transmite comandantului:

- Ostatecii din avion sunt calmi.

La fel de neauziţi, încep apropierea de avion conducerea grupului, trăgătorii de elită şi ceilalţi luptători. Se apropie în grupuri mici, înaintează încet, cu trupurile încordate, gata în orice moment să atace. în jurul orei 23.20, fiecare şi-a ocupat locul în dispozitiv. Cei din echipa de ascultare fac în permanenţă semne liniştitoare că cei din avion nu i-au simţit Pe la ora 23.30, cei din echipa de ascultare comunică:

- Mişcare în cabina de pilotaj!

Totul decurge, până acum, conform planului. Toţi aşteaptă momentul critic: vor înghiţi oare teroriştii momeala? Şi dacă da, câţi dintre ei se vor năpusti în cabina de comandă şi vor privi pe geamuri, distrăgându-li-se atenţia? Cei din echipele de asalt au nevoie doar de câteva secunde pentru a ataca prin surprindere.

La ora 23.50, la 100 m în faţa avionului, soldaţii somalezi aruncă pe un rug ridicat în ascuns, canistre cu benzină cu cifra octanică cea mai ridicată. Luptătorii antiterorişti sunt liniştiţi şi camarazii lor somalezi au acţionat fără a fi simţiţi de terorişti. Uriaşe limbi de foc ţâşnesc brusc în sus. Lumina lor se răsfrânge în cabina piloţilor, unde în acest moment, Mahmud şi una dintre complicele lui se ridică şi privesc afară. Deci, doi dintre terorişti au căzut în capcana care le-a fost întinsă. Mai sunt doi. Oare unde sunt dispuşi ?

MARŢI, 18 OCTOMBRIE 1977

Secundele magice

La ora 0.05, în căşti se aude comanda mult aşteptată:

Gol Gol, semnal dat de colonelul Wegener. Comanda îi pune pe toţi în mişcare. într-o linişte desăvârşită, scări de aluminiu, flexibile, prevăzute la capete cu benzi de cauciuc, sunt fixate pe aripile avio

92

nului. Comandantul este printre primii care se caţără fulgerător pe aripa avionului. Patru tehnicieni specialişti îl urmează uluitor de repede. în câteva secunde, reuşesc să deschidă uşile (în caz contrar – şi aceasta era prevăzut – ele ar fi fost aruncate în aer). în secundele următoare, comandantul ordonă:

- Foc magic! – şi, în aceeaşi clipă, înainte de a se stinge sunetele comenzii, specialiştii aprind şi aruncă grenadele de consternare. Precizia mişcărilor şi sincronizarea acestora uluieşte pur şi simplu. O lumina orbitoare cuprinde scena fantomatică, din interiorul avionului, concomitent cu producerea unui zgomot asurzitor. Atât ostatecii, cât şi teroriştii, luaţi prin surprindere, sunt pur şi simplu zăpăciţi. în avion, năvălesc luptătorii antiterorişti, strigând:

Jos capul! Aruncaţi-vă la podeai

*Î*n fracţiuni de secundă trebuie să-i depisteze pe cei patru terorişti. Totul se petrece fulgerător. Mahmud şi complicea lui ies în fugă din cabina piloţilor,

îşi dau seama că au căzut în cursă şi îşi scot pistoalele. Nu mai apucă să facă nici un gest. Tirul precis al luptătorilor nimeresc în plin corpurile lor, numai în punctele vitale. Ca într-o scenă reluată cu încetinitorul, corpurile lor cad fară zgomot la podea. Mahmud se prăbuşeşte chiar pe locul u$de, în urmă cu mai multe ore, l-a asasinat pe căpitanul Jürgen Schumann,

Al doilea terorist este hotărât să-şi vândă scump pielea. Deşi grav rănit, reuşeşte să amorseze două grenade şi să le arunce. Braţul său este însă slăbit şi grenadele se rostogolesc sub scaunul din apropiere unde explodează fără a răni pe nimeni grav. Din uşa întredeschisă a unei toalete, unde a surprins-o atacul, ultima teroristă continuă inutil lupta. Fără a ochi pe cineva anume, apasă pe trăgaci şi nimereşte un luptător în gât (acesta nu va muri).

Atât de repede şi surprinzător se petrece totul, încât ostatecii nu înţeleg, la început, ce se întâmplă. Orbiţi de lumina puternică şi exploziile puternice ale grenadelor de consternare, rămân câteva secunde paralizaţi, pentru ça apoi să sară de pe locurile lor. O doamnă, în vârstă de 56 ani, avea să declare mai târziu ziariştilor:

- La început am crezut că acum totul s-a terminat. Ne omoară, mi-am zis. Apoi am auzit cuvinte germane şi am ştiut că suntem în afara oricărui pericol.

*Î*n faţa trenului de aterizare sunt întinse, cu feţele în sus, cadavrele celor trei terorişti ucişi în acţiunea de eliberare a ostatecilor. Ochii lui Mahmud sunt aţintiţi spre cerul plin de stele. Mâna stângă stă întinsă lângă corpul complicei sale.

Un singur bărbat se apropie de avionul înconjurat şi sever supravegheat de luptătorii antiterorişti. I se face loc, cu respect. Priveşte corpul de aluminiu, găurit în mai multe locuri, cabina de pilotaj, ale cărei geamuri sunt sparte. Pe furiş, îşi şterge lacrimile. Deşi cu capul descoperit, salută în poziţie de drepţi. Este ultimul său omagiu pe care îl aduce bravului său căpitan. Viktor aude, ca prin vis, comanda:

- Drepţi! Pentru onor, prezentaţi arm'!

Toţi luptătorii au luat poziţie de drepţi. Bărbaţii care au îmbrăcat cămaşa morţii ţin neclintite armele în mâinile lor puternice. Feţele le sunt încremenite, privirile fixate asupra lui Viktor. Pe acest câmp de luptă, se prezintă onorul celui care a fost căpitanul Jürgen Schumann, asasinat în timpul zborului rătăcitor...

93

Capitolul IX

93

OPERAŢIUNEA EMPAIN Răpirea

La 23 ianuarie 1978, un comando răpeşte, în **apropierea domiciliului său din Paris, pe baronul Eduardo-Jean Empain,**

proprietarul unuia dintre cele mai mari grupuri industriale din Europa Occidentală.

Născut la 7 octombrie 1937, acest om de afaceri este descendentul uneia din cele mai puternice "dinastii" ale industriei vest-europene, fiind preşedintele grupului franco-belgian *"Empain-Schneider ",* cu o cifră de afaceri de **22 miliarde franci francezi** şi un personal angajat de **130.000 de persoane** (atunci). Afacerile grupului prezidat de acest tânăr baron au diverse ramificaţii – de la siderurgie la construcţii mecanice, industrie nucleară, construcţii navale, electronică şi electricitate. Totodată, posedă importante poziţii economice în Canada, în sectoarele imobiliar **şi** minier.

Metoda folosită în această acţiune teroristă nu a avut nimic original: **o camionetă a dublat automobilul** în **care se afla baronul, iar o motoretă l-a stopat.** Cu iuţeala fulgerului, din camionetă sar doi indivizi mascaţi care, împreună cu motociclistul, neutralizează şoferul baronului şi, sub ameninţarea armelor, **îl obligă pe baron să urce în camioneta care dispare în trafic.**

Ulterior, poliţia alertată de şoferul baronului, care şi-a revenit, începe o

"vânătoare" de proporţii uriaşe: **în numai 48 ore, sunt verificate 300.000 de**

autovehicule, identitatea a peste 450.000 de persoane şi sunt percheziţionate

12.400 de locuinţe. însă, ampla acţiune poliţienească nu duce la nici un rezultat.

' Imediat ce răpirea a devenit publică, **zeci de telefoane anonime revendică această**

acţiune, pretinzând eliberarea baronului în schimbul a multor milioane de franci.

s

Calvarul baronului Empain

Imediat după răpire, baronul este transportat în camionetă, apoi, pe o străduţă necirculată, pus în portbagajul unui automobil şi dus la primul sediu al detenţiei sale. Aici, mâinile şi picioarele şi sunt legate, de asemenea este legat de gât cu un lanţ, pe cap **i** se vără un sac, după care este împins într-un mic cort situat, la rândul său, într-o cameră dintr-un apartament.

Toate acestea sunt executate de nişte **indivizi mascaţi cu glugi.** Zăcând în micul său cort, baronul aude, din când în când, ameninţări proferate pe rând de răpitorii săi, care se ţin de nas pentru a nu li se recunoaşte vocea.

"Dacă~fi scoţi sacul, te ucidemV (nici nu ar fi putut face acest lucru). Şi pentru a demonstra că nu glumesc, a doua zi, ostaticului **i se taie cu un cuţit prima falangă a degetului mic de la mâna stângă.** Singurul ajutor pe care-l primeşte de la răpitorii săi, sunt oele câteva antibiotice care i se dau. în rest, trebuie să se îngrijească singur. Urmează un scenariu cu care se va

obişnui: **fotografia în culori developată instantaneu şi scrisoarea scrisă de mână pentru membrii familiei sale.**

Baronul Empain va petrece o **lună** întreagă în această "închisoare" de pânză, aşezată la rândul ei într-o altă "închisoare", maltratat şi ţinut într-o beznă totală. Frigul şi foamea îi seacă puterile. Lângă salteaua de cauciuc care pierde aer şi pe care trebuie s-o umfle singur, din două în două ore, teroriştii îi pun un vas pentru necesităţi fiziologice.

După o lună va fi transferat, tot în portbagajul unei maşini, **la o altă adresă,** unde va rămâne timp de **zece zile, după care este mutat într-un alt apartament.** Aici, regimul de detenţie i se îmbunătăţeşte: poate să se spele de două ori pe zi, să citească ziarele şi revistele care i se dau. în toată această perioadă, răpitorii au acţionat psihologic asupra membrilor familiei Empain şi asupra responsabililor grupului industrial, intercalându-şi telefoanele cu lungi perioade de tăcere.

Primul contact

Prima persoană contactată de terorişti este Jean-Jacques Berry, cel mai apropiat colaborator al baronului. La trei zile de la răpire, acesta primeşte un mesaj în care i se ordonă să se ducă la depozitul de bagaje din gara Lyon. Acolo, i se înmânează **un mic colet** în care descoperă cu groază o sticluţă cu formol în care era falanga amputată, două fotografii care-l înfăţişau pe baron, buletinul de identitate al acestuia şi o scrisoare. Scrisoarea îi dădea mai mare bătaie de cap: în ea, ca preţ de răscumpărare, se solicită^) sumă exorbitantă – **80 milioane franci.** Ajuns la birou, primeşte un telefon de la răpitori, cărora le explică imposibilitatea de a face rost de mai mult de 30 milioane franci francezi, bani gheaţă. Atunci, telefonul este închis. Timp de peste o lună, răpitorii nu mai dau nici un semn de viaţă.

În acest timp, la Ministerul de Interne, **şase persoane** analizează modul de operare al răpitorilor şi mesajele acestora. în jurul ministrului de Interne, **Christian Bonnet,** şi al directorului său de cabinet, **Jean Păolini,** 58 ani, se află patru bărbaţi: **Pierre Somveille,** 57 ani, prefect de poliţie, unul din cei mai buni specialişti francezi în "afaceri murdare"; **Robert Pandraud,** 52 ani, director general al poli-ţiei naţionale; **Maurice Bouvier,** 50 ani, directorul general al poliţiei judiciare **şi Jean Ducret,** 58 ani, directorul poliţiei judiciare din Paris. Cei şase bărbaţi ajung la o singure concluzie: răpitorii fac parte din lumea interlopă. Această certitudine îl determină pe Robert Pandraud să exclame: *"Dacă este vorba de rău famaţi, putem deja intui cum vor acţiona... "*

Se pare că măsurile luate de Poliţie mi convin răpitorilor. Următoarea cerere a acestora este să dispară barierele care blochează întregul Paris, inclusiv periferiile. *"înseamnă că sunt încă în Paris",* conchide Pierre Somveille, însă, cercetările nu duc la nici un rezultat.

Pentru a arăta că nu este de acord să cedeze, Statul major de criză trimite răpitorilor un mesaj codificat: GerardLJBerger, purtătorul de cuvânt al ministerului, face unele declaraţii presei care nu provoacă nici o suspiciune ziariştilor, dar care

96

au o mare importanţă pentru răpitori. Printre altele, spune: *"Controlul va fi întărit",* şi nu *"Controlul strict al circulaţiei este menţinuf* cum declarase zilele trecute.

Regiuni întregi sunt controlate. Semnalări din suduL Franţei ori din Italia sugerează posibile piste, iar directorul poliţiei judiciare din Paris examinează sutele de dosare ce se aduna pe birourile comisarilor **Ottavioli** şi **Leclerc.**

Pretenţii la preţ redus...

Al doilea contact are loc la ora trei noaptea, când un medic care locuieşte pe strada Guynemer, în aceeaşi clădire cu **Robert Badinter,** unul dintre avocaţii grupului Empain, este trezit. Vocea de la telefon îi ordonă să se ducă să-l cheme pe vecinul său, avocatul Badinter. Medicul refuză în această situaţie, răpitorii îl sună direct pe avocat şi îi cer să ridice un mesaj care este ascuns în spatele extinctoarelor de la parcarea din strada Soufflot. Avocatul îl anunţă pe colegul său **Jean Öenis Bredin,** după care anunţă şi poliţia. La locul indicat este găsit **un mesaj** în care, de data aceasta, răpitorii pretind o sumă de răscumpărare mai mică: **17 milioane de franci elveţieni,** adică circa 42 milioane franci francezi. în mesaj, mai este indicat directorul uneia din băncile grupului care va trebui să se ducă cu banii pentru răscumpărare **în localitatea Mégeve, la hotelul Mont-d'Arbois,** unde locuia baronul când se ducea la schi. Acolo, să aştepte, în hol, -un nou mesaj al răpitorilor.

Calea refuzului până la* capăt

În această fază, situaţia diferitelor părţi implicate este diferită. Ministrul de Interne şi Statul major de criză au o singură cale de urmat: **calea refuzului până la capăt.** Aceasta, din mai multe motive. Pe de o. parte, termenul de 48 ore fixat de terorişti între predarea sumei şi eliberarea ostaticului nu oferă nici o garanţie, pe d& altă parte, intermediarul solicitat de terorişti, expus riscului ca, la predarea banilor, să fie luat, la rându-i, ostatic. Nu era lipsită de importanţă nici posibilitatea ca, după predarea banilor, baronul să fie ucis. Aceasta numai pentru faptul că l-ar fi văzut la faţă pe vreunul dintre răpitori. în contextul acestei situaţii şi à posibilităţilor analizate, poliţia-adoptă două hotărâri. Prima; să împiedice cu orice preţ plătifea sumei cerută ca răscumpărare şi să înlocuiască intermediarul cu un om al **ei.** în al doilea rând, să nu se preocupe prea mult de ceea ce ar putea crede familia şi apropiaţii grupului Empain. Adoptarea acestor două măsuri generează o alta: instituirea unui control şi o supraveghere atentă asupra membrilor familiei Empain **şi** a celor din conducerea Corporaţiei.

Familia, izolată de acţiunile poliţiei, este nevoită să trăiască zile care i se par interminabile, în care orele de groază şi nelinişte alternează cu ore de speranţă. Singurul sprijin sunt sfaturile bătrânului **Max Fernet,** 60 ani, fost director al poliţiei judiciare, care le menţine speranţa.

Grupul Empain anunţă **că Réne Eugen** îl înlocuieşte pe baron *în "perioada absenţei sale* desemnând totodată un negociator pentru tratative cu răpitorii.

97

De cealaltă parte, răpitorii – căutând să reducă la minimum riscurile interceptărilor poliţiei – continuă să trimită mesaje, căutând interlocutori tot mai diverşi. Pentru aceasta, apelează la agenda cu adrese a baronului sau îi cer, pur şi simplu, diverse numere de ■telefon. în felul acesta, încearcă să abordeze cele mai suspuse persoane din grupul Empain, ca: **Jean-Jacques, generalul Albert Buchalet,** marele finanţist **Raymond Vuillez s**.a. însă, toate mesajele sunt interceptate de poliţie.

Între timp, grupul Empain a pregătit suma pentru răscumpărare şi acceptă s-o predea poliţiei. Aceasta se pregăteşte pentru întâlnirea de la Mégeve, pe care, însă, o consideră doar o manevră de sondare a terenului şi a situaţiei.

"Teroriştii sunt profesionişti !"

În acest moment, intră în scenă **Jean Mazzieri,** 38 ani, inspector-şef al TBrigăzii criminale. De origine corsicană, afişând întotdeauna un aer calm, un tată liniştit de familie, acesta va juca rolul momelii. El este cel care-l va înlocui pe negociatorul familiei Empain.

În ziua şi la ora stabilită, Jean Mazzieri, având asupra sa doi saci umpluţi cu hârtie – preţul răscumpărării, 47 **kg de bancnote** au fost închise într-un seif al poliţiei -, se duce **la Mégeve** şi **se** aşează într-un fotoliu, în holul hotelului. în jurul localităţii şi în împrejurimi, **Brigada antiteroristă** şi ***"G-men"*** de la Biroul central de luptă împotriva banditismului au organizat un dispozitiv de control şi supraveghere foarte minuţios, având la dispoziţie şi două elicoptere, gata în orice moment să decoleze. **Toţi cei care** par **cât de cât suspecţi sunt fotografiaţi pe ascuns.** Acest lucru este facilitat şi de faptul că hotelul este legat de oraş şi de helioportul din apropiere de o singură şosea. însă, nici în holul hotelului, plin de turişti, nici în împrejurimi, teroriştii nu-şi fac apariţia.

O lună mai târziu, cu prilejul investigaţiilor, se va afla că cei doi **răpitori** ai **baronului, fraţii Caillol, se aflau** la **câţiva paşi de poliţişti,** dar nici măcar nu şi-au dat seama de imensul dispozitiv adoptat.

Contactul nereuşit l-a determinat pe unul din poliţişti să afirme: *"Este vorba de profesionişti",* afirmaţie bazată pe următoarele argumente: tehnica utilizată de răpitori, grija lor pentru cele mai mici amănunte, mesajele telefonice foarte scurte, meticulozitatea măsurilor de precauţie.

De la Ana la Caiafa...

În această situaţie, ministrul de Interne şi Statul său major hotărăsc să adopte **o** altă tactică: arestarea unui singur membru al grupului de răpitori, oricât de neînsemnate ar fi poziţia şi rolul său.

La **11 martie,** teroriştii dau un nou semn de viaţă. De data aceasta, **la Lyon:** într**-o** cutie poştală lasă câteva scrisori, **o** legitimaţie a baronului şi dau un telefon anonim poliţiei, anunţând **o** falsă răpire.

98

Timpul trece. Poliţia are răbdare. **Ştie** că într-o zi tot va da cineva un semn de viaţă şi se va prezenta pentru ridicarea sumei pretinse.

Următorul contact stabilit de răpitori, este făcut pe data de **17 martie,** când aceştia telefonează unui om de afaceri din Bruxelles, prieten al baronului. Fiind anunţat, grupul Empain refuză să negocieze în Belgia şi cere ca întreaga operaţiune să se desfăşoare în Franţa. în această situaţie, răpitorii pretind să ia legătura cu un reprezentat de mâna a doua, o persoană care să nu bată prea tare la ochi. Pentru a doua oară, Jean Mazzieri îşi reia rolul de "negociator". încep tatonările acestuia.

"Prima zi – va povesti un comisar de la Brigada antiteroristă – *teroriştii ne-au supus unui examen special, pentru a fi siguri că emisarul nu este urmărit. I~au făcut un adevărat itinerar de război".*

Pseudo-funcţionarul grupului Empain, Mazzieri, primeşte un birou într-una din numeroasele clădiri ale grupului. **Miercuri, 22 martie, la amiază,** răpitorii îl sună la telefon, cerând să vorbească cu *"domnul Mazaud*\ Este pseudonimul pe care Mazzieri şi l-a luat, la sugestia colegilor săi. Acesta ridică receptorul şi interpretează la perfecţie rolul funcţionarului copleşit de evenimente, care ascultă, fără entuziasm, de ordinele superiorilor săi. Răpitorii sunt prudenţi şi de data aceasta, încep prin a-l interoga despre consorţiul Empain, despre diferiţi directori şi despre activitatea sa profesională. Răspunsurile par a fi sincere şi nu trezesc suspiciuni. La rândul său, "Mazaud" cere o dovadă că baronul este încă în viaţă. Răpitorii îi fixează o întâlnire **la parkingul de la Saint-Germain** des **Prés,** unde va descoperi o scrisoare scrisă de baron, şi în care acesta se referă la un articol apărut în "Le Monde" din 22 martie, intitulat *"Tânăr ucis de un poliţist care încearcă să-l aresteze*

*Î*n continuare, răpitorii îi cer să închirieze o maşină "Peugeot 504"şi îl ordonă să se aprovizioneze, cu mărunţiş, hârtie, stilou şi o hartă a Parisului cu periferiile sale. I se specifică că nu are voie să poarte nici impermeabil, nici pălărie, iar sacii cu bani să **fie** aşezaţi pe bancheta din spate a automobilului. Plecarea în "raliu" **joi, 23 martie, orele 15.00,** din faţa restaurantului Fouquefs, de pe Champs-Elysées.

"Mazaud" dă dovadă de un calm extraordinar, stăpân pe toate mişcările sale. Respectă toate ordinele primite. însă, va purta permanent asupra sa, în

buzunarele jachetei, două emiţătoare minuscule, çu care va ţine permanent legătura cu colegii săi. La rândul ei, poliţia îşi ia măsuri de siguranţă. Temându-se ca "Mazaud" să nu fie interceptat de-a-lungul itinerarului şi ucis, pregăteşte **20 de** vehicule **şi motociclete,** cu misiunea de a se afla permanent în preajma lui. Colegii săi, cu care va ţine legătura, sunt instruiţi să facă totul pentru a nu-l pierde din vedere, a-l apăra şi a nu se lăsa văzuţi de răpitori.

"Raliul" începe. "Mazaüd" primeşte un telefon, prin care i se ordonă să se ducă la barul "Murat", de unde este trimis la hipodrom. Apoi, i se ordonă să coboare într-o staţie de metro şi să caute într-un coş de hârtii. Aici, "Mazaud" găseşte un mesaj sigilat prin care i se ordonă să urce din nou în automobil şi să se îndrepte imediat spre autostrada de Vest, utilizând un itinerar cu sens unic.

"Mazaud" ajunge la **Porte d'Orléans,** intră în **cafeaneaua *"Le Rond-Point",*** unde primeşte un telefon, cel mai extravagant dintre toate. I se ordonă să coboare cu automobilul în parkingul subteran de la Porte d'Orleans, să ajungă la nivelul

99

patru, să oprească automobilul, să se urce pe acoperiş şi să ia un mesaj ascuns printre tuburile de încălzire centrală.

"Emisarul" grupului Empain execută întocmai toate instrucţiunile primite. în noul mesaj, găseşte alte ordine: trebuie să se învârtă în jurul pieţei, apoi să se oprească la kilometrul 11, punctul A26, pe autostrada de sud. Acolo, sub o piatră, va găsi un nou mesaj, Acesta constă dintr-o hartă mică, pe care este indicat următorul itinerar. în josul hărţii, găseşte un mesaj, prin care răpitorii îl anunţă că au cronometrat timpul necesar parcurgerii acestui nou itinerar, şi-l invită să nu piardă vremea.

La capătul itinerarului, "Mazaud" soseşte la Antony unde, într-un parking situat de-a-lungul căii ferate, găseşte un automobil "Renault-l2" pe care răpitorii l-au.furat pentru el. Cheile maşinii se află sub covoraş. în felul acesta vor să se convingă că maşina cu care a călătorit până acum este "curată". La bordul noului automobil se află un aparat de radio. Precaut, "Mazaud" se hotărăşte să nu mai vorbească în interiorul maşinii. Până acum, a păstrat o permanentă legătură eu colegii săi, care nu l-au părăsit nici o clipă.

În interiorul noii maşini, găseşte ultimul mesaj, prin care i se ordonă să se întoarcă pe autostradă, după care să se ducă din nou la barul *"Murat".* Ajuns acolo, primeşte un nou telefon: *"Bravo, v-aţi descurcat foarte bine! Acum, repede spre hotelul Hilton, la Orly. Aşteptaţi noi instrucţiuni în hol", ,*

Ajuns în holul hotelului, primeşte un alt telefon, ultimul din acea zi: *"Foarte bine, dar acum e prea târziu, e ora 2030, iar străzile Parisului nu sunt sigure la ora asta. Recuperaţi-vă maşina, întoarceţi-vă acasă. Ne întâlnim din nou, tot aici, mâine la ora 17.00. Noapte bună! "*

Cu aceasta, peripeţiile zilei respective se termină. însă, spre stupefacţia tuturor, la recuperarea maşinii, sacii cu "bani" se găsesc tot pe bancheta din spate. Urmează o seară şi o noapte în care, teroriştii pe de o parte, şi poliţia de cealaltă parte, meditează asupra zilei care s-a scurs: poliţiştii şi "Mazaud" pentru a se întreba dacă au trecut "examenul", iar teroriştii pentru a stabili dacă intermediarul este o persoană de încredere.

Agonie şi extaz

Incertitudinile din partea poliţiei persistă până a doua zi, când, la ora 17.00, răpitorii îl cheamă la telefon pe "Mazaud". Poliţiştii răsuflă uşuraţi: se pare că teroriştii sunt siguri de intermediar. Mesajul telefonic îl pune din nou în mişcare pe inspectorul Mazzieri. Conform instrucţiunilor primite, face un scurt ocol la aeroportul Orly, revine la hotel, unde primeşte un alt telefon: *"Duceţi-vă la kilometrul b-l2 de pe autostradă. Acolo veţi găsi un bilet".* "Mazaud" porneşte şi se opreşte la locul indicat.

Din acest moment, intervin două situaţii – în aparenţă lucruri obişnuite, lipsite de importanţă – care riscă, fiecare în parte, să oprească şi să dea peste cap întregul mecanism al poliţiei, care până în acel moment a funcţionat perfect. Prima: un camion cu macara se opreşte în spatele automobilului în care se găseşte "Mazaud", iar şoferul coboară şi se apropie de acesta. Intenţionează să-şi ajute confratele pe

care-l crede în pană. La pândă, poliţiştii cred că este vorba despre unul dintre terorişti. "Mazaud" intuieşte adevărul, coboară şi începe un scurt dialog:

- Plecaţi imediat de aici! – îi spune şoferului.

- Dar dumneata ai o pană...

-Nu!

- Dar atunci de ce te-ai oprit aici?

*Î*n timp ce **se** poartă acest scurt dialog, cu capetele acoperite de glugi şi cu câte un pistol mitralieră, teroriştii apar de undeva, din spate. Urmează scurte priviri de **o** parte şi de alta. Teroriştii ezita să-l ia cu el şi pe şoferul care s-a oferit să-l ajute pe "Mazaud". în acest moment al încordării, apare a doua situaţie: **opreşte un alt camion al depanării,** al cărui şofer, văzându-şi colegul în dificultate, doreşte să-l ajute. Teroriştii cred că cei doi şoferi sunt poliţişti. Sar repede în maşina lui "Mazaud" care demarează în viteză. Poliţiştii pornesc în urmărire. La fel şi cei doi şoferi cu maşinile de depanare. Automobilul cu "Mazaud" şi cei doi terorişti opreşte în faţa unei porţi închise a gardului "anti-zgomot" al autostrăzii. în spatele lor, opresc maşinile poliţiei (am uitat să specific că maşinile acestora erau "camuflate"). Văzându-se descoperiţi, unul din teroriştii din maşină deschide focul. Şoferii de pe cele două maşini de depanare nu mai înţeleg nimic. Deodată, poarta se deschide brusc şi apar alţi doi terorişti, care, la rândul lor, deschid focul asupra

poliţiştilor. Aceştia apar din toate părţile. în schimbul de focuri, doi inspectori, **René Berroux,** 29 ani, şi **David Laihengue,** 41 ani, sunt răniţi. Cei doi terorişti din maşină coboară, iar unul dintre ei este ucis pe loc. Rănit, celălalt strigă: *"Opriţi focul! Nu mai trag!".* Ceilalţi doi dispar în spatele zidului, după ce au închis poarta. Şoferii celor două maşini ale depanării sunt îngroziţi: au impresia că asistă la o răfuială între două bande de gangsteri (toţi poliţiştii erau în civil).

Cei doi terorişti, Daniel Duchaueau, 39 ani – mort şi Alain Caillot, 36 ani – rănit, figurează în cartoteca specială a banditismului francez. Internat în spital, Alain este operat, iar peste două zile, la ora 15.00, începe să fie interogat, în cele două zile, poliţiştii s-au ocupat de interogarea tuturor cunoştinţelor lui Alain şi de căutarea fratelui său, dispărut în urma schimbului de focuri.

Teroristul capturat înţelege rapid situaţia în care se găseşte: răscumpărarea nu va fi plătită, iar **dacă baronul este ucis, va fi condamnat la închisoare pe viaţă,** în această situaţie, cu o voce calmă, care-i uimeşte pe anchetatori, propune: *"Pot să fac în aşa fel încât baronul să fie eliberat".*

*Î*ncep discuţiile asupra modului în care să le telefoneze complicilor săi. Caillot doreşte să le telefoneze de la un telefon public. Poliţiştii nu sunt de acord. I se propune să folosească, la alegere, unul din cele **400 de telefoane ale prefecturii de poliţie.** în cele din urmă, Caillot alege linia directă a inspectorului Pierre Ottavioli. îşi trage telefonul pe genunchi, se întoarce, se ascunde în spatele biroului **şi,** timp de un sfert de oră> formează o serie de numere false, pentru ca, pe neaşteptate, să strige:

- Nu vorbiţi! Nu vorbiţi! Aici Alain. Sunt la poliţie. Am încheiat un acord cu ei. Nu vor plăti niciodată preţul cerut, au ordin din partea guvernului. Trebuie să-l eliberaţi pe baron!'-după care închide telefonul şi declară:

101

- Perfect. Peste cel mult două ore baronul va fi liber.

*Î*ntr-adevăr, **trei ore mai târziu, baronul Empain este lăsat în faţa gării Porte d'Ivry.** în mână are zece franci. îşi smulge gluga de pe cap, şi încă dezorientat, coboară treptele metroului care-l duce spre libertate...

101

Capitolul X

101

"GENERALE DORIT, NIMICEŞTE LIBIA !"

În **decembrie 1980,** se bănuia că preşedintele Libiei, colonelul Gaddafi, are în dotare bomba atomică şi o poate folosi oricând împotriva Israelului, iar aceasta era pe cale de a declanşa un conflict nuclear...

Gaddafi – pericolul atomic !

Ceasul bizantin al mănăstirii Crucea bătea **ora 9.30,** când apăru automobilul negru, cu antene, al lui **Menahem Begin.** înconjurând clădirea Knesset-ului, maşina se opri în faţa intrării pe unde se pătrundea la Preşedinţia Consiliului. Patru tineri săriră din maşină. îmbrăcaţi mai elegant, ar fi putut trece drept o echipă de reprezentanţi comerciali. Dar în loc de serviete ori mape, stilouri şi carnete, uneltele lor de lucru erau câte un pistol-mitralieră UZI, trei încărcătoare de rezervă şi câte un aparat de radio emisie-recepţie.

Escortat de garda sa, Menahem Begin pătrunse în holul plin de o mulţime de ţărani bătrâni, îmbrăcaţi în gandură neagră şi turbane albe. Subsolurile Preşedinţiei Consiliului conţineau registrele de stare civilă ale unei Palestine de mult dispărută, Palestina otomană a copilăriei lor. Begin se strecură printre ei, salutând amabil şi se îndreptă spre uşa blindată care despărţea serviciile administrative de restul clădirii, înainte de a ajunge la etajul întâi, mai trecu de o serie de grilaje metalice manevrate electric. Acolo, într-o sală, îl aştepta **Cabinetul, adunat** în **şedinţă** extra**ordinară.**

Begin nu spusese nici unuia dintre miniştri motivul acestei convocări urgente. Apoi, încrucişându-şi braţele, cu înfăţişare gravă şi cu o voce mai înfundată ca de obicei, alegându-şi cu grijă cuvintele, el descrie situaţia: **Gaddafi era** în **posesia bombei atomice şi oricând putea lovi Israelul.**

Nici o altă mărturisire, nici o ameninţare nu ar fi putut provoca o asemenea stupoare care-i cuprinse pe$_x$ cei prezenţi. **De la înfiinţarea sa, supravieţuirea Israelului se sprijinea pe doi stâlpi strategici: sprijinul Statelor Unite ale Americii şi certitudinea că, în caz de criză de grad suprem, Israelul era singurul stat din Orientul Apropiat posesor al armei nucleare** (fapt pe care nu l-a recunoscut niciodată). Şi acum, câteva fraze zdruncinară această încredere...

Sabia lui Damocles

- Nu putem trăi după bunul plac al unui nebun înarmat cu bombe atomice! Nu avem de ales.

Aceste cuvinte, pronunţate cu o voc'e puternică şi fermă, răsunară ca un trăz-net în rândul auditorului. Omul îşi subliniase cuvintele cu o lovitură de pumn în masă. Cămaşa deschisă lăsa să se vadă un tors puternic. Faţa bronzată accentua albul părului său abundent.

Benny Renan era unul dintre cei cinci eroi autentici ai Israelului, membri ai cabinetului. General de paraşutişti în timpul războiului, sărise în fruntea trupelor sale în spectaculoasa operaţiune a traversării Canalului de Suez, care dusese la încercuirea Armatei a III-a egiptene. Ministru al Construcţiilor, era unul dintre cei mai înfocaţi partizani ai programului de colonizare evreiască a teritoriilor cucerite în 1967.

Cu mersul legănat al paraşutiştilor, el făcu înconjurul mesei. Se opri în faţa unei fotografii mărite care acoperea aproape un petite întreg din sala

Consiliului. Nimic nu putea ilustra mai bine vulnerabilitatea Israelului, decât această panoramă cuprinzând, dintr-o singură imagine, o întreagă zonă a globului, de la Marea Neagră la Marea Roşie, de la Mediterană la golful Persic. în această imensitate, Israelul nu era decât o insuliţă minusculă. Ranan fixă fotografia cu o privire tragică:

*- ^Condiţiile existenţei noastre sunt total date peste cap. Este suficient să arunce o bombă aici Degetul său arătător indica regiunea Tel Aviv-ului. Şi aici... Trei bombe şi ţara nu va mai existai **

Se întoarse spre colegii săi. Voce sa puternică, vestită pe câmpul de luptă, scăzu cu câteva registre:

- Ce valoare va mai avea viaţa noastră, spuse el grav, dacă ştim că, în orice clipă, un fanatic care cere de ani de zile sângele nostru ne poate distruge? Nu! Nu aş putea să trăiesc cu această sabie a lui Damocles de asupra capului! Şi dumneavoastră?,..

Făcu o pauză, conştient de cuvintele sale, după care continuă:

- Patruzeci de secole de persecuţie ne-au învăţat măcar ceva. Evreii trebuie să reziste împotriva oricâtor ameninţări. Prieteni, trebuie, să-l lichidăm pe acest dement. Fără s.ă pierdem un minut. înainte de a se înălţa soarele pe cer...

- Poate există o altă soluţie!

Aceste cuvinte liniştitoare făcură ca toate capetele şă se întoarcă spre un tip solid, cu părul roşu şi faţa pistruiată. **Generalul Yacov Dorit,** în vârstă de 40 ani, era comandatul şef al forţelor armate israeliene de apărare.

- Am putea încerca să-l răpim pe Gaddafi. O operaţiune fulger asupra cazărmii Azziza. îl ducem cu elicopterul pe o plajă pustie şi-l transferăm la bordul unei vedete.

*-Ar fi posibil ? **

- Cu condiţia să acţionăm prin surprindere şi foarte repede, afirmă încrezător Dorit.

- Yacov!

Dorit se întoarse spre omul mărunţel care-l strigase de la capătul mesei. **Colonelul Yuri A vidar conducea ShinBeth-ul.**

*-Gaddafi nu este la Bab Azziza, Aseară, legătura noastră din Tripoli ne-a comunicat că a dispărut de 48 de ore. Nu ştim de unde să-l luăm. -Deci, s-a isprăvit,*suspină Ranan.

- Sa presupunem că am accepta să negociem evacuarea coloniilor, sugeră Yuri Avidar. Abandonarea lor nu înseamnă, totuşi, sfârşitul Israelului! Şi oricum, majoritatea cetăţenilor sunt împotriva existenţei acestor colonii.

- Nu coloniile sunt in joc, **replică Ranan calm.** *Dar ţara noastră poate trăi alături de Gaddafi înarmat cu arma atomică? Eu spun că nu! Fiecare minut*

pe careA pierdem în discuţii fără rost ne apropie de distrugere. Trebuie să acţionăm imediat, înainte să ne împiedice cineva. Dacă aşteptam cu braţele încrucişate, putem să ne luam adio de la Judeea, de la Samar ia şi de la Ierusalim.

Voind să asculte toate părerile, Menahem Begin urmărise discuţiile fără intervină. El se întoarse spre un tânăr ministru, cu alură sportivă. Fost pilot de vânătoare, ministrul Apărării, Aryeh Salamon, era tatăl forţelor aeriene ale Israelului şi unul dintre principalii făuritori ai victoriei din 1967.

- Aryeh, există o alta soluţie militară în afară de o acţiune nucleară preventivă, care să-l poată opri pe Gaddafi ?

- Din nenorocire, nu! Nu avem mijloace să organizăm o debarcare convenţională la L000 km de coastele noastre...

Război atomic decis de un vot...

Begin se gândea. Toate privirile erau îndreptate spre acest om, care ţinea în mâinile sale destinul Israelului.

- Am trăit un holocaust. Nu vreau să trăiesc sub al doilea. Cred că nu avem de ales! ˈ ^

- Dumnezeule, **se cutremură colonelul Avidar.** *Nu ne va mai rămâne nici un prieten pe lume!*

- Nu avem prieteni azi. Nu am avut niciodată. De la faraoni la Hitler, poporul nostru a fost întotdeauna condamnat de Dumnezeu şi de Istorie să trăiască singur.

Figura lui Begin era tragică. Puse la vot. Numărând mâinile care se ridicau, se gândea la acea după-amiază de mai, cu 33 ani în urmă, când şefii poporului evreiesc votaseră cu o majoritate de un vot, crearea statului Israel. Aceeaşi majoritate mizerabilă câştigă şi azi. Se adresă Comandantului şef:

-Generale Darii, NIMICEŞTE LIBIA!

Armele ultimei şanse

Imediat după ordinul dat de Beghin, generalul Dorit merse la un telefon special din încăperea alăturată. Acest telefon îl punea în legătura directă cu Centrul militar al Israelului, instalat la 50 metri sub "Pentagonul" său de la Nakyria, între străzile Leonardo da Vinci şi Kaplan, din Tel Aviv.

***- "Zidurile din Jericho",* anunţă Dorit ofiţerul de serviciu.**

Acest nume codificat declanşa legătura ce exista zi şi noapte între cei 27 de ofiţeri superiori ai forţelor de apărare şi Marele Cartier General. Că erau pe terenifrile de tenis, în inspecţie la unităţile din deşertul Neguev, sau în braţele vreunei iubite, în orice clipă, fiecare din cei 27 de ofiţeri era obligat să aibă la îndemână un telefon sau un

beeper, putând emite şi recepţiona pe unde scurte. Fiecare avea nume codificat, care era înnoit de un ordinator în a patra zi a fiecărei

luni, cu un altul dintr-o listă de flori, fructe sau animale. Fieeare trebuia să cunoască pe dinafară numele codificat al celorlalţi.

Generalul Dorit ieşi din clădirea Preşedinţiei Consiliului, îndreptându-se spre unul din cele două vehicule, riguros identice, care însoţeau permanent maşina sa. Abia se aşează în cabină, că pe pupitrul de comandă începură să clipească o serie de lumini. Cei 26 de subordonaţi erau la post, aşteptând ordine. Din clipa în care Begin îi dăduse ordinul să nimicească Libia, se scurseseră exact **trei minute.**

La centrul Comandamentului Militar, o femeie în mini-jupă kaki deschise seiful aflat în dreapta ofiţerului de serviciu. în interior, se aflau mai multe teancuri de plicuri de diferite culori. **Fiecare teanc corespundea unui potenţial inamic al Israelului.** Israelienii ştiau prea bine că, în caz de criză, nu aveau timpul necesar să pregătească planurile unei riposte. **Aceste plicuri conţineau planurile de atac clar împotriva oricărei ţări susceptibilă să ameninţe existenţa Israelului.** Culoarea plicurilor corespundea celor două opţiuni alese: **opţiunea A,** concentrarea bombardamentului atomic asupra localităţilor civile; **opţiunea** B, asupra obiectivelor militare.

Femeia luă plicurile purtând numele ***"Aubre",* pentru Libia,** şi le puse pe masa ofiţerului de serviciu. Acesta le deschise şi transmise, prin radio, generalului Dorit conţinutul lor. **Tot ce avea nevoie să cunoască Comandantul şef era consemnat în aceste plicuri:** frecvenţele radarurilor, timpul raidului – calculat la secundă – **o** descriere detaliată a apărării antiaeriene libiene, ultimele fotografii de recunoaştere etc. .

Conform instrucţiunilor lui Menahem Begin, **Dorit ceru pregătirea opţiunii** B, însă, datorită lungimii coastei libiene, avioanele aveau de străbătut lungimi diferite, unele de peste 1.000 km. **Libia fiind în afara razei de acţiune a rachetelor israeliene Jerico** B, **concepute să transporte focoase nucleare la 1.000 km, atacul trebuia să fie executat de avioane Phantom.** O precauţie capitală consta în a sustrage escadrilele ecranelor radar inamice. **Radarurile libiene nu puneau probleme deosebite.** Dimpotrivă, complicaţii serioase riscau să creeze cele ale navelor forţei a Vl-a americane. Pentru aceasta, generalul Dorit ordonă ca la aeroportul Ben Gurion să fie pregătit "Hassida" pentru decolare imediată.

"Hassida" era numele codificat al unui Boeing-707, vopsit în culorile liniei aeriene EL-AL. Asemănarea cu un avion de transport se oprea la uşa avionului. Interiorul acestuia era înţesat cu echipament electronic. Israelul a fost prima ţară din lume care a pus la punct tehnicile permiţând împiedicarea

radarurilor inamice de a urmări zborul unui avion. Aceasta, datorită instrumentelor de la bordul acestui aparat

Când vehiculul-radio al generalului Dorit ajunsese în **câmpia Soreq,** la jumătatea drumului, totul era pregătit. în mai puţin de 20 **minute,** deplasându-se în viteză printre dealurile din Iudeea, pregătise primul atac nuclear preventiv din istorie. Nu mai rămânea decât **o** ultimă sarcină să găsească un nume codificat pentru acest bombardamerit. Ofiţerul de la centrul Comandamentului propuse unul pe care Dorit îl acceptă imediat. Era ***"Operaţiunea Mespha",*** ca un omagiu adus locului biblic din Israel, în care trăznetul lui Yahwe provocase deruta filistienilor.

106

Imensitatea cenuşie a nisipurilor se întindea la nesfârşit. Pe alocuri, pata întunecată a vreunei turme de capre, piatra albă a vreunui mormânt de nomad, corul vreunei familii de beduini destrămau monotonia peisajului. Caravanele antichităţii trecuseră pe aici ca şi triburile lui Israel, Tevenind din exilul lor din Egipt. Aici, în trei tuneluri lungi, săpate sub deşertul Neguev, copiii Israelului modern depozitau, de peste 10 ani, maşinării îngrozitoare: armele ultimei lor şanse – bombele atomice. La câteva secunde după ce Centrul Comandamentului Militar fusese alertat, lumini roşii începură să se aprindă şi să se stingă pe ecranele de control al fiecărui tunel, declanşând automat un concert de avertizare sonore. Acest apel antrena o agitaţie generală. Abandonând partidele de şah, redactarea corespondenţei ori lectura, zeci de bărbaţi se repeziră în tuneluri...

8 minute şi 43 de secunde trecuseră între apelul avertizoarelor sonore şi clipa în care prima încărcătură pătrundea în ascensorul ce conducea la avioanele Phantom.

Aceste bombe reprezentau ultima etapă a unui program nuclear, care avea aproape vârsta Israelului. La originea acestor eforturi se afla primul preşedinte al Israelului, Chaim Weizmann, un strălucit savant sionist. Ascultându-l sfaturile, în ciuda numeroaselor opoziţii din sânul guvernului David Ben Gurion, neîmblânzitul fondator al statului evreiesc angajase Israelul pe calea înarmării atomice. Primul său sprijin în acest sens fusese Franţa care, sfidându-şi aliaţii anglo-americani, se lansase ea însăşi într-un program independent de înarmare nucleară. Nemaiavând acces la tehnologia ordinatoarelor americane, francezii au făcut apel, pentru anumite calcule, la creierele Institutului Weitman din Rehovot, la periferia Tel-Aviv-ului. Israelienii le-au comunicat, totodată, un procedeu de fabricare a apei grele. In schimb, Franţa le-a permis să participe la încercarea primei sale bombé atomice în Sahara, favoare care scutea Israelul să mai facă o experienţă. în sfârşit, în anul 1957, francezii acceptaseră să-i vândă un reactor experimental, funcţionând cu uraniu natural: un reactor despre care savanţii celor două ţari ştiau că el va

putea produce într-o zi plutoniu de uz militar. însuşi Ben Gurion alesese locul instalaţiilor atomice: o bucată din deşertul Neguev, izolat şi uşor de apărat, situat la 10 km de satul său Side Boker. Locul" se numea Dimona, în amintirea oraşului care se aflase acolo pe vremea nabateenilor. Guvernul hotărî să ascundă adevăratul scop al acestei uzine, prezentând-o ca fiind una textilă. Cupola argintie, ridicându-se din nisip, fusese supranumită *"Fabrica de pantaloni Ben Gurion".*

Revenirea lui Charles de Gaulle la putere în Franţa, în mai 1958, pusese în mod brutal capăt cooperării nucleare franco-israeliene. Pentru un naţionalist ca de Gaulle, programul nuclear al Franţei nu o privea decât pe Franţa. Israelul rămânea cu cunoştinţele teoretice, necesare construirii unei bombe atomice, dar fără uraniul îmbogăţit sau plutoniul necesar. A găsit, însă, în locul cel mai neaşteptat, o uzină cu aspect jalnic, situată la periferia orăşelului Apollo din Pennsylvania, la 50 km de Pittsburg – "Nuclear, Materials and Eouipement Corporation" (NUMEC – Societate de materiale şi echipament nuclear). înfiinţată în 1957 de un înfocat sionist, Salman Shapiro, fabrica combustibil nuclear şi recupera uraniu puternic îmbunătăţit, reprelucrând deşeuri provenite de Fa sub

107

marinele nucleare americane. **Din 1960 până în 1967, dispăruse de la NUMEC un total inimaginabil de 250 kg de uraniu pentru uz militar.** CIA avea să descopere, ulterior, că **mai mult de jumătate din această cantitate,** suficientă pentru a fabrica un întreg arsenal, **ajunsese în deşertul Neguev.** Această deturnare pare să se fi realizat **cu acordul preşedintelui Johnson.** Toate anchetele întreprinse pentru a descoperi condiţiile dispariţiei acestei cantităţi s-au soldat cu eşec. Când directorul CIA i-a adus preşedintelui Johnson dovada că parte se află în Israel, el a fost rugat să oprească toate cercetările şi să nu mai împărtăşească nimănui descoperirea sa.

A doua generaţie de arme nucleare ale Israelului s-a născut datorită pluto-niului extras din combustibilul ars în reactorul de la Dimona, cu ajutorul unei instalaţii de prelucrare. Această instalaţie a fost construită începând cu anul **1967 (pentru a-şi procura minereu de uraniu spre a alimenta reactorul de la Dimona, serviciile secrete israeliene au organizat, în decembrie 1968, "dispariţia" a 229 tone de pudră de uraniu de la bordul navei Sheersberg,** ce **naviga între Anvers şi Genes).**

La sfârşitul anului 1970, aceste eforturi au făcut ca Israelul sa fie a şasea putere nucleară din lume.

Trădare la vârf

- Opreşte! îmi trebuie ţigări!

Yuri Avidar, şeful serviciului de **informaţii al Armatei israeliene,** îi ceruse ofiţerului să oprească pe bulevardul Jaffa, din Ierusalim. Sări din maşină

şi intră într-o tutungerie din colţul străzii. în loc să se înapoieze imediat la maşină, se îndreptă spre direcţia opusă, unde, la circa 30 metri, se afla o cabină telefonică. Avidar cunoştea pe dinafară numărul de telefon al celui cu care vroia să vorbească, înainte de a forma numărul, îşi aprinse o ţigară. Mâinile îi tremurau. Simţi picături de sudoare pe frunte. Voi să introducă o fisă dar ezită. *"Dumnezeule, nu am să reuşesc",* îşi spuse în gând. întredeschise uşa cabinei pentru a respira aer proaspăt, îl cuprinse o dorinţă irezistibilă de a pleca. Pentru a se calma, îşi fuma ţigara, aspirând adânc. Apoi, hotărât, introduse fisa în aparat **şi formă numărul Ambasadei Franţei din Tel-Aviv.**

La auzul semnalului, tinerii piloţi ai forţelor aeriene israeliene, care priveau televizoarele, săriră din confortabilele lor fotolii. Trei semnale: misiune-aer-sol. Două semnale ar fi însemnat o alarmă aer-aer. îşi luară căştile şi vestele galbene de salvare, traversară curtea alergând şi se adunară în clădirea Comandamentului ~~ escadrilei. în aceeaşi clipă, primele vagonete transportând bombele atomice erau dirijate în adăposturile în care Phantom-urile aşteptau la capătul unei piste subterane care ieşea în deşert. Instruirea echipajelor nu dura decât câteva minute, timp în care li se comunică piloţilor frecvenţele de radio în caz de urgenţă şi dispoziţiile de zbor pe care trebuiau să le respecte, pentru ca atacul să fie perfect sincronizat.

108

Locotenent-colonelul Glora Laskov, şeful escadrilei, unul dintre cei mai vechi piloţi din Israel, primi ca obiectiv uriaşa bază aeriană de la Uba ben

Nafi, fosta instalaţie americană Wheelus, la periferia oraşului **Tripoli.** Celorlalţi piloţi li se încredinţaseră **ca** ţinte bazele aeriene de la **Benghazi, Tobrouk, Al-Adm** şi Al-Awai, precum şi bazele militare din aceste locuri.

Ca trei sferturi din piloţi, Laskov, în vârstă de 55 ani, era ţăran de origine. în timpul celor 15 ani de serviciu în elita forţelor armate israeliene, luase parte la două războaie şi acumulase peste 3.000 ore de zbor. Antrenamentul sau era atât de perfecţionat, pregătirea sa pentru orice misiune atât de desăvârşită, încât nici unul din muşchii feţei nu tresăriră la auzul că nu mai era vorba de un exerciţiu, ci de a lansa **bombe atomice de** 20 **kilotone,** asupra unor obiective inamice adevărate.

Având de parcurs cea mai lungă distanţă, Laskov trebuia **să** decoleze primul. Pornise deja spre avion când, deodată, fu copleşit de enormitatea misiunii sale. Se întoarse spre tinerii piloţi din escadrilă. Feţele lor păreau să reflecte spaima – care-i cuprinse brusc. Pietrificat, căută să le spună ceva. Dar înţelese ca nici un cuvânt nu se potrivea unei împrejurări atât de dramatice. Se mulţumi să-şi ridice casca cu un surâs trist, ca şi cum ar fi urat noroc tuturor. Apoi, cu paşi hotărâţi, dispăru în ascensor.

Trecuseră numai 54 **minute** de când generalul Dorit ieşise din sala Consiliului de Miniştri, pentru a telefona Comandamentului. Era **ora** 10.22,

Moscova: "Anulaţi operaţiunea !"

Menahem Begin îşi scoase ochelarii, îşi sprijini fruntea în mâini şi-şi masă uşor sprâncenele. Era un semn al profundei disperări de care era cuprins primul **ministru al Israelului: <**

Cum au aflat? – nu înceta el să repete copleşit.

Nici o altă ţară nu luase atâtea măsuri de precauţie pentru a-şi apăra forţa de atac* nucleară cu o asemenea carapace de secret. De la războiul din Kippur, toate procedurile privind eventual folosire a forţei nucleare fuseseră amănunţit analizate, controlate, examinate de ordinatoare, astfel încât nici un semn relevant să nu poată fi descoperit prin sateliţi, ca nici o convorbire compromiţătoare să nu poată fi interceptată de mijloacele de supraveghere electronică.

Cu toate acestea, **la nici o oră de când dăduse ordinul de atacare a Libiei, Menahem Begin primise un telefon de la ambasadorul Franţei.** Cu vocea sugrumată de emoţie, **diplomatul francez îi transmisese un ultimatum al Kremlinului, ameninţând Israelul cu represalii nucleare imediate,** în cazul în care nu anula pe loc agresiunea împotriva Libiei.

- Cum putuseră ruşii să acţioneze într-un mod atât de fulgerător? – se întreba Bégin. El le cunoştea **tradiţionala încetineală** şi **inerţia la începutul oricărei crize internaţionale.** Ştia chiar, prin intermediul serviciilor sale secrete, că şefii de **la** Kremlin **erau** îngrijoraţi de multă vreme de pericolul pe care-l implica încetineala cu care luau hotărâri în caz de criză. în mod curios, această dictatură rigidă devenea un fel de democraţie în perioadele de încordare internaţională. **Dacă, în**

109

Statele Unite ori Franţa, unde un om putea decide declanşarea unui holocaust nuclear, cel puţin 9 din cei 24 de membri ai Comitetului Central al Partidului Comunist Sovietic trebuiau să aprobe, în scris, orice intervenţie militară.

Ameninţarea de a nimici Israelul necesitase, desigur, acest gen de consimţământ. Cum putuseră să-l obţină atât de repede? Decât numai dacă fuseseră informaţi încă de la început...

Şi dacă era un bluf al ruşilor? Daca vroiau să procedeze la fel ca Hruşciov? Dar avea el, oare, ^dreptul să sacrifice existenţa ţării sale numai pe baza unei asemenea presupuneri?

Se duse la fereastră. Cu umerii şi mai lăsaţi, cu inima obosită şi îngrozită, contemplă colinele Judeeii, monumentele Israelului modern, clădirea Knesset-ului în forma de pagodă, clădirile Universităţii ebraice, cupola albă a Muzeului din Ierusalim scânteind în soare. Pe o înălţime, dincolo de câmpul vizual, se

înfăţişa monumentul la care ţinea cel mai mult: *"Cortul amintirii".* Acolo ardea o flacără eternă în memoria victimelor persecuţiei naziste, printre care se aflau şi majoritatea membrilor familiei sale. **Begin jurase, pe altarul acestor victime, că poporul său nu va mai cunoaşte niciodată un holocaust.** Trebuia oare să rişte astăzi, să-şi trădeze acest jurământ? Pretenţia Moscovei eră tragic de simplă şi directă. Şi totuşi, Ranan avea dreptate: cum putea Israelul să trăiască sub ameninţarea permanentă de a fi nimicit de un fanatic cum era Gaddafi? **îşi dădea seama, însă, că dacă ruşii aflaseră, ultimatumul lor era real.**

Îmbătrânit brusc, cu moartea în suflet, Menahem Begin ridică receptorul telefonului...

*

Sub aripa avionului său, zburând la o altitudine de 50.000 de picioare în splendoarea argintie a cerului, locotenent-colonelul Laskov distingea imensitatea scânteietoare- a Mediteranei. Nu percepea decât suflul regulat al măştii de oxigen. Cu mâinile pe comenzi, supraveghea instrumentele de bord care-l conduceau spre obiectiv cu viteză dublă faţă de cea a sunetului. Pe ecranul radarului, începeau să se deseneze contururile coastelor libiene, la mai puţin de 300 km. Peste nouă minute avea să fie deasupra oraşului Tripoli.

Un semnal târâi în căşti: *"Shadrock... Shadrovk... Shadrock",* repeta o voce. Laskov oftă uşurat, aspiră adânc oxigen, apucă manşa şi-şi lansă avionul într-o alunecare pe aripă de 180°. Pământul Africii dispăru brusc de pe radar.

Operaţia "Mespha" fusese anulată...

110

Î

Capitolul XI

110

ASASINAREA LUI ANWAR EL SADAT

La **6 octombrie 1981,** la **Cairo** se desfăşura **parada militară** prilejuită de marcarea împlinirii a opt ani de la Războiul din Octombrie 1973 împotriva Israelului – confruntare cunoscută ca războiul de *"Jörn Kippour".* Festivitatea se desfăşura **pe stadionul Medinet Nasr,** din cartierul Abbasiye, în faţa unei asistenţe de aproximativ **100.000 de persoane.** în tribuna oficială, se afla preşedintele Egiptului, **Anwar El Sadat,** alte personalităţi oficiale, membri ai corpului diplomatic, ziarişti, delegaţii străine. ' *

Pe imensele platouri, defilează unităţi ale armatei de uscat, marinei şi aviaţiei. Prin faţa tribunei, trec mijloace purtătoare de rachete, tancuri, transportoare blindate, piese de artilerie, camioane încărcate cu soldaţi – toată elita armatei egiptene. Asistenţa primeşte cu aplauze şi ovaţii sosirea şi trecerea fiecărei coloane. A trecut deja o oră şi jumătate şi cei trei bărbaţi aflaţi pe podium, preşedintele **Anwar El Sadat,** vicepreşedintele **Husni Mubarak** şi

ministrul Apărării, **Abu Ghazala,** nu obosesc salutând şi răspunzând cu zâmbete militarilor care trec prin faţa lor, **dându-le** onorul. Soarele devine din ce în ce mai arzător. Preşedintele Sadat îşi scoate cascheta şi o pune lângă el.

Pe imensa pistă de beton din faţa tribunei şi-a făcut apariţia, pe trei coloane, prima unitate de tancuri grele. Zgomotul lor umple întregul văzduh. Apoi, pe cerul senin apar primele reactoare, în celule de câte trei. Trec lăsând în urma lor o perdea de fum multicolor. Pe pistă trec acum transportoarele blindate ale infanteriei, iar imediat după ele se văd primele autocamioane. Fiecare transportor poartă câte o rachetă antitanc. întreaga asistenţă urmăreşte, însă, desenul reactoarelor şi zborul lor impresionant.

13 – ora fatală

Este **ora 13.02,** când totul se precipită. **Unul dintre camioane se opreşte şi din el coboară trei militari.** Nimeni din asistenţă şi din garda preşedintelui hu reacţionează. **Toţi cred că apăruse** o defecţiune. Cu câteva minute înainte se defectase un camion şi o motocicletă, care au fost scoase repede din coloană.

Dar stupoare! **Din camionul oprit, ţâşneşte un al** patrulea **militar, înalţă pistolul mitralieră, ţinteşte spre preşedintele Sadat şi deschide focul. Ceilalţi trei militari fug spre tribună.** Unul aruncă o grenadă care nu explodează; o a doua grenadă îl loveşte în faţă pe generalul-locotenent Hafes, comandant de armată. Nici aceasta tiu explodează. încă două grenade sunt aruncate în faţa tribunei. între timp, primul atapator a ajuns în faţa tribunei, lângă cordonul de militari, la numai patru metri de preşedinte, care este trântit la podea de către un membru al gărzii sale personale şi acoperit de trupul acestuia. însă este prea târziu. **Primele gloanţe l-au nimerit pe preşedinte în gât, piept, la coapsă şi în genunchi.**

Teroristul care a tras primul este nimerit de gloanţele militarilor din cordon. Cu toate acestea, vrea să-i urmeze pe cei trei complici ai săi. Cade la mică distanţă de cordon, lovit în plin de alte şase gloanţe.

În haosul care domneşte la tribună, singurul care rămâne stăpân pe sine este vicepreşedintele Mubarak. Ca prin minune, acesta a fost **rănit doar la** braţul stâng. Ordonă să fie adus imediat im elicopter. Ministrul Apărării, cu faţa plină de sânge, se apleacă spre preşedintele Sadat, care zace într-o baltă de sânge. Majoritatea celor prezenţi îşi dau seama că este mort sau foarte grav rănit.

Sadat **este dus în** comă la spital. Pulsul **abia i se mai simte, ochii nu mai** prezintă reflexe. Din gură i se prelinge o dâră de sânge. O echipă alcătuită din cei mai buni medici depun eforturi disperate să-l readucă la viaţă. în ciuda oricărui tratament, după **80 de minute** de luptă **cu moartea, inima** preşedintelui **Sadat a** încetat **să** bată.

Actul terorist a durat 59 de secunde.

Procesul

Cele **24** de persoane implicate **în** asasinarea preşedintelui **Anwar** El Sadat au fost judecate şi condamnate de Curtea Marţială din Cairo. Procesul a durat trei luni şi jumătate. f

Cinci inculpaţi au fost condamnaţi **la** moarte;

1. **Khaled Ahmed** Chàwky El **Islambouly –** locotenent de artilerie, şeful comano-ului ;
2. **Abdel Salam Hassan –** librar;
3. **Atta Tayel Hamidou –** inginer;
4. **Hussein Abbas Mohamed-** luptător voluntar în gărzile patriotice de **apă**rare, fost campion de tir;
5. **Mohamed Abdel Salam Farag –** inginer, considerat ideologul grupării. Alţi cinci inculpaţi au fost **condamnaţi la muncă silnică pe viaţă:**

1. **Abdul El Zommor –** locotenent-colonel;
2. **Tarek El Zommor –** student la agronomie, văr cu primul;
3. **Mohamed Ibrahim Mohamed –** dentist;
4. **Ossama El Sayed Kassem –** student la Facultatea de istoria artelor;
5. **Salem Gayumi – decorator.**

De asemenea, **opt** inculpaţi **au fost** condamnaţi **la câte 15 ani de muncă silnică, trei la câte 10 ani de** închisoare, **iar unul la 5 ani. Doi** inculpaţi, printre care teologul orb Omar Abdel Rahami, au fost **achitaţi.**

Profesiile celor implicaţi în asasinarea preşedintelui egiptean relevă ramifi-• caţiile organizaţiei care a pregătit şi pus în aplicare acest act terorist. Respectiv organizaţia **Frăţia** Musulmană **din** Egipt.

112

Asasinatul – comandat de KGB !

În decembrie **1977.** pe când se afla la sediul din Bagdad al lui Wadi Haddad -care, alături de dr. George Hâbash, era conducătorul Frontului Popular pentru Eliberarea Palestinei (FPEP) -, lui Ramirez Sanchez Ilici, alias Carlos, i se propune să**-l** asasineze pe preşedintele egiptean Sadat. Ordinul venea de la Iuri Andropov, directorul K.G.B.-ului de atunci. Pe timpul acela, K.G.B.-ul nu prea ştia multe despre Carlos. însă, în urma acţiunii teroriste de la sediul OPEC, din Viena (decembrie 1975), concepută şi condusă de Carlos, K.G.B, a tras o'con-cluzie: oricine ar fi fost acesta şi orice cauză ar fi servit, el ar fi ascultat de oricine, dacă preţul i se părea pe măsură. Deşi îşi dădea seama că asasinarea unui şef de stat era o acţiune deosebit de riscantă, Andropov s-a hotărât la aceasta pentru a**-l** servi pe Brejnev. Devenit preşedinte al Uniunii Sovietice în iunie **1977,** acesta urmărea cu deosebit interes evoluţia evenimentelor din Orientul Mijlociu, în special în statele din Golf, fiind împotriva israelienilor. Iar declaraţia comună S.U.A.-U.R.S.S., din octombrie **1977,** în legătură cu problema îsraeliano-pales-tiniană, l-a determinat să ia în considerare drepturile

naţionale ale palestinienilor cu mai multă înverşunare. Deşi declaraţia celor două superputeri a rămas doar pe hârtie, nefiind urmată de nici o iniţiativă comună, vizita întreprinsă de preşedintele egiptean Sadat în Ierusalim nu a rămas fără ecou. Spre stupefacţia lui Brejnev, a membrilor Politburo-ului, dar şi a lui Andropov, acesta a vorbit chiar în Knesset, lansând propria sa iniţiativă *"în dorinţa de a exista o pace durabilă, între Israel şi vecinii săi arabi!".*

Brejnev s-a îngrozit. Ţinta lui era petrolul ieftin din Golful Persic şi controlul asupra aurului negru care mergea în Occident. Sovieticii aveau controlul asupra Afganistanului, Yemenului de Sud şi relaţii apropiate cu celelalte ţări arabe din regiune. Or, dacă Egiptul, cel mai puternic stat arab din punct de vedere militar, cerea pace, atunci şi restul lumii arabe ar fi putut urma aceeaşi cale. Iniţiativa preşedintelui egiptean trebuia stopată cu orice preţ. Mai ales că între Israel şi Egipt s-ar fi putut încheia un acord. în octombrie 1977, Menachem Begin vizitase Egiptul. Preşedintele Sadat se făcea vinovat de trădare. Chiar în ochii multora din lumea arabă, în special ai palestinienilor.

Atunci, K.G.B.-ul a intrat în acţiune. Din ordinul lui Andropov, ofiţeri superiori K.G.B, au convocat o întâlnire la sediul din Bagdad al lui Haddad. Au participat, printre alţii, Wadi Haddad, Abu Nidal (responsabil al serviciilor de securitate şi spionaj ale O.E.P. şi Fatah, ulterior devenit conducătorul unei organizaţii teroriste) şi Carlos. Cei prezenţi, în unanimitate, au fost de acord că preşedintele egiptean a trădat cauza arabă. Ofiţerii K.G.B. au oferit cinci milioane de dolari pentru asasinarea acestuia şi alte cinci milioane pentru asasinarea fiecărui lider arab care ar fi dorit să-i urmeze politica de pace.

Carlos a refuzat pe loc propunerea, părăsind întrunirea şi plecând în Algeria, unde-şi avea adăpostul. Trebuie să subliniez că refuzul acestuia nu se datora nici unui ideal, nici vreunei cauze. Era realist şi instinctul de conservare îşi spunea cuvântul. îşi dădea seama că-i lipseau mijloacele de a organiza şi lansa o tentativă de asasinat asupra preşedintelui egiptean. Teroriştii eiropeni care se aflau la dispo-

ziţia lui nu ar fi fost capabili să participe la o astfel de acţiune. Iar în ajutorul arabilor nu-şi punea mari speranţe.

Wadi Haddad, deşi dispunea de posibilităţi pentru înfăptuirea asasinatului comandat de ofiţerii K.G.B., le-a dat următorul răspuns; *"Nu mă ocup de uciderea liderilor arabi".* Ştia că nu mai avea mult de trăit (suferea de **leucemie)** şi dorea ca timpul cât i-a mai rămas de trăit să nu-i creeze probleme. De fapt, **la 1 aprilie 1978, a murit** într-un spital din Berlinul de Est.

Unele date privind această întâlnire au intrat în posesia serviciilor de spionaj egiptene. Cu o singură inadvertenţă: cum că Şacalul acceptase contractul în valoare de cirici milioane de dolari. **Aceste date au fost aduse**

la cunoştinţa preşedintelui Sadat, care şi-a întărit măsurile de securitate, anulându-şi, în acelaşi timp, mai multe vizite în străinătate. Printre altele, **în decembrie 1978, trebuia să meargă la Oslo pentru a primi Premiul Nobel pentru Pace. A refuzat.**

Cel care a acceptat propunerea ofiţerilor KGB a fost Abu Nidal. Plin de entuziasm, acesta a contactat membri ai Frăţiei Musulmane din Egipt, pe teroriştii din Brigăzile Roşii italiene şi "celulele revoluţionare" germane. Pentru asasinarea preşedintelui Sadat a organizat **mai multe comploturi.** însă, **toate au eşuat.** Spre exemplu, în **aprilie 1978,** un comando mixt de terorişti palestinieni şi europeni, douăzeci la număr, a fost arestat în Egipt. Comploturile şi tentativele s-au succedat, până în fatidica zi (6 octombrie 1981)...

Sadat – agent CI.A.!

Nu este lipsit de interes să prezint cititorilor de ce preşedintele Sadat **a** întreprins acea vizită la Ierusalim, promovând pacea între israelieni şi arabi. **Pe timpul preşedinţiei lui Nasser, el a fost recrutat de C.I.A., intermediarul fiind cumnatul regelui saudit Faisal, Kamal Khadiam. Iar faţă de problema palestiniană, preşedintele Sadat a dus o politică duplicitară.** în 1971, când în Iordania regele Hussein a ordonat armatei sale să pornească războiul împotriva "gherilelor palestiniene", în discursul din 23 iulie, preşedintele Sadat l-a descris ca pe *"măcelarul mişcării de rezistenţă palestiniene",* afirmând că "va *plăti scump pentru crimele lai".* în acelaşi timp, **el conspira deja cu Henry Kissinger. Cei doi nu vroiau** să **vadă O.E.P.-ul restabilit ca forţă politică în Iordania. Vroiau să o** vadă **distrusă şi nu refăcută.** Şi în ceea ce priveşte Războiul din Octombrie 1973 asupra Israelului, deşi arabii au fost înfrânţi, în cercurile politice **se** spunea **că** *"egiptenii şi americanii aii furat victoria de la arabi"* (problema fiind deosebit de vastă, pentru tratarea ei ar fi necesar de foarte mult spaţiu tipografic)... După cum am specificat în alte materiale, **problemele din zona Orientului Apropiat şi Mijlociu, în special problema palestiniană, au reprezentat creuzetul formării şi** proliferării terorismului **internaţional.** Atentatele teroriste executate de diferite comando-uri arabe în Europa erau aspru criticate de presa occidentală. Şi pe bună dreptate. Cea franceză nu s-a sfiit să-l critice chiar pe Yasser Arafat pentru comportamentul global al celor patru milioane de palestinieni din "ograda lui", când orice om cu mintea lucidă îşi dădea seama că acesta nu putea controla

Întreaga populaţie palestiniană şi să acţioneze ca judecător, jurat şi executor în acelaşi timp. **Chiar preşedintele Sadat l-a acuzai de mai multe ori pe Arafat.**

Iar pe preşedintele Libiei, Gaddafi, care sprijinea pe faţă problema palestiniană, Sadat l-a descris ca pe *"un criminal vicios, sută la sută bolnav şi posedat de un demon"...*

Capitolul XII

.' , ' 115

TERORIŞTII LOVESC NATO LA VÎRF!

Răpirea generalului Dozier

La 17 decembrie 1981, generalul de **brigadă James Lee Dozier, în vârstă de 50 ani, şi şef de Stat Major-adjunct al forţelor terestre ale NATO din sudul Europei, este răpit de la domiciliul său din Verona de către un comando al *"Brigăzilor RoşiP*| Timp de 42 zile se va afla, ostatic, în mâinile teroriştilor.**

În ziua amintită, generalul se pregătea să-şi petreacă după-amiaza acasă, alături de soţia lui. în cochetul apartament din **Verona,** amândoi desfăşoară activităţi cotidiene. La un moment dat, se aude târâitul soneriei. Generalul se îndreaptă spre uşă, o deschide şi se trezeşte în faţa a **trei "instalatori",** care îi solicită să le permită verificarea instalaţiei sanitare. Fără să aibă nici o bănuială, Dozier le face loc să intre, după care închide uşa. în acel moment, unul dintre "instalatori" îl loveşte cu patul unui pistol în cap. Puţin ameţit, generalul cade, însă îşi revine foarte repede şi începe să se lupte cu cel care-l lovise, precum şi **cu** un al doilea, care-i sărise primului în ajutor. Alertată de zgomot, apare soţia lui spre care, cel deal treilea "instalator" îşi îndreaptă pistolul. Văzând pericolul care-i ameninţă soţia, generalul încetează orice rezistenţă, spunând cu o voce calmă, care contrastează cu starea de agitaţie în care se găseşte:

- Draga mea, fă ce ţi se cere!

Sub privirile îngrozite ale soţiei, teroriştii **îl leagă** pe **general,** după care doi ies afară, pentru a reveni foarte repede cu **o ladă încăpătoare,** în care îl bagă imediat pe acesta. Lada este **transportată într-o camionetă,** care demarează spre o direcţie necunoscută.

Camioneta ajunge într-o piaţă şi se opreşte **în faţa unui bloc, la parterul căruia se află un supermagazin.** Viitoarea ascunzătoare este bine aleasă. Zona este foarte frecventată de miile de studenţi ai Universităţii padovene, iar piaţa din apropiere oferă aspectul unui adevărat furnicar. Mai mult, în faţa supermagazinului opresc zilnic zeci de camioane şi fiirgonete, în care sau din care se încarcă ori se descarcă diferite lăzi, ambalaje, pachete. .

Ca atare, o camionetă oprită nu atrage atenţia. îmbrăcaţi în salopete, teroriştii scot lada şi se îndreaptă spre intrarea blocului. Din cauza lipsei de aer, Dozier este aproape leşinat. Pentru a-l deruta complet, teroriştii introduc lada în lift şi încep să urce şi să coboare de mai multe ori pentru ca, în cele din urmă să se oprească la etajul doi. Aici, scot lada din lift şi intră într**-ian** apartament a

cărei uşă o găsesc deschisă. îi întâmpină o tânără de 22 de ani. Este **Emanuela Franscela. '**

Generalul Dozier este scos din ladă, **introdus într-un cort mic din camera din mijloc,** unde i se leagă o mâna şi un picior de un pat pliant. în acest cort, izolat de lumea exterioară, va sta **şase săptămâni.** Atunci când nu va fi "interogat" de terorişti, în urechi i se pun dopuri de ceară sau este forţat să asculte muzică la cască. Aceasta pentru a nu auzi ce se discută în preajma sa.

6.000 de poliţişti în alertă

Răpirea generalului Dozier a stârnit panică la Comisariatul de poliţie din Roma şi la ministerele de resort. în rândul membrilor care le încadrau, precum şi în rândul opiniei publice italiene, şocul răpirii şi asasinării Jui Aldo Moro, preşedintele Partidului Democrat-Creştin, încă nu se estompase. Dar, de data aceasta, era vorba de un cetăţean străin. Generalul Dozier era unul dintre cei mai influenţi americani care locuiau pe vremea aceea în Italia, un înalt reprezentant al NATO. întreaga răspundere pentru răpirea Iui revenea guvernului italian. Casa Albă a exercitat presiuni extraordinare asupra Poliţiei italiene şi asupra serviciilor sale secrete în scopul eliberării sale.

Pentru descoperirea ascunzătorii în care era ţinut generalul – nu s-a exclus nici posibilitatea ca acesta să fi fost "transportat" peste graniţă – guvernul italian a mobilizat mai mult de 6.000 de poliţişti şi membri ai forţelor speciale, sprijiniţi de experţi în lupta antiteroristă din Statele Unite şi R.F.Germania. S-au executat recunoaşteri aeriene, controale rutiere în cadrul cărora au fost verificate mii de autovehicule şi stabilită identitatea a zeci de mii de cetăţeni. Au fost percheziţionate mii de case, cartiere întregi. în urma acestor acţiuni de mare anvergură, câţiva şefi ai Brigăzilor Roşii şi 70 de terorişti au fost capturaţi şi trimişi în spatele gratiilor. Au mai fost descoperite 16 depozite secrete de arme şi planurile viitoarelor acţiuni pe care teroriştii preconizau a le săvârşi.

Încă de la început, teroriştii au căutat să-i deruteze pe anchetatori. Spre exemplu, în urma unui telefon anonim primit la Comisariatul de poliţie din Roma, s-a anunţat că trupul generalului a fost aruncat într-un lac în apropiere de Pescăria. Drept urmare, câteva zile şi nopţi, pompierii au depus o muncă titanică pentru a seca lacul, ca să constate că...totul fusese un truc pentru a-i pune pe anchetatori pe o pistă falsă.

"Brigăzile Roşii" declară... război NATO

Între timp, presa italiană primeşte "comunicate" ale Brigăzilor Roşii care menţionează că *"interogatoriile generalului Dozier continuă".* La 19 decembrie 1981, în centrul Romei este descoperit *"Comunicatul nr.* 2" în care se arată că un mic nucleu armat al Brigăzilor Roşii *"a capturat şi închis pe generalul Dozier".* La 22 decembrie, *"judecarea şi executarea generalului Dozier"* sunt

anunţate printr-un apel telefonic la biroul din Beirut al agenţiei italiene de presă ANSA. Informaţia este dezminţită de Pentagon.

La 27 decembrie este găsit *"Comunicatul nr. **2"*** care constă dintr-o fotografie reprezentându-l pe generalul american cu echimoze pe figură.

În cele două "Comunicate", Brigăzile Roşii l-au numit pe general *"porc yankeu"* şi au afirmat că au declarat război NATO. Până acum nu au pus nici un fel de condiţii pentru eliberarea generalului.

117

AI treilea "Comunicat" anunţă că generalul a fost condamnat şi executat,

iar cadavrul'se află la 50 km de localitatea Pescara, în munţii Abruzzi. Sunt întreprinse ample cercetări, însă fără rezultat.

În toată această perioadă, scandalul intern din Italia referitor la răpirea generalului Dozier se amplifică. Respingând acuzaţiile aduse autorităţilor italiene, premierul Giovanni Spadolini a declarat că *"NATO îşi are prevăzut sistemul de supraveghere care nu permite nici un am **3Stec** din afară ".*

Primele arestări

Între timp, vastele operaţiuni poliţieneşti întreprinse pe teritoriul Italiei nu au rămas fără rezultate. Luni seara, 4 ianuarie 1982, în Piaţa Spaniei din centrul Romei sunt arestaţi doi terorişti cunoscuţi: Stefano Petrelli şi Eni Rocco, aflaţi în urmărire încă din vara anului trecut. Cei doi terorişti au fost arestaţi în apropierea birourilor revistei *"Newsweek"* şi se crede că urmau să execute un atac sau o răpire, fie la sediile din Roma ale celor două publicaţii americane *"Newsweek"* şi *"The Posf*\ fie la reşedinţele diplomatice din vecinătate sau chiar la hotelurile de lux din zonă. Alţi doi terorişti au scăpat prin fugă, după ce poliţia oprise maşina în care se aflau, în vederea unui control de rutină. în maşină, au fost găsite o puşcă-mitralieră, un pistol-automat, grenade de mână, cătuşe, bandaje, eter – un întreg arsenal folosit în acţiunile de răpire.

Cei doi terorişti arestaţi s-au declarat deţinuţi politici, practică des uzatată de teroriştii arestaţi. După un interogatoriu care a durat toată noaptea, surse ale poliţiei au declarat că cei doi aparţin celulei din Roma a Brigăzilor Roşii, celulă care a distribuit "Comunicatele". De asemenea, teroriştii arestaţi äu divulgat adresele mai multor locuinţe conspirative, unde, în urma descinderii poliţiei, au fost arestaţi 10 terorişti, între care şi "creierul" Brigăzilor Roşii, fostul profesor universitar de criminologie, Giovanni Senzani. Mai sunt descoperite trei baze ale organizaţiei şi capturate importante cantităţi de armament şi documente: rachete portabile uşoare, aruncătoare de grenade, rachete antitanc, armament uşor şi o mare cantitate de muniţie.

Organizând o descindere de mari proporţii împotriva narcomanilor din Verona, poliţia i-a arestat, printre alţii, pe Paolo Galatti, fratele teroristului Michel Galatti, care îşi ispăşea pedeapsa în închisoare. Stefano Petrelli este confruntat cu Paolo Galatti, acesta din urmă recunoscând că este membru al

Brigăzilor Roşii. în timpul confruntării celor doi, pentru prima dată a fost rostit numele Emanuelei Frascella, în vârstă de 22 ani, studentă la istorie, fiica unui renumit doctor, specialist în boli de plămâni.

Ultima salvare-Mafîa !

Pentru găsirea şi eliberarea generalului Dozier, serviciile secrete americane şi italiene au făcut şi jocuri murdare. CIA a colaborat cu Mafia americană, iar SID

(serviciul secret italian) cu cea italiană. Aceste colaborări au fost trecute sub tăcere, opinia publică necunoscându-le.

Se ştie că Mafia italiană reprezintă un guvern invizibil, nu numai în Sicilia, ci în toată Italia. Celebrul serial *"Caracatiţa"* nu este o ficţiune. La fel, Mafia americană deţine o mare putere în Statele Unite ale Americii. Colaborarea serviciilor secrete cu aceasta durează din timpul celui de-al doilea război mondial. Atunci, serviciul secret naval american luase legătura cu celebrul criminal şi naş mafiot **Lucky Luciano,** care îşi ispăşea pedeapsa în închisoare. De aici, acesta a dirijat o parte din pregătirile de debarcare a armatelor Aliaţilor în Sicilia.Ca recompensă, el a fost graţiat, emigrând în Italia, unde şi-a continuat nestingherit activităţile ilegale. A fost o mare ruşine pentru serviciile secrete americane. Dar... **aşa se face şi se scrie Istoria, Prin jocuri murdare.**

Să intrăm, însă, puţin în culisele jocurilor murdare, în cazul răpirii generalului american Dozier. Vom vedea **că** lupta serviciilor secrete împotriva celor două Mafii, în realitate, nu corespunde modului în care este înfăţişată opiniei publice.

La 18 decembrie 1981, deci a doua zi de la răpirea generalului Dozier, Marcello Campioni, ataşatul militar italian de la ambasada din Washington a primit ordin de la SID să ia legătura cu capii Mafiei americane. Mediator a fost ales avocatul milanez Domenico Lombino. Acesta, având legături cu Mafia italiană, a fost prins, judecat şi condamnat. în 1981, după ce a ispăşit o pedeapsă de câţiva ani într-o închisoare din Italia, a fost eliberat şi a plecat/în Statele Unite, unde a luat legătura **cu** un naş al Mafiei americane. Acesta locuia în Brooklyn, fiind cunoscut în lumea interlopă sub porecla de **Fatty.**

Ataşatul militar italian s-a întâlnit cu Lombino şi i-a promis o recompensă de 500.000 dolari dacă îl ajută. Acesta a fost de acord. Luând legătura cu naşul Fatty, cu persoane influente din Mafia americană şi cea italiană, peste câteva zile i-a telefonat lui **Armand Sportellini,** şeful compartimentului de operaţiuni din străinătate al serviciului de contrainformaţii italiene de la Roma. între cei doi a avut loc următorul dialog:

- Este ascuns în Padova !

- Cunoaşteţi adresa?-|| întreabă Sportellini. ^

-Nu o cunosc, dar ştiu pe cineva care ar putea să o afle.

- Luaţi legătura cu persoana respectivă.

- Nu pot.

- De ce ?

- Fiindcă este închis în penitenciarul San Vittore din Milano.

- De unde ştiţi?

- Este clientul meu.

- Cum îl cheamă ?

- Franchino Restelli.

- Bine. O să aranjez o întâlnire cu el -Unde?

-Aici.

- Nu pot pleca în Italia pentru că acolo sunt urmărit.

119

- Nu vă fie teamă. Veţi primi un nume şi documente corespunzătoare. Vă aştept mâine dimineaţă între orele 10 şi 11 în faţa Direcţiei Consulare de pè Avenue 5 din Manhattan.

Spaţiul tipografic fiind restrâns, nu voi intra în toate amănuntele acestei afaceri, deşi ele sunt relevante. Voi specifica doar că, **în urma nenumăratelor convorbiri telefonice purtate între CIA, FBI şi serviciile secrete italiene, telefoanele s-au "înroşit".** Prudent, avocatul Lombino a cerut să i se garanteze că după ce-şi va încheia misiunea secretă în Italia să i se garanteze că se va putea reîntoarce în Statele Unite. **Această garanţie i-a fost dată chiar de către Ministerul de Justiţie american.**

Şi aşa, pe data de **23 ianuarie 1982,** pe aeroportul Kennedy din New York, s-a prezentat *"domnul Enrico Dimassi"* care, însoţit de ataşatul militar italian Campioni, s-a îmbarcat în avionul companiei Alitalia. Pe aeroportul Fiumicino din Roma au fost întâmpinaţi, atât de agenţi ai serviciului secret italian, de reprezentanţi ai CIA, cât **şi de trăgători de elită ai Mafiei italiene** care, neavând încredere în măsurile oficiale de securitate, se baza numai pe oamenii ei. **Mafiotul Restelli este scos din închisoare şi i s-a facilitat întâlnirea cu avocatul Lombino.** Totul sub supravegherea reprezentanţilor serviciilor secrete italiene, americane şi a reprezentanţilor Mafiei italiene. Pe **27 ianuarie 1982, Restelli, teroristul condamnat la închisoare pe viaţă, a comunicat adresa exactă de pe via Pindelmonte,** respectiv apartamentul în care locuia Emanuela Frascella şi **unde era ţinut ostatic generalul Dozier.**

Happy-end în.,. 90 secunde

În această situaţie, s-a hotărât ca pentru eliberarea generalului american să intervină o echipă anticomando din *"Nucleul operativ al Centralei de Securitate"* (NOCS), unitatea antiteroristă italiană, ai căror membri luptători

erau cunoscuţi **de** către specialişti sub porecla de *"capete de piele".* **Data şi ora declanşării acţiunii de eliberare: 28 ianuarie 1982, ora 10.36 GMT.**

Comando-ul antiterorist a acţionat la risc: nu se ştia dacă generalul mai este **în** viaţă. Atacul a fost pregătit cu minuţiozitate. Iniţial, se hotărâse ca acţiunea de eliberare să aibă loc noaptea, însă ideea a fost respinsă imediat din cauza faptului că viaţa ostaticului ar fi fost periclitată în schimbul de focuri care s-ar fi produs. Nici îti zorii zilei nu se putea acţiona, teroriştii putând sesiza uşor apariţia membrilor comando-ului în piaţa pustie. Toate acestea au dus la hotărârea **ca atacul** să fie declanşat spre amiază.

În dimineaţa zilei amintite, cu tot frigul pătrunzător, câţiva bărbaţi, purtând căciuli de ski, din lână, au ocupat locurile strategice din apropierea bulevardului Via Pindelmonte şi din împrejurimile ei. Stau nemişcaţi până la **ora 11.30** (ora locală), când piaţa se animă brusc: **80 de poliţişti în uniformă** se împrăştie în toată piaţa şi la încrucişările străzilor. Fără a da vreo explicaţie, dirijează circulaţia auto şi pietonală spre alte artere, îi obliga pe cei dş la volan – care staţionau în aşteptare – să-şi părăsească maşinile, pe pietoni şi cumpărători să părăsească piaţa.

120

Concomitent, apare o echipă de "constructori", cu un buldozer şi mai multe utilaje, care încep să, facă un zgomot infernal.

La câteva minute după ce piaţa a rămas pustie, o autodubă se apropie în viteză şi opreşte brusc lângă blocul la parterul căruia se afla un supermagazin. Autoduba nici nu se opreşte complet şi din ea se revarsă 10 luptători din forţele speciale antiteroriste. Unul dintre aceştia blochează intrarea în supermagazin, iar ceilalţi nouă îşi continuă în coloană fuga spre intrarea blocului. Totul se desfăşoară fulgerător. Martorii oculari, în special poliţiştii şi cumpărătorii din supermagazin, nu apucă să vadă decât câteva siluete care fug "mâncând pământul". Dispar în bloc.

Membrii comando-ului urcă în fugă cele 20 de trepte până la etajul doi. Nu se aude nici un zgomot. Un luptător, fost campion la haltere, sparge uşa apartamentului, dintr-o singură lovitură şi năvălesc în interior. In micul hol al apartamentului, un terorist rămâne blocat şi nu apucă să schiţeze nici un gest. Un alt luptător, cu o singură lovitură de karaté aplicată în creştet, îl anihilează. Ca fulgerat, teroristul cade la podea. în camera din mijloc, un alt terorist tocmai îndreaptă un pistol prevăzut cu amortizor spre micul cort din mijloc. Nu mai apucă să apese pe trăgaci: un luptător îl loveşte cu patul armei în cap. Cade şi el. Alţi trei terorişti, între care tânăra de 22 ani, nu au timp să schiţeze nici un gest. Luptătorii au îndreptat ameninţător armele spre ei. Ochii necruţători, care se văd printre crăpaturile cagulelor negre, grăiesc de la sine. Teroriştii se predau. în cort, legat de patul pliant cu un lanţ, este găsit generalul american Dozier. Viu.

Acţiunea de eliberare a durat nouăzeci de secunde. Nouăzeci de secunde în care luptătorii din această unitate de elită au repurtat un succes răsunător împotriva Brigăzilor Roşii.

500.000 USD-un premiu "evaporat"!

, După eliberare, generalul Dozier a fost transferat la baza americană din Fort Knox, statul Kentucky. Avocatul Domenico Lombino aştepta să primească recompensa promisă – jumătate de milion de dolari. Nu a primit nimic. Suma s-a pierdut în labirintul birocratic al serviciului secret italian, provocând un mare scandal. însă, Italia a fost şi este renumită pentru scandalurile din toate sferele, inclusiv cea politică, în urma cărora sunt demişi miniştri şi cad guverne întregi. în acest climat, era greu ca cineva să fie impresionat, ori să-l intereseze de ce un avocat cu o reputaţie proastă nu a încasat suma promisă drept recompensă pentru serviciile sale. Dezamăgit, acesta s-a întors în Statele Unite. Prin urmare, poliţia italiană, precum şi agenţii serviciilor secrete nu au avut nici un merit în ceea ce priveşte descoperirea ascunzătorii în care generalul american era ţinut ostatic. Totul revine Mafiei italiene. însă, nici un serviciu secret – italian sau american – nu a recunoscut colaborarea cu aceasta. Mai mult, s-a susţinut că suma de o jumătate de milion de dolari a fost împărţită între agenţi ai serviciului secret italian...

121

Mafiotul Restelli, cel care a furnizat informaţia de bază, a fost transferat la o închisoare din Palermo, unde i s-au oferit condiţii mai bune de detenţie. Ataşatul militar italian din Washington a fost transferat la Khartum.

În urma acţiunii fulgerătoare a luptătorilor antiterorişti, opinia publică italiană a început să jubileze. Mai ales că în spatele gratiilor se aflau peste **2.000** de terorişti. Mulţi cetăţeni îşi închipuiau că, în urma acestei reuşite a luptătorilor antiterorişti, în Italia se va instala liniştea şi calmul, iar terorismul va fi eradicat. Lucru ce nu s-a întâmplat. Din contră, el a crescut în intensitate, devenind o componentă a unei societăţi care suferă de o gravă injustiţie socială.

Capitolul XIII

121

YITZAK RABIN-UN DECES... ANUNŢAT

"Voi merge cu sacrificiul până la capăt, pentru ca să vină, în sfârşit, şi vremea Marelui Israel, de la mare până în Iordania ".

(Jurământul tinerilor integrişti terorişti din gruparea EYAL, la asasinarea lui Yitzak Rabin)

Shin Beth – "rateu" sau complicitate?

"Nu regret nimic. Am acţionat singur şi din porunca Domnului", a fost explicaţia oferită de **Yigal Amir,** care, la **4 noiembrie 1995,**l-a asasinat pe primul-ministru **Yitzak Rabin.** Aceleaşi cuvinte puteau fi rostite de membrii

grupărilor de extremişti islamici, responsabili pentru atentatele comise în ultimii ani în Franţa ori de teroriştii-sectanţi ai lui Shoko Asahara, care au comis atentatele cu gaz sarin, sau de teroriştii altor grupări de sorginte religioasă.

După asasinarea lui Yitzak Rabin, SHIN BETH – echivalentul israelian al F.B.I.-ului, recunoscută ca *"primapoliţie antiteroristă din lume",* fiind considerată *"cea mai eficace în domeniu* "-, descoperă, spre stupoarea dar şi spre ruşinea sa că, **de mai mult de doi ani, mai mulţi integrişti terorişti, grupaţi în "Grupul EYAL", îşi propuseseră atât asasinarea lui Rabin, cât şi a lui Shimon Ferez.** Ştiau că **primul-ministru Rabin primise mai multe scrisori de ameninţare dar nu se aşteptau la această descoperire.**

Sionismul religios – drumul sigur spre Apocalipsă...

Pentru **a** se înţelege cum s-a ajuns aici, trebuie să mă refer, în linii generale şi în limitele modeste ale cunoştinţelor mele, la situaţia politică din zona Orientului Mijlociu până la atentatul terorist pe care-l prezint în acest capitol.

În Israel, existau două orientări:

- sionismul politic – crearea şi recunoaşterea statului Israel de către vecinii săi, prin *"pace contra teritorii"* (recunoaşterea Israelului s-a realizat, "pace contra teritorii" – parţial);

- sionismul religios, căruia îi poate corespunde şi noţiunea de *"fundamenta-lism evreiesc".*

Acest termen este mai puţin familiar cititorilor decât "fundamentalismul islamic". Ca atare, pentru înţelegerea lui, voi expune câteva idei din lucrarea *"Dumnezeu îşi ia revanşa"* Gilles Kepel, sociolog francez, cercetător atent şi bine documentat al vieţii societăţilor de pe mapamond. Astfel, autorul susţine că: *"între 1975-l990, mişcările de afirmare a identităţii religioase au cunoscut o mutaţie importantă. într-un interval de 15 ani, au reuşit să transforme deruta adepţilor lor în faţa crizei modernităţii în proiecte de realcătuire a lumii,* ***punând Textele Sacre la temelia societăţilor viitoare.***

Apariţia acestor mişcări s-a produs pe fondul unei secătuiri a certitudinilor născute din progresul ştiinţific şi tehnic al anilor '50. Acolo unde barierele sărăciei banilor sau alienării prin muncă păreau a da îndărăt, s-au instalat explozia demografică, epidemia SIDA, poluarea şi crizele energetice, tot atâtea flageluri care-şi găseau cu uşurinţă locul într-un tablou apocaliptic. Totodată, marele mesianism ateu al secolului **XX,."** *comunismul, care-şi pusese amprenta asupra celor mai multe utopii sociale, intra în agonie, pentru à sucomba în toamna anului 1989, odată cu dărâmarea Zidului Berlinului, simbolul său prin excelenţă.*

Mişcările creştine, evreieşti sau musulmane se înscriu într-o dublă perspectivă, ele definesc mai întâi confuzia şi dezordinea lumii, reînviind un

vocabular şi categorisiri ale gândirii aplicate la universul contemporan. Apoi, elaborează proiecte de transformare a ordinii sociale, spre a se pune de acord cu poruncile sau valorile Bibliei, ale Coranului ori ale Evangheliilor, singurele garantate, conform interpretării lor, ale instaurării unei lumi a Dreptăţii şi Adevărului.

În Orientul Mijlociu, se deschid perspective revoluţionare dar ***marea revoluţie a anilor '70 nu va fi a adepţilor lui Marx ori Lenin, ci proclamarea republicii islamice a Iranului,*** *pe care nimeni n****-0*** *prevăzuse... Veritabilul musulman* (conform tezelor fiindamentaliştilor islamici – n.a.) *trebuie să rupă cu* ***jahiliya"*** (termen care desemnează, în vocabularul islamic,* perioada de "ignoranţă" anterioară propovăduirii profetului Mahomed în Arabia şi care e utilizat pentru a caracteriza societăţile secolului XX, ce apar fundamentaliştilor contrare esenţei Islamului-n.a.).

Iar **dr. Cristian Negureanu,** în lucrarea *"Fenomenul paranormal în cotidian",* subliniază: *"O situaţie asemănătoare se petrece şi în lumea evreiască, anii 70 fiind marcaţi de o mişcare de* ***techuvah*** *(termen care înseamnă «întoarcere la iudaism» şi «pocăinţă», adică întoarcerea la respectarea integrală a legii evreieşti sau hala-cha)".*

Adepţii sionismului religios ("fundamentalismul evreiesc") **au substituit noţiunea juridică de stat al Israelului, conceptului biblic de pământ al Israelului** (Eretz Israel), **care legitima ocuparea teritoriilor în numele pactului între Dumnezeu şi Poporul Ales.**

După războiul din 1967, frontierele controlate de statul Israel coincid aproximativ cu cele ale pământului biblic al Făgăduinţei. Istoricii evrei afirmau că: *"Războiul de Şase Zile a apărut ca moment de tranziţie de la israelitate la iudaitate".* Iar **Moshe Dayan,** pe atunci ministru al Apărării, a spus: *"Cine n-afost credincios, a devenit azi".* Se referea la faptul că, după şase zile de luptă, de la o stare de precaritate şi adâncă îngrijorare, Israelul trecea la una de satisfacţie euforică în faţa amploarei succeselor militare. Cisiordania, Sinai şi Golan erau ocupate, iar armatele ţărilor arabe se aflau într-o derută totală.

Aducând sub control israelian cele mai importante ţinuturi ale geografie biblice şi realizând redobândirea frontierelor ideologice dintre Israel şi Pământul Israelului, **războiul din 1967 a creat condiţii favorabile intrării în competiţie a grupărilor şi mişcărilor partidelor religioase.**

În contextul noului stat, sioniştii, fie ei chiar şi necredincioşi, erau, fără să se ştie, purtătorii unui mesianism al mântuirii: statul Israel era instrumentul

inconştient al voinţei divine. O foarte originală realizare în practică a suprapunerii noilor frontiere ale statului pe cele ale Pământului biblic al Făgăduinţei. Şi chiar dacă victoria se datora în totalitate forţelor armate ale

statului laic, ea a îngăduit resurecţia unui evantai de valori religioase pe care naţionalismul le ţinuse de-o parte. Pentru adepţii sionismului religios (fundamentalismul evreiesc), armata statului sionist laic fusese, fără să ştie şi închipuindu-şi că urmăreşte obiective pur militare, executanta unui plan divin.

La un pas de un nou război mondial !

La 6 octombrie 1973, teritoriile cucerite de Israel sunt atacate prin surprindere, din două părţi: armata egipteană traversează canalul de Suez, respinge apărarea israeliană pe linia Bar-Lev şi pătrunde în Sinaiul ocupat. în Golan, armata siriană realizează acelaşi lucru. Evreii tocmai sărbătoreau Yom Kippur-ul şi Israelul are nevoie de ceva timp pentru a reacţiona. Deşi rănit *în orgoliul său, contra-ofensiva israeliană reprezintă un nou sudces: trupele nu-şi opresc înaintarea decât la 101 kilometri de Cairo. Şi aceasta, la presiunile exercitate de marile puteri occidentale, aflate, culmea, în alianţă cu Israelul. în acest context, în februarie 1974, ia naştere mişcarea GUSH EMUNIM, care va elabora o concepţie asupra Israelului viitor: substituie noţiunea de stat al Israelului cu cel de Pământ al Israelului (Eretz Yisrael), deşi depăşeşte concepţia sionismului laic.

În concepţia acestei mişcări, s-a încheiat, pentru eternitate, un pact între Dumnezeu şi Poporul Ales, în virtutea căruia încheierea oricărei păci sau pact ori tratat este fără valoare, pentru că e încheiat de neevrei. Pe acest temei, se opune oricărei încercări de a ceda fie chiar şi un milimetru din acest inalienabil Pământ al Israelului (Eretz Israel). Iar pentru a-şi atinge scopul, mişcarea GUSH EMUNIM va declanşa o politică voluntaristă care se materializează prin implementarea de colonii în teritoriile ocupate. în felul acesta, ea face presiuni directe asupra puterii politice, spre a o constrânge să ducă o politică de "redutizare de sus", a cărei manifestare constă în imediata anexare a teritoriilor ocupate, iar ţelul final – transformarea Israelului într-un stat guvernat de Halakha (Legea evreiască), ce va duce treptat Ia Mântuire.

Implicându-se în politică (deşi nu se considera un partid politic propriu-zis şi nici măcar o organizaţie structurală, cu activişti înregistraţi), mişcarea GUSH EMUNIM reprezintă facţiunea cea mai radicală. Reuşeşte să determine alegerea în Knesset a unora dintre conducătorii săi, pe listele partidelor cu o ideologie apropiată. Dar obiectivul său, proclamat de la început, este acela de a instaura deplina suveranitate israeliană pe întregul cuprins al Pământului Israelului (Eretz Yisrael). Aceasta înseamnă, în primul rând, opoziţie faţă de orice retragere din teritoriile ocupate. Mai mult, colonizarea în continuare a acestor teritorii, spre a asigura *"perenitatea dominaţiei evreieşti".*

Şi nu este lipsit de importanţă să subliniez că aceasta mişcare şi-a făcut apariţia pe scena politică într-un moment de derută a societăţii isreliene: datorită ofensivei arabe din octombrie 1973 şi luarea prin surprindere a poporului evreu,

elitele politice laburiste de la putere şi-au pierdut legitimitatea care le susţineau încă din 1948. Iar guvernul părea a-şi fi pierdut capacitatea de iniţiativă şi era, în acelaşi timp, obiectul unor puternice presiuni internaţionale, ce urmăreau a-l «-determina să facă anumite concesii teritoriale. (.

Îndată ce a ajuns la putere, primul-ministru Menahem Begin a declarat solemn, chiar pe locul implantărilor Gush: *"Vom avea multe alte Elon Mor eh"* y conferind, în felul acesta, legitimitate statală politicii de implementare.

Dar buna înţelegere dintre Gush "şi Menahem Begin nu avea să dureze. în toamna anului 1977, Sadat efectuează vizita sa istorică la Ierusalim. Urmează acordurile de la Camp David, apoi tratatul de pace din 1979, toate considerate de militanţii mişcării GUSH EMUNIM ca o capitulare în faţa goyimilor.

Ca urmare a tratatului încheiat cu Egiptul şi a retragerii israeliene din Sinai, grupările ultranationaliste radicale şi mişcarea GUSH EMUNIM participă la *"Mişcareapentru stoparea retragerii* ***dinßinai".*** Aceştia iniţiază şi un proiect de dinamitare a moscheelor situate pe esplanada Templului de la Ierusalim, care însă nu a fost pus în practică. După opinia unor experţi de la ***Harvard*** *Center for International Affairs,* dacă dinamitarea moscheelor ar fi fost dusă până la capăt, s-ar fi declanşat al treilea război mondial.

Grupările ultranationaliste radicale vedeau în semnarea tratatului de pace de la Cairo şi retrocedarea Sinaiului o rupere a unei părţi din Pământul Făgăduinţei promis Poporului Ales. Şi atunci, nu trebuia pare împiedicată, prin orice preţ, semnarea tratatului? Gideon Ara, universitar israelian, desăvârşit cunoscător al mişcării GUSH din chiar interiorul ei, vorbind despre proiectul de dinamitare a moscheelor arăta: *"Căpeteniile* ***underground****-ului socoteau că dina-mitarea «abominaţiei» (Moscheea din Stâncă şi moscheea Al Aqsa)* ***ar*** *împinge sute de milioane de musulmani la Jihad, fapt ce* ***ar incendia întreaga omenire, aruncând-o într-o ultimă confruntare.*** *Vedeau în aceasta din urmă confruntarea războiului dintre Gog şi Magog, cu toate implicaţiile sale cosmice.* ***Victoria Israelului la sfârşitul acestei probe a focului, atât de îndelung aşteptate, ar putea pregăti calea venirii lui Mesia***

Semnele unei... morţi anunţate

În prezent, a crescut ponderea în parlamentul israelian a partidelor politice reprezentând pe cei numiţi în ebraică *HAREDIM* (literal – *"tremurători"* sau *"cei ce se tem de Dumnezeu").* Ele au o componenţă indispensabilă oricărei coaliţii guvernamentale şi obligă pe celelalte partide să le plătească acum sprijinul. Cele două mari coaliţii, cea de stânga – sub conducerea laburiştilor – şi cea de dreapta – sub conducerea Likud-ului -, nu au majoritate absolută pentru a guverna. Ca urmare, caută sprijinul partidelor haredim. Iar acestea, fără a recunoaşte legitimitatea statului sionist Israel, îşi negociază

sprijinul la preţul cel mai ridicat cu putinţă. Cum ar fi: substanţiale angajamente ale guvernului, care să le îngăduie să-şi consolideze influenţa asupra maselor mereu crescânde ale

126

adepţilor lor, multiple subvenţii pentru instituţiile lor de învăţământ religios, o politică a locuinţelor în favoarea "locatarilor credincioşi" etc.

Se pare că divergenţele cu ocazia retrocedării de către Israel a unor teritorii se vor accentua: între evrei şi arabi pe de o parte, şi între "fundamentalişti" şi laici, pe plan intern, pe de altă parte. Câteva exemple:

- în **martie 1994,** într-o serie de aşezări evreieşti din Cisiordania ocupată a fost **difuzat,** de persoane rămase neidentificate, afirmă surse ale poliţiei israeliene, **un pseudo-certificat de deces pe numele primului ministru Yitzak Rabin.** Certificatul menţiona, drept cauză a decesului, sinuciderea, şi purta înscris pe el cuvintele: *"Poziţia cercurilor israeliene ostile oricăror concesii faţă de arabi în cadrul procesului de pace este ilustrată de declaraţia lui Noam Federman: «Sunt total de acord cu mesajul conţinut în foaie, pentru că politica domnului Rabin este de sinucidere» ". Şi* consider că nu este lipsit de interes ca cititorii să afle că Noam Federman a fost purtătorul de cuvânt al mişcării rasiste antiarabe Kach, declarată ilegală în februarie 1995.

- în legătură cu încheierea tratatului de **pace cu Siria,** în **cabinetul isra-elian există mari divergenţe.** Când şeful de Stat Major israelian, generalul **Ehud Barak,** a declarat la Washington, că: *"din punct de vedere militar este preferabil ca Israelul să rămână pe Platoul Golan, chiar în cazul păcii cu Siria",* ministrul israelian de Externe de atunci, **Shimon Peres,** a ripostat că pacea cu Siria este posibilă numai o dată cu retragerea de pe platoul Golan. Pe de altă parte, Siria cere Israelului să se angajeze într-o retragere totală din Golan înainte de a vorbi de pace. în schimb, Israelul cere. Damascului să se angajeze la semnarea unui acord privind un schimb de ambasadori, înainte de a vorbi de retragerea din Golan.

- La începutul anului 1995, sute de palestinieni au cerut integriştilor să-l "ucidă" pe liderul Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei (OEP). Agenţiile AFP şi EFE au transmis că sloganuri în acest sens au fost scandate în timpul unei manifestări, desfăşurate într-o tabără de refugiaţi din sudul Libanului, ca urmare a ciocnirilor violente inter-palestiniene din fâşia Gaza. Televiziunea italiană relata că mişcarea integristă Hamas a afirmat că autorităţile palestiniene conduse de Arafat sunt "ilegitime". Purtătorul de cuvânt al Hamas, **Choche,** a afirmat că *"Arafat nu este decât un simplu executant al ordinelor lui Rabin '*

- La începutul anului **1995,** a apărut cartea *"Ruta Oslo",* scrisă de Abu Mäzen, unul dintre principalii negociatori palestinieni ai acordurilor de la Oslo. Acesta susţine că trimisul special al lui Rabin, Ephraim Shen, a cerut liderilor

OEP să favorizeze, discret, votul arabilor israelieni în favoarea Partidului Muncii. Ca urmare, în Israel, **s-a** declanşat un mare scandal politic între Partidul Muncii, condus de premierul de atunci **Yitzhak** Rabin *şi* Partidul Likud al ex-premierului Yitzhak Shamir.

Asasinul era pregătit de... Shin Beth

În contextul situaţiei prezentate – situaţie cunoscută, nu numai în Israel **ci** şi în cancelariile Marilor Puteri şi în cercurile serviciilor secrete ale acestora – **apare de neînţeles faptul că Shin Beth nu luase măsuri de protecţie dintre cele mai**

127

drastice pentru a-l proteja pe primul-ministru. Este de neconceput ca un atentator având asupra lui – în buzunar – un pistol să se apropie de o "ţintă" protejată de ***"cea mai eficace poliţie antiteroristă din lume"*** **şi să tragă asupra ei trei gloanţe.** Nu se pot admite scuze de genul: **Yigal Amir a fost format, pregătit chiar de Shin Beth** (a fost gardian la Ambasada Israelului din Riga). **Este de neînţeles cum acest asasin s-a plimbat printre maşinile oficiale, în văzul agenţilor de securitate, chiar lângă tribuna oficială.** Şi, la **ora 21.25,** pe data de **4 noiembrie 1995,** când Yitzhak Rabin coboară de la tribună, lui Amir nu-i rămâne decât să facă un singur gest: să întindă mâna şi să înfigă **trei gloanţe "dum-dum"** în spatele celui care a strâns mâna lui Arafat, pecetluind pacea.

De asemenea, **este inexplicabil cum membrii *"Grupului Eyal"* nu figurau pe listele de suspecţi ale poliţiei şi serviciilor secrete.** Mai ales că aveau destule motive în acest sens. în momentul ratificării acordurilor de la Oslo II, aceştia au luat cu asalt casa deputatului **Alex Goldfabe,** pentru a-l împiedica să voteze pacea. Deci, un motiv pentru a fi arestaţi sau măcar trecuţi pe lista suspecţilor. **Mai târziu, Shin Beth ignoră informaţia unui ziarist de la postul de radio israelian care a reuşit să se infiltreze în grupul *"Eyal".*** Ei nu puteau concepe existenţa unui inamic "din interior" (adică nu puteau concepe ca un evreu să omoare alt evreu).

Apoi, atunci când poliţia primeşte o informaţie "caldă" pe care o transmite Shin Beth-ului, afacerea este clasată, *"informaţia fiind prea nesigură pentru a fi exploatată":* Era vorba de **Shiomi Haveli,** militar **în** rezervă, militant de extremă dreapta, care **află de la logodnică că *"Yigal Amir îl va ucide pe Rabin".*** Pentru a transmite informaţia poliţiei inventează o legendă: *"Eram în toaletă, când am surprins conversaţia unui tânăr evreu iemenit, micuţ, slăbuţ. Mi-am dat seama că este student la Bar 11 an, că avea o armă şi că urmează să-l asasineze pe Rabin",*

După cum am specificat, **informaţia care a ajuns la Shin Beth a fost ignorată.** Arestat ulterior, militarul în rezervă **va** declara: *"Nu-l puteam denunţa direct pe Yigal, căci un trădător merită moartea ".*

Pentru obţinerea de informaţii, legea israeliană autorizează maltratarea celor arestaţi, suspectaţi de terorism. Şi, în urma interogării lui Haggai Amir, fratele lui Yigal – cel care l-a asasinat pe Rabin – organele Shin Beth-ului află lucruri stupefiante. Printre altele **că, din august 1993 –** când Rabin şi Arafat au semnat acordul de pace de la Oslo – **şi** până la asasinarea primului, **acesta fusese de 8 (opt) ori ţinta asasinilor din grupul *"Eyal".*** Interogat, fratele lui Yigal a mărturisit totul.

La vremea respectivă, pe marginea acestui act terorist s-au făcut nenumărate supoziţii. Nu mi-am propus **să** le reiau. Am căutat **să** prezint cititorilor un aspect mai puţin cunoscut, şi care **nu a** fost mediatizat: contextul în care el s-a produs.

128

Capitolul XIV
ALGERIA- O ŢARĂ DE RISC MAXIM
Patru asasini în acţiune

Alger. Sâmbătă, **24** decembrie **1995,** la ora **10.00** GMT **(11,** ora locală), pe aeroportul Boummediene, cu 15 minute înainte de decolare, de aeronava Airbus A **300** a companiei franceze Air-France, se apropie un grup de patru persoane. Sunt îmbrăcaţi în uniformele specifice lucrătorilor de la sol. Sub pretextul că trebuie facă o nouă verificare a paşapoartelor pasagerilor urcă pe scara mobilă. Poliţistul algerian de la uşa avionului se uită la ei, dar... când aceştia ajung în dreptul lui, doi îl imobilizează pe loc, iar un al treilea îl omoară imediat, cu două gloanţe trase cu sânge rece în cap. în mâinile celor patru bărbaţi apar pistoale mitralieră. Pătrund în aeronavă iar pasagerii îi privesc cu groază. Unul dintre cei patru rămâne în uşa avionului, doi îndreaptă ameninţător armele asupra pasagerilor, ordonând ca nimeni să nu mişte, iar al patrulea se îndreaptă în fugă spre cabina piloţilor. Avionul este imobilizat la sol, la circa **300** metri de clădirea aeroportului, aripa care adăpostea sala de aşteptare. în realitate, cei patru aparţineau Grupului Islamic Armat (GIA), una din mişcările islamice cele mai radicale din Alger. Este organizaţia fundamentalistă care se *declară "împotriva oricărui dialog cu junta tiranică militară şi împotriva reconcilierii de orice fel cu reprezentanţii guvernului".* Cei patru aparţineau comando-ului autointitulat *"Cei ce semnează cu sânge"* sau *"Braţul înarmat al lui Allah",* conduşi fiind de Abdallah Yahia, *"un individ de o cruzime extremă",* după cum îl caracterizează Abderahmane Neziane Cherif, ministrul de Interne algerian. El locuia în cartierul Eucalyptos, la marginea Algerului, cartier cunoscut pentru localurile sale în care s-au pus la cale cele mai multe asasinate. La bordul avionului sunt luaţi ostatici **227** de pasageri şi **12** membri ai echipajului. Ei trebuiau să decoleze la ora 10.15 GMT (11.15 -ora locală) – în continuare voi specifica ora producerii evenimentelor raportate doar la ora locală – şi să aterizeze pe aeroportul Orly, din Paris, la ora 13.25.

Pentru specialiştii în domeniul terorismului contemporan acest act terorist nu a constituit o surpriză. De mai mulţi ani, Algeria era considerată o ţară nesigură, una din ţările cele mai vizate de atacurile fundamentaliştilor islamici. Acestora le-au căzut victime mii de poliţişti şi militari, sute de intelectuali liberali şi chiar preşedintele statului. Algeria era măcinată de un adevărat război civil soldat cu moartea a peste **25.000** de persoane. Cu toate acestea, autorităţile algeriene nu erau preocupate în mod deosebit de securitatea instalaţiilor portuare, a aeroporturilor sau a obiectivelor ori locurilor predispuse a deveni ţinta unor atacuri teroriste.

Franţa devenise ţinta nr.l a mişcării intégriste algeriene de când a început să susţină partidul de guvernământ algerian împotriva opoziţiei fundamentaliste.

129

Tratative şi... execuţii

Organele aeroportuare anulează toate zborurile, clădirea aerogării este evacuată şi sunt anunţate autorităţile algeriene **şi franceze.** Concomitent, încep tratativele cu teroriştii, în urma cărora, **la ora 15, sunt eliberaţi 19 ostatici:** 10 femei, **4** copii şi un bărbat. **La ora 19.30, teroriştii mai eliberează un adolescent.** Brusc, fără nici un motiv, tratativele intră în impas. **La ora 20, teroriştii execută un ostatic:** pe Biii Jiang To, un diplomat vietnamez, consilier comercial al Ambasadei nord-vietnameze din Alger, în vârsta de 45 ani. Terminându-şi misiunea la post în "ţara infernului", acesta se înapoia în ţară. **Corpurile celor doi (şi al poliţistului ucis) sunt aruncate pe pistă, lângă roţile avionului.** Coşmarul a început atât pentru ostatici, cât şi pentru autorităţile algeriene şi franceze. Teroriştii au demonstrat că nu sunt porniţi pe joacă. %

La nivel guvernamental, la Paris se desfăşoară o activitate febrilă. Se constituie "Comisia de criză", iar **premierul Edouard Balladur,** aflat cu familia la odihnă la Chamonix, se înapoiază.în capitală. Luând legătura cu omologul său algerian, declară că *"vorfi luate toate măsurile pentru a-i ajuta pe ostatici".* Autorităţile franceze se simt obligate sa intervină, deoarece, pe lângă faptul că aeronava aparţinea Franţei, **printre ostatici erau şi 40 de cetăţeni francezi.**

Acţiunile şefului comando-ului sunt imprevizibile. **în** urma unor scurte negocieri, acesta **mai eliberează 63 de ostatici: numai femei şi copii.**

Duminică, la ora 8.15, şeful teroriştilor cere autorităţilor franceze să-i elibereze pe Abassi Madoni şi Aii Belhadji, doi dintre conducătorii Frontului Islamic al Salvării, deţinuţi în închisorile din Algeria. încep alte tratative, fără nici un rezultat. Teroriştii îşi pierd răbdarea şi, la **ora 21.31,** deschid una din uşile avionului şi trag o rafală spre clădirea aeroportului, după care **mai execută un ostatic.** De data aceasta un francez: pe **Yannick**

Beugnet, unul din bucătarii Ambasadei franceze **în** Algeria. Această nouă execuţie pune capăt răbdării premierului francez care, spre miezul nopţii, transmite guvernului algerian că *"Franţa doreşte ca avionul să aterizeze pe teritoriul francez imediat, cu toţi pasagerii".* Ca urmare, Algerul îşi dă acordul şi, **luni, la ora 2, avionul decolează, iar la ora 3.33 aterizează pe aeroportul Marigane din Marsilia.** Teroriştii considerau ca o simplă escală tehnică Marsilia, intenţionând să-şi continue zborul spre Paris. După aterizare, **ei cer ca avionul să fie alimentat, cerere refuzată de autorităţile aeroportuare.** Contactul între autorităţile franceze şi terorişti este întrerupt.

La filmare, 4 morţi şi 25 de răniţi...

Autorităţile franceze nu sunt dispuse să cedeze pretenţiilor emise de terorişti. Pentru început, suspendă temporar legăturile maritime şi aeriene cu Algeria. **Premierul Edouard Balladur feste iniţiatorul acţiunii pentru salvarea ostaticilor şi anihilarea teroriştilor. încă** de **la începutul** declanşării crizei, a dispus alerta unităţii antiteroriste GIGN (Groupe d'Interventions de **la** Geandarmerie Nationale – Grupul de Intervenţie **al** Jandarmeriei Naţionale), unitate **necunoscută**

opiniei publice. După aterizarea avionului capturat de terorişti, un Airbus identic cu acesta având la bord luptătorii antiterorişti, aterizează pe acelaşi aeroport (Marsilia), la o depărtare care să nu trezească suspiciunile teroriştilor.*

Această unitate a fost creată în 1974, iar în urma unor antrenamente dure, luptătorii ei au devenit specialişti în bătălia contra terorismului şi a terorii brutale. Pregătirea lor este continuă şi dispun de cel mai modern armament şi cele mai rapide mijloace de deplasare. Deşi unitatea îşi are sediul în regiunea pariziană, în maximum 100 de minute, aceşti luptători pot acţiona în oricare punct de pe teritoriul naţional. Timp de 20 ani, au acţionat într-un anonimat total, fiind necunoscuţi de marele public şi chiar de unele organisme guvernamentale. în acest timp, au participat la mai multe acţiuni contra unor grupări teroriste, eliberând 350 de ostatici şi operând peste 550 de arestări. Acum, au primit ordinul să acţioneze pe aeroportul din Marsilia. Comandantul lor, maiorul Denis Favier, în vârstă de 35 ani (atunci), ocupa această funcţie din 1992, fiind un strălucit absolvent al Academiei Militare de la Saint-Cyr.

La ora 9.50, teroriştii lansează un ultimatum pentru ora 10.00: cer realimentarea avionului şi permisiunea de decolare. în caz contrar, vor executa alţi ostatici, însă, fără nici un motiv clar, la ora 10.30, renunţă la ultimatum. în această situaţie, autorităţile franceze reîncep negocierile, cerând eliberarea tuturor ostaticilor. Teroriştii cer să se

organizeze o conferinţă de presă internaţională, pe care autorităţile franceze o acceptă pentru ora 13:00.'în jurul orei 12.30, piraţii aerului mai eliberează doi ostatici. Autorităţile franceze îşi dau seama că aceştia încep să cedeze. întrerup legătura radio cü ei, iar prefectul regiunii Marsilia dispune evacuarea aeroportului, inclusiv a reprezentanţilor mass-media.

Planul de intervenţie al luptătorilor antiterorişti este elaborat. Teroriştii deschid, se pare, fără motiv, focul asupra turnului de control şi dirijare a circulaţiei aeriene iar, la ordinul lui Yahia, echipajul aduce avionul până în apropierea aeroportului.

La ora 17.15, luptătorii antiterorişti declanşează atacul. Trăgătorii de elită ucid pe loc doi terorişti, iar în partea din faţa avionului este simulată o diversiune. Uşile avionului sunt aruncate în aer, iar prin cea din faţă sunt aruncate grenade de consternare. Avangarda luptătorilor pătrunde în avion şi este ucis al treilea terorist Toboganele pneumatice din stânga-faţă şi dreapta-spate sunt acţionate şi ostaticii încep să părăsească aeronava, fiind recuperaţi pe pistă de alţi luptători. Unul dintre piloţi a sărit pe geamul din cabina de comandă direct .pe pistă. Timp de 10 minute, în interiorul avionului are loc un intens schimb de focuri între ultimul terorist şi luptătorii care au pătruns înăuntru. Până la urmă şi acesta este ucis. în schimbul de focuri au fost răniţi 13 pasageri, 9 luptători antiterorişti şi 3 membri ai echipajului. Aceasta a dovedit o oarecare ineficientă a trăgătorilor antiterorişti, o oarecare ezitare. După pătrunderea în avion, nu mai aveau de doborât decât două ţinte. Dar... datorită prezenţei camerama-nilor, în premieră mondială, atacul antiteroriştilor francezi a fost prezentat pe principalele canale de televiziune din lume.

Prefectul regiunii Marsilia nu permite reprezentanţilor mass-media să ia legătura cu ostaticii eliberaţi, care sunt încă sub impactul rezultat în urma inter-venţiei luptătorilor antiterorişti şi stresului suferit timp de 50 **ore. Circa** 50 **de ambulanţe năvălesc pe pistă şi se organizează un centru de triere a celor răniţi şi şocaţi.**

131 •

Final negru: 4 preoţi asasinaţi "la schimb"..

La 24 **de ore** după eliberarea ostaticilor şi uciderea celor patru terorişti, **patru** preoţi **catolici au** fost asasinaţi într**-un prezbiteriu din Alger de un comando** format din **6** terorişti. Potrivit martorilor oculari, pentru a pŞtrunde în incinta prezbiteriului situat într-un cartier liniştit din oraşul Tizi Ouzou, cei 6, înarmaţi cu pistoale mitralieră kalaşnikov, **s-au** dat **drept poliţişti.** Acest act terorist **a fost revendicat de Grupul Islamic Armat,** ca *''o măsura de*

represalii după moartea celor 4 camarazi". într-un comunicat publicat în cotidianul "Al-Hayat", care apare la Londra şi este difuzat şi la Beirut, conducătorul **GIA – Abou Abed Al Rabman** Amin **a afirmat că oamenii săi *"vor continua exterminarea creştinilor care poartă crucea..."***

Urmările se cunosc. Datorită nenumăratelor atentate, inclusiv împotriva europenilor care lucrează în Algeria, dar şi a turiştilor care se încumetă să o viziteze, Algeria este cotată ca una din ţările de risc maxim .

132

Capitolul XV

RECEPŢIE CU... TERORIŞTI LA LIMA

Un act terorist previzibil

Înainte da a trece la prezentarea acestui act terorist, am cugetat foarte mult şi asta din mai multe considerente. Acţiunea de la Lima (Peru) reprezintă, contrar părerii multora, cel mai senzaţional act terorist comis prin ocuparea reşedinţei unui diplomat cu luare de ostatici. Printre aceştia, s-au aflat nume sonore pe scena politică peruană: lideri de partid, parlamentari şi foşti miniştri, rude ale preşedintelui Alberto Fujimori, ambasadori ori diplomaţi din zeci de ţări acreditaţi la Lima. Datorită acestui fapt, el a fost intens mediatizat de mass-media scrisă şi audiovizuală din întreaga lume. Persoane mai mult sau mai puţin avizate (inclusiv din România) i-au făcut radiografia oră de oră, zi de zi. Guvernele peruane şi japoneze, implicate direct, nu au cedat pretenţiilor emise de terorişti. Şi bine au făcut. Nedumerirea mea a pornit de la neputinţa autorităţilor peruane de a rezolva criza ostaticilor. **O** puteau face din prima zi, acţionând în forţă, dacă aveau luptători antiterorişti pregătiţi anume pentru rezolvarea unor asemenea cazuri. Puteau apela la adevăraţi profesionişti din alte ţări, care au rezolvat, prin intervenţiile lor curajoase şi spectaculoase, acte mult mai complexe. Privitor la acest act terorist, părerile analiştilor şi ale profesioniştilor au fost împărţite. Dar nicăieri, şi aceasta spre nedumerirea noastră principală, pentru care ne-am hotărât să prezentăm acest caz, nu am întâlnit o analiză a situaţiei care a generat producerea actului respectiv. Din cauză că, şi în ţara noastră a fost intens media-tizată, nu vom insista asupra lui. Ne vom axa pe situaţia social-economică din Peru, care a generat producerea lui. Poate vom fi acuzaţi de cinism dar aceasta este realitatea. Cauzele producerii lui sunt specifice pentru multe state. După umila noastră părere, acest act terorist trebuia să se producă. Dacă nu atunci, altă dată şi în alt loc din Peru. El este rezultatul mişcării de gherilă care macină societatea peruană de câţiva ani buni. Mişcare ce, la rândul ei, se datorează sărăciei în care se zbate poporul şi inegalităţilor din societatea peruană. Prin aceasta, nu vrem să fim greşit înţeleşi: nu ridicăm în slăvi asemenea acţiuni şi suntem în total dezacord cu ele. Dar în situaţia pe care o vom prezenta în continuare, actele teroriste sunt inevitabile. O dată şi o dată, ele se produc..

Peru are o populaţie de 24 milioane de locuitori, circa 90% fiind concentraţi în regiunile de coastă şi în Sierra, fiind formată din amerindieni (urmaşii incaşilor): 49% metişi, 33% creoli, 12% negri şi mulatri. Până la producerea acestui act terorist, Peru a cunoscut o perioadă de instabilitate politică (4 lovituri de stat) şi o puternică influenţă a militarilor (din cei 10 preşedinţi, 7 au fost generali). La 3 august 1968, puterea este preluată de un guvern revoluţionar al forţelor armate, condus de Juan Velasco Alvarado, care întreprinde o serie de reforme economice şi sociale. La 30 august 1975, îi succede generalul Morales Bermudez, care îi continuă programul şi lansează *"Planul Tupac **Amaru"*** (după numele unui celebru

şef de trib). Dar, **din 1977,** începe **o perioadă de recesiune** şi o scădere a exporturilor, ceea ce conduce la creşterea datoriei externe *şi* la adoptarea unor **măsuri de austeritate, întâmpinate cu revoltă de majoritatea populaţiei.** Aceasta continuă şi în anii următori iar sărăcia cuprinde un număr tot mai mare de oameni. Diferenţele şi **inegalităţile** dintre o mână de oameni bogaţi şi marea majoritate a populaţiei se accentuează. Când **Alberto Fujimori** preia conducerea statului, situaţia este dezastruoasă, **în cei şase ani de guvernare, până la comiterea actului terorist, nu a întreprins nici o reformă în sprijinul populaţiei şi nu a abordat problema sărăciei.** Mai mult, a determinat guvernul să iniţieze reforme economice radicale, care, este adevărat, au readus Peru în comunitatea financiară mondială, scoţând economia din haos. Dar, **cerinţele impuse de Fondul Monetar Internaţional şi alte organisme internaţionale au fost atât de drastice, încât au lovit din nou în populaţia săracă.** Nici **o** reformă nu a avut impact asupra sărăciei. Salariile au rămas foarte mici, iar şomajul în creştere.

Conform statisticilor puse la dispoziţie de guvern – contestate de grupările sociale, mai puţin de cei bogaţi – **peste 47% din populaţie era afectată de sărăcie, iar aproximativ 19% trăia ia Urnita sărăciei.** în **Lima,** locuiesc cel puţin 6 **milioane** de oameni. Dintre aceştia, **aproape jumătate trăiesc în bidonville-uri, în jurul capitalei, în condiţii mizere.** Apa lipseşte aproape în totalitate. Grămezile de gunoaie de la marginea Limei sunt scormonite de mii de oameni în căutare de hrană, iar pe străzile metropolei cerşetorii fac parte din peisajul cotidian. Copiii străzii, cu miile. Aceeaşi situaţie se întâlneşte şi m principalele oraşe: Trujilo, Arequipa, Gallao, Chiclayo, Piuro **şi** Cuzeo.

Cea mai dramatică situaţie se întâlneşte, însă, în provinciile din junglă, în special **în** provincia Gallao **şi pe platourile înalte,** unde amerindienii şi ţăranii peruani trăiesc în comunităţi izolate, la limita subzistenţei. Nimeni nu se interesează de **ei,** sunt **complet izolaţi de**

civilizaţie şi analfabeţi. Un diplomat occidental, acreditat la Lima, spunea: *"Atunci când călătoreşti în provincie este ca o întoarcere într-un secol trecut. Nu ştiu cum pot trăi aşa, complet uitaţi – o viaţă foarte, foarte grea. E imposibil, cineva nu va tolera asta şl va exista o revoltă".*

Iar **sociologul Guillerom Rochubru,** de la Universitatea Catolică din Lima referindu-se la starea de sărăcie a populaţiei, spunea: *"Este un element important, printre numeroşii factori care duc la crearea unei mişcări revoluţionare ":*

Peru-război de gherilă şi... recepţii

Şi, amândoi au avut dreptate. Nemulţumirile maselor s-au concretizat în **războiul de gherilă, ce îşi are începuturile în anul 1980,** iar de atunci a fost dus continuu. Au luat naştere organizaţii revoluţionare, între care cele mai cunoscute sunt: gruparea maoistă *Sendero* ***Luminoso*** (Aleea Luminoasă) şi Mişcarea Revoluţionară ***Tupac Amaru*** (MRTA), o organizaţie, de gherilă comunistă pro-cubaneză. însă, pe parcurs, prin modul lor de acţiune, acestea **au devenit organizaţii teroriste** cu ramificaţii în Bolivia, Ecuador şi Columbia.

134

Mişcarea Revoluţionară Tupac Amaru (MRTA) ***ß*** fost fondată la 1 martie 1982, condusă fiind de Victor Polay Campos. în 1992, preşedintele Fujimori, reuşind să-i aresteze liderii, decapitează cele două organizaţii. Victor Campos este arestat şi condamnat la închisoare pe viaţă. Alţi 300 de "camarazi" ai săi sunt arestaţi, fiind condamnaţi la ani grei de închisoare. Locul liderului a fost luat de Nestor Fortunato Cerpa Cartolini, alias ***"tovarăşul Evaristo",*** născut la 11 august 1953. în 1979, s-a făcut "remarcat" conducând un atac armat asupra unei fabrici (ce-o fi avut cu ea ?), atac soldat cu numeroase victime. Atunci, în schimbul de focuri cu poliţia, a fost capturat, condamnat şi a executat o pedeapsă de 11 luni închisoare!!! Eliberat, a mai condus câteva acte teroriste, fiind condamnat în contumacie de şapte ori. Din 1990, conduce Coloana Nord-Est a organizaţiei, care numără câteva sute de membri.

Datorită intervenţiilor hotărâte ale Poliţiei şi ale altor organe, cele două organizaţii "se dau la fund", pentru ca, la începutul anului 1996, să-şi facă din nou apariţia.

Mai trebuie făcută o precizare. în timp ce situaţia social-politică din Peru era cea descrisă mai sus, pe scurt, în Capitală se ţineau lanţ recepţiile, dineurile şi mesele festive, prilejuite de diferite aniversări, mai mult sau mai puţin importante. Luxul era exorbitant, risipa de alimente prilejuite de toate acestea sfidând un popor întreg.

La ambasada Japoniei, chelnerii erau terorişti !

Marţi, 17 decembrie 1996, la ora 20.35 (miercuri dimineaţa, ora 3.35, ora Bucureştiului), reşedinţa din Lima a ambasadorului Japoniei, situată în cartierul

rezidenţial San Isidoro, a fost ţinta celui mai senzaţional act terorist cu luare de ostatici. în timpul recepţiei organizate de ambasadorul Amrihisa Aoki, în cinstea Zilei Naţionale a Japoniei (ziua de naştere a împăratului Akihito), un comando format din 27 membri ai Organizaţiei Tupac Amaru, a luat cu asalt reşedinţa ambasadorului. Toţi invitaţii la recepţie, cu excepţia unuia care a reuşit să fugă printr-o fereastră a unei băi, în număr de 420 (conform ziarului peruan *"La Republica* era vorba de 458) au fost luaţi ostatici. între aceştia se aflau nume sonore pe scena politică peruană: Carlos Hermoza Maya – ministrul Justiţiei, Francisco Tudela -ministrul Afacerilor Externe, Roberto Munante – ministrul Agriculturii, generali, consilieri guvernamentali şi zeci de diplomaţi acreditaţi la Lima. Alături de aceştia se afla şi mama preşedintelui Fujimori, Matsue Fujimori de Fujimori şi sora acestuia – Juana Fujimori. Acţiunea a fost condusă de însuşi Nestor Serpa Cartolini, acţionând mână în mână cu chelnerii ce urmau să servească invitaţii la recepţie, câţiva dintre aceştia făcând parte chiar din gruparea Tupac Amaru.

Tupac Amaru avea "ură" pe... F.M.I.

După comiterea actului terorist, pentru a-şi atrage simpatia şi sprijinul populaţiei, teroriştii au acţionat în două direcţii:

135

- au pus la dispoziţia ambasadorulului Japoniei o frecvenţă de radio, pentru a se adresa autorităţilor; în felul acesta, ştiau că revendicările lor vor fi ascultate de Guvern, dar şi de populaţie; ^

- în schimbul eliberării ostaticilor, pe lângă eliberarea tuturor militanţilor MRTA aflaţi în închisori, ei au mai cerut autorităţilor abolirea politicii neoliberale şi a principiilor economice cuprinse în acordul cu Fondul Monetar Internaţional şi reevaluarea drepturilor sindicale.

Au pretins că acţionează în numele populaţiei sărace din ţară: *"MRTA s-a născut în ţară spre a lupta pentru problemele care au determinat marginalizarea marii majorităţi a peruanilor, mai ales în perioada guvernării Fujimori, care a înrăutăţit şi a sporit sărăcia în mod dramatic în Peru",* s-a arătat într-o declaraţie citită cu ocazia eliberării ultimului lot de ostatici.

Terorişti cu "un comportament ireproşabil"

Părerile privind acest act terorist au fost împărţite. In timp ce guvernul peruan şi mulţi şefi de state i-au calificat încă de la început, drept terorişti, iar majoritatea opiniei publice nefiind de acord cu astfel de practici violente, o mare parte a analiştilor din domeniul economic şi politic au fost de altă părere. Chiar modul în care teroriştii s-au comportat faţă de ostatici este elocvent In acest sens, ÎL citǎm pe însărcinatul cu afaceri ad-interim al României în Peru, Octavian Filip, care a fost ţinut ostatic mai bine de cinci zile: *"în mod surprinzător, aş putea să spun, tratamentul care ne-afost acordat de membrii grupului a fost ireproşabil Nici unul din cei prezenţi nu a fost agresat, maltratat*

verbal şi ni s-a acordat o atenţie cu totul deosebită. De fapt, din primele momente în care au pătruns în incinta reşedinţei, membrii grupului au declarat că vor garanta viaţa tuturor celor prezenţi, în condiţiile în care nici unul nu va efectua, ca să spun aşa, o mişcare greşită şi au respectat promisiunea asumată, iar pe toată durata detenţiei au avut un comportament ireproşabil".

Şi faptul că ostaticii au fost eliberaţi în mai multe etape, iar femeile, între care şi rudele preşedintelui Fujimori, au fost eliberate necondiţionat, spune multe.

Însă, realitatea este că acest act a reprezentat un act terorist a fost pregătit timp de **11** luni. Surse din Direcţia Antiteroristă (Dincote) şi din Serviciul Naţional de Informaţii (SIN), citate de ziarul *"La Republica",* susţin că acest comando s-a pregătit şi antrenat într-o tabără specială din Bolivia.

O mică paranteză pe care o considerăm necesară. în momentul în care nişte analfabeţi ieşiţi din junglă cer preşedintelui ţării şi Guvernului *"abolirea principiilor economice cuprinse în acordul cu Fondul Monetar Internaţional",* înseamnă că valorile intelectuale şi politice (dacă se poate vorbi despre aşa ceva) s-au răsturnat.

Dar să vedem câteva reacţii ale omului de rând, citate de agenţia Reuter:

- Un şofer de taxi: *"Fujimori trebuia să-şi dea seama că poporul îşi pierde răbdarea. Am suferit mult şi, totuşi, n-am ajuns nicăieri. Acest act trebuie privit în contextul suferinţei intolerabile a poporului. A fost o explozie aşteptată. Dacă nu venea din partea lor, alţii ar fi făcut-o ".*

136

" – Un vânzător de fructe: *"In trecut, teroriştii masacrau oameni mărunţi şi nimeni nu lua o poziţie. Acum, ţin toţi bogaţii aceia captivi, iar noi (restul) nu suntem afectaţi în mod practic. Nu-i sprijin deloc dar nici nu pot să-i condamn sută la sută, deoarece au spus că fac asta pentru oameni ca mine, care nu au nici glas, nici loc în această societate".*

Glasul şi aprecierile omului de rând sunt cele mai elocvente.

136

Capitolul XVI

136

CARLOS ŞACALUL- "TERORISTUL NR. 1 AL LUMII"

Am pus între ghilimele titlul acestui capitol, deoarece **Ilici Ramirez Sanchez – alias Carlos, alias Şacalul – nu a fost, nici pe departe, *"temutul terorist",*** care a organizat şi condus personal nenumărate acte teroriste, "teroristul" vânat de toate serviciile secrete şi poliţiile din lume. **Această denumire i-a fost atribuită de unele înalte personalităţi politice din lumea arabă, iar biografia sa în acest domeniu i-a fost confecţionată şi întreţinută** de aşa-zişii cunoscători ai fenomenului terorist, analişti auto-proclamaţi prin interviurile şi lucrările lor apărute în toata mass-

media occidentală. Dar mai ales de serviciile secrete ale lumii occidentale. Faţă de marii terorişti ai lumii contemporane (cititorii se vor întâlni cu aceştia într-o alta lucrare), Carlos-Şacalul a fost **un biet ucenic.** Un ***"jalnic terorist",*** aş putea spune. După ce mass-media occidentala i-a atribuit titlul de *"teroristul numărul 1 al lumii",* conducătorii politici din lumea arabă, în special Saddam Hussein şi Arafat, folosindu-se de numele său, l-au solicitat în mai multe acţiuni. Multe dintre ele având un sfârşit jalnic. Pe parcursul acestui capitol, pentru deplina edificare a cititorului, voi fi nevoit să fac mai multe paranteze, Tocmai pentru **a** înţelege "personalitatea" acestui *"personaj al terorismului internaţional".* Iar o precizare este absolut necesară. **Timp de mai bine de şase ani,** cât timp am activat în colectivul de învăţământ al fostei Unităţi Speciale de Luptă Antiteroristă (USLA), acest "jalnic terorist" **a fost în atenţia mea.** Referitor la persoana sa, am studiat nenumărate materiale din Franţa, Anglia, Germania, Elveţia, Italia **s**.a., am stat de vorbă cu studenţi diri zona araba care studiau în România, majoritatea dintre ei făcând parte din diferite organizaţii teroriste. Şi **am întocmit câteva documen-tare care demolau mitul acestui terorist** Capitolul de faţă este **o** sinteză **a** tuturor acestora...

Bunicul lui Carlos era terorist

Ilici Ramirez Sanchez s-a născut la **12 octombrie 1949,** în **Venezuela,** într-o familie pe care **el** o descria ca aparţinând *"micii burghezii".* A moştenit caracteristicile tradiţionale ale familiei sale, părinţii săi provenind din oraşul Michelena, statul Tachira, în apropierea frontierei cu Columbia. **Regiunea respectivă a dat ţării mai mulţi dictatori. Bunicul matern a condus câteva grupuri de guerila împotriva mai multor conducători venezueleni.** în 1899, şi-a croit drum, lup-tându-se, până la Caracas şi **a uzurpat puterea.** După ce o altă lovitură de stat l-a instaurat pe vicepreşedinte la putere, a condus mai multe atacuri împotriva juntei conducătoare. Când **a încercat să-l asasineze pe guvernatorul Tachirei,** a fost prins, condamnat şi **a** ispăşit o pedeapsa de 7 ani închisoare.

Tatăl sau, José Altagracia Ramirez Navas a fost **un avocat renumit,** succesul sau profesional conferind un nivel bun de trai familiei. **Era devotat stângii radicale şi îl considera pë Vladimir Ilici Lenin ca fiind *"cea mai importantă apariţie a secolului XX până în momentul în care omul a păşit pe Lună".***

În **1951,** se naşte al doilea fiu botezat **Lenin,** în **1955** o fiică, botezată **Natasha –** care a murit la trei luni – iar în **septembrie 1958** al treilea fiu, care, la sugestia lui Ilici, va fi botezat **Vladimir.** Astfel numele celui *"mai mare om din istorie"* va fi complet în familia lui José...

Cei doi fii mai mari nu au urmat nici o şcoala primară, tata! lor anga-jându-le profesori pentru a-i educa.

Mama lui Ilici Ramirez, Elba Maria, deşi **nu se înţelegea bine cu socrul, fiind o catolică înfocată,** nu şi-a pus niciodată problema divorţului. S-a separat de soţ printr-un mijloc original: călătoriile. Iar pentru cei trei băieţi a început o existentă nomadă. Pe **25 octombrie 1958,** cu avionul zboară în Jamaica, apoi în Mexico City, de unde pleacă în Indiile de Vest. După şase luni se reîntoarce în Caracas, de unde Ilici pleacă de data aceasta cu tatăl sau, la Bogota, apoi la Miami. Mutările repetate au rupt orice prietenie înfiripata de cei trei băieţi, iar şcolile erau mereu schimbate.

Liceul care forma "revoluţionari"

În 1961, familia s-a reîntregit în Venezuela, condusă atunci de **preşedintele Romulo Betancourt** Acesta suspenda frecvent toate garanţiile libertăţilor personale şi civile. Publicaţiile care criticau guvernul erau cenzurate sau suspendate. A închis Universitatea, a ordonat arestarea tuturor oponenţilor politici, a declarat ilegale mai multe partide şi a limitat prin lege libertatea de asociere şi de a demonstra. Mişcările de guerilă se ţineau lanţ. In acest climat de instabilitate naţională, **Hici şi Lenin au fost înscrişi la liceul Fermin Toro,** un liceu mixt care îi pregătea pe elevi pentru intrarea la universitate, fiind, în acelaşi timp, **o pepinieră fertilă pentru tinerii revoluţionari.** Şcoala era în mijlocul oraşului, în apropierea scuarului O'Leary, care a devenit scena manifestaţiilor studenţeşti **(în 1969, Ilici era deja student)** în sprijinul mişcărilor de guerilă. între aceştia şi forţele de poliţie au loc dese ciocniri. **In scurt timp, Ilici devine unul din liderii studenţilor, fiind ales şeful mişcării comuniste de tineret de la Fermin Toro.**

Pentru a nu reveni, trebuie să precizez că această perioadă, mai târziu, este prezentată de pseudo-analiştii fenomenului terorist *ca "perioadă de formare a viitorului terorist".* Posturile de televiziune, ziarele, chiar cărţi apărute încep să-i "fabrice o aureolă de revoluţionar" tânărului Ilici Ramirez. **I s-a atribuit faptul că Partidul Comunist din Venezuela l-a trimis la Havana, în 1966, pentru un curs de pregătire specială, care a durat câteva luni. Totul, fabulaţie!.** Mărturisesc sincer, stimaţi cititori, că am cugetat foarte mult şi am căutat să-mi răspund la această întrebare: **de** ce **mass-media occidentală i-a fabricat** o **biografie falsă?** Deşi această întrebare m-a frământat mult timp, nu-mi dă pace nici când scriu aceste rânduri şi nu am găsit nici un răspuns satisfăcător*.

138

Mutarea la Londra

În realitate, spre dezamăgirea multora, această perioadă din biografia viitorului "terorist" este cu totul alta. Tatăl său, neîmpăcându-se cu genul de activităţi ale fiului său, având nenumărate discuţii în contradictoriu cu el pe teme politice, dorind să-l ştie cât mai departe de rebelii din Caracas, în **august 1966** şi-a îmbarcat familia în avion cu destinaţia **Londra. ~ '**

Ajunşi la Londra, Ilici şi Lenin sunt înscrişi de mama lor la **colegiul Stafford House,** în Kensington, specializat în cursuri de engleză pentru studenţii străini pe o perioadă de şase ani. Aici, cei doi fraţi nu stau **decât un trimestru,** pentru ca, în **iunie 1967,** să fie **transferaţi la colegiul particular Earls Court,** din Redcliffe Square. Acum, apare o altă fabulaţie din biografia lui Ilici, inventată şi întreţinută de mass-media occidentală: KGB îl pregătea pe Carlos pentru a-l transforma într-un terorist. în fond, el **a pus pentru prima dată mâna pe o armă, şi aceea de tir, la** un **club din Chelsea, fiind un trăgător mediocru.**

Realitatea cu pregătirea lui de către KGB este cu totul alta. Trebuie să specific că, înainte de plecarea lor din Caracas, cei doi fraţi s-au înscris pentru examenul de admitere la **Universitatea Patrice Lumumba din Moscova,** cerând şi bursă. însă, bursele se acordau doar membrilor de partid. Nici unul dintre ei nu era membru al Partidului Comunist din Venezuele, deoarece tatăl lor avea un principiu: una este să fii admirator al lui Marx şi Lenin, şi cu totul alta este să te înscrii în partidul comunist. Păstrând, însă, relaţii bune cu Gustavo şi Eduardo Machado, membrii fondatori ai partidului comunist venezuelean, **a reuşit să obţină sponsorizarea studiilor** la Universitatea Patrice Lumumba pentru cei doi băieţi.

*** O dezvăluire terifiantă**

În Anglia fiind, cei doi fraţi sunt anunţaţi că li s-a aprobat bursa. Drept urmare, renunţă la studii, începând să înveţe limba rusă. Şi, în **septembrie 1968,** cei doi fraţi ajung **la Moscova.**

Din nou sunt nevoit să fac o mică paranteză. în perioada" Războiului Rece, mai mulţi aşa-zişi "experţi ai terorismului", în declaraţiile şi criteriile lor, au prezentat această Universitate drept *"Şcoala terorismului", "Colegiul ucigaşilor"* şi alte denumiri pompoase. Unii s-au hazardat a o prezenta ca *"o uzină în care studenţii din Lumea a treia sunt pregătiţi pentru viitoarea revoluţie mondială".* Spre dezamăgirea acestora şi a multor altora, lucrurile erau total diferite.

Universitatea a fost fondată în 1961, anul în care Patrice Lumumba, primul ministru din Congo şi doi colaboratori ai săi au fost asasinaţi de CIA şi agenţii din Belgia. Deoarece, timp de peste 40 ani, asupra asasinării *"părintelui independenţei congoleze»* a planat un mister total, pentru edificarea cititorului privind practicarea terorismului de stat, voi reproduce **o ştire France Presse:**

*'"După aproape 40 ani de la asasinarea lui Patrice Lumumba, «părintele independenţei congoleze», **belgianul Gerard Soete** şi-a luat în sfârşit inima în dinţi*

^i s-a debarasat de un secret apăsător: într-o noapte din luna ianuarie 1961, suportând duhoarea de acid sulfuric şi cadavre sfârtecate, el a făcut să dispară trupul ucis al martirului congolez.

«Oare legislaţia mi-ar fi permis acest lucru?», se întreabă Soete astăzi, la cei 80 ani ai săi, în faţa ziariştilor AFP, care l-au abordat în grădina casei sale dintr-o zona periferică rezidenţială a oraşului belgian Bruges. «Pentru a salva milioane de oameni şi pentru a menţine calmul într-o situaţie explozivă, cred că noi am procedat bine», adaugă el, în ciuda «crizei morale» pe care se spune că a traversat-o după acea noapte «atroce». s .

*La **17** ianuarie **1961,** la şapte luni după ce Congo şi-a căpătat independenţa, Patrice Lumumba, primul şef de guvern al ţării independente, a fost asasinat în apropiere de Elisabethville-Lubumashi de astăzi, capitala provinciei Katanga, pe atunci secesionistă. Ciuruit de gloanţe, cadavrul lui Lumumba nu a fost niciodată găsit, nici cel al lui Joseph Okito şi Maurice Mpolo, doi apropiaţi ai săi, ucişi împreună cu el.*

Potrivit versurilor oficiale, fusese vorba de o reglare de conturi între congolezi însă, cartea publicată recent de sociologul flamand Ludo De Witte, întitulată «Asasinarea lui Lumumba», răstoarnă acest «adevăr» şi asigură, prin probe, că Belgia «poartă cea mai mare responsabilitate în cazul acestei crime». Potrivit autorului cărţii, scopul eliminării lui Lumumba a fost, în plin Război Rece, de a menţine Congo în sfera de influenţă a Occidentului. Teza lui De Witte a stârnit un asemenea ecou, încât o comisie parlamentară de anchetă belgiană însărcinată cu elucidarea «eventualei implicări a unor responsabili politici belgieni» în asasinat şi-a început investigaţiile la 2 mai. Comisia îl va audia, cu siguranţă, pe Gérard Soete. Comisar de poliţie, însărcinat în aceea vreme cu înfiinţarea unei «poliţii naţionale katangheze» Soete a fost nevoit să ducă mai întâi cele trei cadavre la o distanţă de 220 km depărtare de locul execuţiei, în mijlocul savanei, pentru a le îngropa într-un cuib de termite. Reîntors la Elisa-bethville, Soete a primit alt ordin, din partea ministrului de Interne katanghez: să facă literalmente dispărute cele trei cadavre. Popularitatea lui Lumumba era atât de mare, încât cadavrul său devenea o problemă stânjenitoare. Pelerinajul la mormântul său ar fi putut declanşa din nou lupta partizanilor acestuia.

*«Eu, micul Gérard Soete din Bruges, am fost nevoit să mă descurc singur cu trei cadavre ale unor oameni cunoscuţi pe plan internaţional», povesteşte Soete. «Nici una dintre autorităţile belgiene care se aflau acolo nu mi-a dat nici o idee cum să procedez», mai spune el. împreună cu un «alt alb» şi cu câţiva congolezi, «echipaţi cu un ferestrău, două damigene şi uri butoi de acid sulfuric» şi-au petrecut noaptea de **22** spre **23** ianuarie **(1961),** pentru a-şi termina treaba. «în plină noapte africană, am început prin a ne cher cheli, pentru a prinde curaj. Am dezmembrat cadavrele. Cea mai dură treabă a fost*

să le ţinem în bucăţi mici, înainte de a le dizolva în acid sulfuric», explică octogenarul. «Nu mai rămăsese aproape nimic, decât nişte dinţi. Şi apoi era duhoarea... M-am spălat de trei ori şi tot mă mai simţeam murdar ca un barbar», povesteşte Soete. Revenind în Belgia, după 1973, el a povestit această teribilă noapte într-un roman, «pentru a se

141

descărca», dar fără a da nume. Soete spune că soţia sa nu a ştiut niciodată nimic şi că nu a vorbit nimănui despre aceste fapte «timp de 18 ani». "

Această ştire – repet, preluată de la Agenţia France Press – a oripilat opinia publică internaţională la începutul anului 2000, ridicând vălul misterului care a planat zeci de ani asupra unui asasinat politic fi demonstrând, încă o dată, dacă mai era nevoie, că mult trâmbiţata democraţie occidentală practică jocuri murdare, în cadrul cărora terorismul de stat a devenit o practică curentă, iar asasinatul o armă politică...

Ilici – studentul de la Moscova...

Fondată în 1961, o perioadă de mai mulţi ani, Universitatea Patrice Lumumba a reprezentat contribuţia Uniunii Sovietice la educaţia tinerilor din Lumea a Treia. Ea era frecventată de aproximativ 6.000 de studenţi, două treimi dintre aceştia provenind din Asia, Africa şi America Latină. Corpul profesoral era de circa 1.200 de lectori, 80% dintre ei având doctoratul. Raportul profesori-studenţi era comparabil cu cel al marilor universităţi din Occident. Insă, era mai bine dotată. In primul an universitar, studenţii urmau un curs de pregătire pentru cunoaşterea limbii ruse. Apoi, accentul se punea pe ştiinţele exacte[8]. Şi mai trebuie specificat un lucru: calitatea de membru de partid al ţării de unde provenea studentul nu era obligatorie pentru a urma cursurile acestei Universităţi. Şi, indiferent de mediul politic din care proveneau, studenţii erau selecţionaţi pentru societăţile de prietenie sovietice din străinătate. Redbrul de atunci, profesorul Vladimir Stanis, nu considera că rolul Universităţii era să producă comunişti devotaţi, deşi considera că *"era bine dacă ei deveneau totuşi comunişti".*

Dar, ca în orice stat, prezenţa serviciilor secrete se manifesta în cadrul Universităţii. Toţi şefii de catedre şi conducătorii studenţilor erau membri ai KGB-ului. Studenţii erau cazaţi câte trei în cameră: doi străini şi un rus. La sosire, în mod discret, fiecare student era cercetat de KGB. Cei care dovedeau calităţi potenţiale erau imediat activaţi. Ceilalţi erau doar supravegheaţi, de regulă prin cel de-al treilea coleg de cameră – rus. în felul acesta, KGB-ul şi-a format nenumărate reţele – unele dintre ele ţinute în conservare şi activate la momentul potrivit – în peste 90 de ţări. *

În această Universitate, în toamna anului 1968, au sosit fraţii Ramirez. Ei nu trăiseră dramele colegilor lor din Africa, Asia sau Orientul Apropiat. Nu au

cunoscut foametea sau lipsurile, ori experienţa taberelor de refugiaţi. Nu trăiseră nici sub un regim totalitar, pe care noii lor colegi din ţările Tratatului de la Varşovia îl simţiseră şi îl vor: simţi la înapoiere, pe pielea lor. Deşi majoritatea studenţilor erau puternic motivaţi să urmeze cursurile acestei Universităţi, studiau foarte serios şi se conformau necondiţionat regulilor stabilite, cei doi fraţi şi o parte a compatrioţilor latino-americani aveau o viziune total diferită.

Ilici şi Lenin descopereau, încetul cu încetul, o cu totul altă lume. Deşi tatăl lor le-a vorbit foarte mult despre binefacerile comunismului, despre învăţăturile lui Marx şi Lenin, cei doi fraţi şi-au dat seama că realitatea era diferită. Oamenii

simpli o duceau greu iar autorităţile erau rigide. Viaţa la Universitate se ducea după reguli stricte. Iată răspunsul lui Ilici la respectarea regulilor stricte .din lumea comunistă: *"Aveam 19 ani când am ajuns în Rusia. Moscova e plină de femei frumoase, toate dornice de distracţii. Când aveam de ales între a discuta linia partidului venezuelean asupra acţiunilor de gherilă şi a mă distra cu puţină muzică, o femeie şi o sticlă de votcă, discuţia politică era cea mai slabă prioritate ".*

Pentru cei doi fraţi a început o viaţă nebunatică. Eliberaţi de constrângerile familiale, învăţau mult dar se distrau şi mai mult. Şi erau rebeli. Când partidul comunist venezuelean a transmis instrucţiuni conform cărora nici unul din studenţii pe care îi sponsoriza nu trebuia să lege prietenie cu studenţii din Cuba, Mexic, Columbia şi Panama, cei doi fraţi şi mai mulţi compatrioţi au făcut tot posibilul să se împrietenească cu studenţi din aceste ţări. Ilici a cunoscut-o pe Sonia Marina Oriola, o studentă cubaneză cu care a avut o aventura mai îndelungată şi chiar un copil. Dar când PCV a transmis că linia oficială era să fie promovată schimbarea politică prin mijloace paşnice, studenţii venezueleni s-au scindat. Unii s-au raliat poziţiei dreptei, ceilalţi s-au îndreptat spre stânga, sprijinind mişcarea gherilă a lui Douglas Bravo, care continua să respingă posibilitatea unei schimbări prin mijloace paşnice. Ilici a organizat ö celulă pro-Bravo. Mai mult, împreună cu alţi 25 de studenţi, s-a infiltrat în "aripa dreaptă", pentru a o supraveghea.

La începutul anului 1969, circa 30 de studenţi iranieni au fost anunţaţi de către ambasada lor că paşapoartele le-au expirat şi că nu vor fi reînnoite. Prin aceasta, oficialităţile Şahului i-au lipsit de cetăţenie, abandonându-i Rusiei. Pe data de 11 martie, peste 200 d$ studenţi au manifestat în faţa ambasadei Iranului la Moscova. Printre ei era şi Ilici, Intervenţia Miliţiei şi a KGB-ului a fost destul de blândă. Mai mulţi studenţi, între care şi Ilici, au fost arestaţi. Până la urmă au fost eliberaţi dar admonestaţi sever de KGB şi conducerea

Universităţii, care a întocmit şi o listă neagră cu participanţii la această manifestaţie.

Din nou o mică paranteză, pentru a nu reveni. Ulterior, foarte mulţi "cunoscători" ai fenomenului terorist au scris că acţiunea autorităţilor iraniene, manifestaţia şi arestarea studenţilor a fost opera KGB-ului pentru a-i oferi o acoperire lui Ilici -agent KGB. Totul, dar absolut totul, fabulaţii!...

În al doilea an de studii, divizarea dintre studenţii venezuçleni s-a accentuat. Celula secretă a lui Ilici a fost descoperită şi li s-a ordonat să urmeze linia partidului. Fraţii Ramirez au refuzat categoric. Pentru a-şi clarifica opţiunea, Ilici avea nevoie de o convorbire cu tatăl său. Invocând dureri stomacale, doctorul care l-a examinat, cunoscându-i şi predilecţia pentru alcool, a pus diagnosticul ulcer la stomac. Ilici a cerut permisiunea să se întoarcă la Londra pentru ca mama lui să-i poată supraveghea tratamentul, Cererea i-a fost aprobată. însă, după ce şi-a petrecut Crăciunul la Londra, Ilici a zburat la Caracas pentru a-l întâlni pe Senor Navas. A stat cu el o săptămână, timp în care i-a povestit toate frământările. Tatăl i-a spus/ *"Sunt cu tine, dragul meu".* Ilici era foarte fericit, mai ales că povestise că detestă varianta sovietică a comunismului.

La mijlocul lunii februarie 1970, s-a înapoiat la Moscova. A devenit şi mai activ în confruntările cu Partidul Comunist Venezuelean, cu profesorii şi chiar cu

1.143

autorităţile. Caracasul a fost anunţat oficial de problemele pe care le creează acest student.

La sfârşitul lunii iunie, PÇV din Caracas şi-a retras sponsorizarea pentru fraţii **Ramirez.** în biroul decanului UniVersităţii, fraţii au fost informaţi că amândoi fuseseră **exmatriculaţi...**

Mulţi dintre cei care au scris despre Ilici Ramirez Sanchez au afirmat că a fost agent KGB. S-a afirmat că, în perioada în care a lipsit de la universitate (plecat la Londra şi Caracas), a fost pregătit în tabăra DGI, la Motazas în Cuba sau în Orientul Mijlociu. Alţii au scris că a fost pregătit ca luptător de gherilă în taberele speciale la Odessa, la Baku, la Simferopol şi la Taşkent. Identitatea taberei variază după cea a autorului. Chiar aceste versiuni, care se bat cap-în-cap, denotă că **cei care au scris despre Ilici Ramirez au inventat totul...**

*** Carlos îşi descoperă vocaţia**

Ilici **Ramirez şi-a făcut cunoştinţe** utile în rândul **colegilor palestinieni din Universitatea Patrice Lumumba,** mare parte din ei membri ai unor organizaţii teroriste, şi în special cu un membru al Frontului Popular de Eliberare a Palestinei (FPEP), organizaţie teroristă condusă de George Habash şi Wadi Haddad.

Cu un amestec de bravură şi aroganţă auto-impuse, cu un strop de mândrie tipic latino-american şi un strop de teribilism, specific tinereţii, **răsfăţatul tânăr credea că poate deveni conducătorul mişcării de gherilă din Venezuela** şi considera că lumea întreagă îi va sta la picioare. Când a creat celula pro-Bravo, a elaborat şi un plan. **în timpul vacanţei de vară din 1970, intenţiona să meargă cu întreaga** celulă în **Orientul Mijlociu, pentru a se antrena în domeniul războiului de gherilă.** După absolvirea cursurilor de la Universitate, ar fi revenit în Venezuela şi **s-ar fi alăturat mişcărilor de gherilă ale lui Douglas Bravo. Ar fi preluat moştenirea lui Che Guevara şi ar fi condus revoluţia până la deplină ei victorie.** Având în vedere că Ilici **vorbea fluent mai multe limbi străine,** că avea cunoştinţe în rândul studenţilor palestinieni, a fost mandatat să meargă în Orientul Apropiat şi să pregătească terenul.

Însă, după exmatriculare, a cerut şi **a primit o scrisoare de recomandare de la membrul FPEP, către Shassan Kanofani, din Beirut,** în care se explicau planurile celulei conduse de el. Şi, la începutul lui **iulie 1970,** Ilici Ramirez Sanchez a aterizat **la Beirut,** în "'cazanul" numit *"problema Orientului Mijlociu"* sau *"problema palestiniana*Prin aceasta, hotărârea lui era luată.

Am insistat puţin mai mult asupra problemelor de mai sus tocmai pentru a prezenta cauzele care au dus *lù "apariţia pe scena terorismului internaţional a inamicului public numărul unu* în cele ce urmează, vom vedea că **în jurul personalităţii sale s-a făcut o publicitate ieftină, însă foarte bine orchestrată de serviciile secrete din mai multe ţări occidentale.** Majoritatea cărţilor şi materialelor care s-au scris despre el abundă în fabulaţii, prezentându-l ca un supraom, un trăgător de elită, un bun cunoscător al procedeelor de luptă corp la corp, un

144

"terorist" vânat de toate poliţiile lumii occidentale, care a scăpat mereu datorită vicleniei sale. Până ...T>ar să nu anticipez.

Recomandare pentru terorism

Ajuns la Beirut, s-a prezentat la birourile organizaţiei FPEP, înmânându-i lui Kanofani scrisoarea de recomandare. La rându-i, acesta i-a dat o scrisoare pentru Bassani Abu Sharif, care se ocupa de biroul dö presă al Frontului din Amman. Acesta a facilitat să înceapă antrenamentele la o bază de pregătire a luptătorilor, numită "tabăra de vară'[9], situată la nord de Amman, unde Ilici ajunge la sfârşitul lunii iulie. Era una din zecile de tabere de pregătire ale teroriştilor palestinieni de pe teritoriul Iordaniei. Aici, s-a pregătit timp de zece zile cu un grup mixt de terorişti de diferite naţionalităţi şi arabi. Şi-a dat repede seama de relaţiile complexe care existau în cadrul lumii palestiniene, precum şi de faptul că existau nenumărate divergenţe între Arafat, Abu Iyad, Abu Jihad,

George Habash, Wadi Haddad şi alţi membri ai Al Fatah. Dorea să ştie mai multe despre aceste organizaţii, despre "problema palestiniană" şi să se decidă cărei grupări i se va alătura. La începutul lunii august, Bassam Abu Sharif i-a permis să se alăture unei "adevărate tabere fedayeen", care îşi avea baza în munţii Gilead din nordul Iordaniei, între oraşele Ajlun şi Jerash. Tot acum, se înscrie oficial în FPEP. Un venezuelean care a îmbrăţişat cauza palestiniană şi s-a înscris în FPEP era un lucru neobişnuit. Tocmai din această cauză, la **1** septembrie, George Habash vizitează tabăra şi are o convorbire mai îndelungată cu tânărul venezuelean. Această convorbire îl va marca pe Ilici, lăsându-i o impresie profundă şi durabilă.

Între timp, în Iordania izbucnise războiul civil. Deoarece evenimentele au fost deosebit de complexe, în desfăşurarea lor fiind angrenate Statele Unite, prin C.I.A. şi celelalte ţări arabe, precum şi Israelul, nu vom insista asupra lor. Accentuez doar faptul că în acest război, arabii au luptat contra arabilor. Circa 32.000 de fedayeeni s-au împotrivit armatei siriene, sprijinită de Israel, apoi armatei iorda-niene, dotată cu întreaga gamă de arme moderne. Toate taberele de pregătire au fost închise, luptătorii cu experienţă intrând în luptă. In tabăra din munţii Gilead, un venezuelean numit Ilici Ramirez Sanchez a rămas doar cu doi tineri şi numeroşi răniţi. Acesta era furios la culme. Considera că cel mai bun antrenament era lupta. Cu un mic grup de luptători a fost trimis să păzească un depozit subteran ,de muniţii, lângă un sătuc. Peste tot se duceau lupte grele. Spre sfârşitul lunii septembrie, Ilici Ramirez este transferat la o bază de antrenament în munţi, lângă pădurea Jerash. îşi continuă pregătirea dar participă şi la câteva lupte de mai mică amploare, fiind rănit la picior. în noiembrie 1970, şi-a terminat perioada de pregătire şi a trecut toate testele.

S-a perindat apoi prin mai multe tabere, pentru ca, la începutul lunii ianuarie 1971, să i se înmâneze un telex. Era de la fratele său Lenin, care l-a trimis pe adresa redacţiei *"Al Hadaj"* din Damasc (am omis să specific că fratele său şi mama sa erau la curent cu toate activităţile sale din Orientul Mijlociu). Prin acel telex, era înştiinţat că tatăl său va sosi din Caracas pentru a-şi vizita familia la

Londra. Ilici i-a cerut permisiunea lui George Habash pentru a pleca în Anglia, permisiune care i-a fost acordată. Acum putem spune că Ilici Ramirez Sanchez îşi aflase destinul: era devotat cauzei palestiniene şi nu mai avea o convingere abstractă despre valorile revoluţiei internaţionale.

Prima misiune – un rateu

Familia s-a reîntrunit la Londra. José Navas credea ca fiul său mai mare făcuse un tur prin Europa din momentul în, care a fost exmatriculat de la Universitatea Patrice Lumumba. Spre a nu-l dezamăgi, Ilici i-a promis tatălui

său că-şi va continua studiile. Chiar s-a înscris la un curs de economie mondială, la Şcoala londoneză de economie. La sfârşitul primăverii, după ce tatăl său s-a reîntors în Venezuela, tânărul de 21 ani a început să se intereseze despre evoluţia evenimentelor din Orientul Mijlociu, ia^;în luna iulie a aterizat pe aeroportul din Beirut. Era perioada în care numărul palestinienilor din Liban creştea constant, datorită refugiaţilor din Iordania. Numărul acestor refugiaţi depăşea cifra de 300.000, majoritatea lor trăind în taberele special înfiinţate la marginea oraşelor Tir, Beirut şi Tripoli. Spre exemplu, numai în tabăra de la Chatila locuiau, în condiţii mai mult decât mizere, peste 30.000 de palestinieni. împotriva "mişcării de rezistenţă palestiniene" se ducea un adevărat măcel. "Problema palestiniană" fiind "rezolvată" în Iordania* a fost transmisă drept moştenire Libanului şi altor ţări arabe.

Ilici Ramirez l-a întâlnit pe Bassam Abu Sharif, care l-a pus la curent cu toate problemele. Apoi, George Habash **l-**a prezentat lui Wadi Haddad. Un fin cunoscător al oamenilor, acesta l-a "citit" de la început şi şi-a dat seama de uriaşele posibilităţi pe care le putea oferi acest ne-arab, devotat cauzei palestiniene, membru activ al FPEP şi care, datorită naţionalităţii sale, putea trece prin toate punctele vamale din Europa, fără să trezească suspiciuni.

Haddad i-a încredinţat prima misiune: să se întoarcă la Londra şi să organizeze răpirea unui arab bogat – din orice ţară care nu sprijinea problema palestiniană – pentru a cărei eliberare să ceară o mare sumă de bani. Bani ce urmau fie folosiţi pentru finanţarea viitoarelor acţiuni teroriste, FPEP având mari dificultăţi financiare. în prima săptămână a lunii septembrie, Ilici se afla la Londra unde a început să pregătească răpirea. însă, acţiunea a fost abandonată, Haddad decizând asasinarea lui Zaid Rifai, ambasadorul Iordaniei Ia Londra, drept răzbunare pentru atrocităţile autorităţilor din această ţară împotriva palestinienilor. Ilici s-a înapoiat la Londra, unde i s-au alăturat alţi membri ai Frontului, pe care i-a adăpostit în câteva apartamente din apropierea ambasadei Iordaniei din Philimore Gardens. însă, şi de această dată, s-a dovedit că, în lumea palestiniană, dreapta nu ştie ce face stânga şi invers. Teroriştii aparţinând organizaţiei *"Septembrie Negru",* organizaţie condusă de Abu lyad, au atentat la viaţa lui Rifai, răninduc-l. Acesta a supravieţuit.

"Legenda Carlos" începe cu o arestare..

În legătură cu acest act terorist s-a petrecut şi prima arestare a lui Ilici. în dimineaţa zilei de 22 decembrie 1971, ora 7.30, la opt zile după atentatul asupra ambasadorului iordanian, locuinţa unde locuiau cei doi fraţi – Lenin şi Ilici – a fost înconjurată de importante forţe poliţieneşti. Ilici a fost arestat şi interogat de ofiţeri ai Brigăzii Speciale. A fost trădat de grupul rival palestinian ***("Septembrie Negru"),*** care le-au oferit autorităţilor franceze numele lui real şi adresa. însă, la interogatoriu nu i s-a putut pune nimic în seamă, nici o

dovadă incriminatorie, fapt pentru care a fost eliberat. Timp de o săptămână a fost urmărit zi şi noapte, până când poliţia şi-a pierdut interesul şi a renunţat. Prin legăturile FPEP din Paris, Ilici Ramirez l-a anunţat pe Haddad despre toate acestea. Imediat conducătorul FPEP a luat o decizie tactică: Ramirez trebuia să "dispară" o perioadă nelimitată. în felul acesta, spera să afle modul în care serviciile secrete franceze ştiau despre existenţa lui. Fire pragmatică, Haddad şi-a dat seama că folosirea lui Ramirez prezenta un risc prea mare şi nu vroia ca vreuna din operaţiunile pe care le pregătea să fie pusă în pericol l-a transmis lui Ramirez să păstreze legătura, în timp ce el va avea grijă să se afle permanent pe prima pagină a ziarelor din Occident. Aşa a început să se înfiripe legenda despre celebrul ***"terorist Carlos",*** alias Şacalul. Până în vara anului 1973, acesta a stat în "conservare".

Prin urmare, tot ceea ce s-a scris despre Carlos în această perioadă a vieţii sale, că a planificat şi condus nenumărate acte teroriste, sunt minciuni. Totul se datorează acţiunii de dezinformare a serviciilor secrete occidentale, cărora li s-au "oferit" diferite "informaţii din lumea arabă, care, la rândul lor, le-au amplificat şi aruncat în poala gazetarilor şi comentatorilor creduli cu privire ia participarea lui Carlos la comiterea unor acţiuni teroriste. în acelaşi timp, Haddad îl considera o persoană nesemnificativă pentru cauza palestiniană, dar s-a folosit de el datorită mitului creat vizavi de persoana lui.

După eşecuri în serie, adevăratul debut____

În vara anului 1973, mai precis în iulie, Ilici Ramirez Sanchez a aterizat ia Beirut. "Prestigiul" său crescuse enorm. Mass-media occidentală îi pusese în sarcină dacă nu toate, dar majoritatea acţiunilor teroriste comise de organizaţiile palestiniene. Cum ar fi deturnarea în februarie 1972 a unui avion Jumbo Jet al companiei Lufthansa, la bordul căruia se afla şi Joseph Kennedy, fiul lui Robert Kennedy, pentru a cărui eliberare s-a cerut suma de 5 milioane dolari, sumă plătită de americani. Ori carnagiul dé pe aeroportul Lod. Tot în seama lui a fost pus şi masacrul din Satul Olimpic, München 1972. Toate, dar absolut toate, fabulaţii!...

Pe timpul unei convorbiri cu Wadi Haddad, Carlos i-a cerut să-l folosească cu "normă întreagă" pentru a servi cauza palestiniană. Propunerea a fost acceptata şi, la sfârşitul lunii septembrie s-a înapoiat în Europa. Ilici Ramirez Sanchez a

devenit un fanatic al cauzei palestiniene, în slujba căreia şi-a pus întreaga energie şi întregul său talent. Septembrie 1973 reprezintă *"începutul adevăratului Carlos".* I-a trimis tatălui său o scrisoare prin care îl înştiinţează că şi-a terminat studiile şi doreşte să călătorească mai mult pentru a învăţa cât mai multe limbi.

Înainte de a-l trimite în Europa, Haddad i-a comunicat că, pentru a fi acceptat pe deplin, ca membru al grupului, Michel Moukharbel îl va supune unui test. Acesta era omul de încredere al lui Haddad pentru Europa, responsabil pentru toate legăturile şi operaţiunile, care îşi avea baza la Paris. Ţinta aleasă pentru Carlos era Joseph Edward Sieff, preşedintele lanţului de magazine Marks & Spencer, vicepreşedintele Federaţiei Sioniste din Marea Britanic. Pentru asasinarea acestuia a primit un pistol vechi şi cinci cartuşe. în săptămân de după Crăciun a anului 1973, într-o seară, a pătruns în locuinţa acestuia şi, sub ameninţarea armei ' (în casă se găsea o singură servitoare), a ajuns până în baie, unde I-a împuşcat pe Sieff în cap. Pentru că pistolul se blocase a fost nevoit să fugă. Victima a supravieţuit. FPFP şi-a revendicat responsabilitatea acestui act terorist, însă Haddad a rămas dezamăgit de "prestaţia" lui Carlos.

La Londra, acesta avea două case conspirative şi locuinţa familiei din Philimore Court, pe care o folosea cel mai des. Prin legăturile sale i s-au trimis din Beirut aparate de radio emisie-recepţie şi o mare cantitate de exploziv plastic.

Spre sfârşitul lui ianuarie 1974, îi propune lui Haddad atacul asupra Băncii Hapoalin, bancă sionistă israeliană din Londra. Primind încuviinţarea, execută • atacul, soldat cu un eşec lamentabil. însă, atentatul a fost pe Jarg prezentat în presă şi la televiziune. . *

La începutul lunii februarie, a zburat din nou la Beirut, unde, împreună cu Michel Moukharbel – sosit pe altă rută -, Wadi Haddad şi reprezentanţi ai Armatei Roşii Japoneze, au discutat următoarele operaţiuni. Haddad a ales trei ţinte -trei birouri de presă pro-israeliene din Paris: revista lunară *"L'Arche",* săptămânalul *"Minute"* şi cotidianul *"LAurore".* Ulterior a fost inclusă şi staţia de radio şi televiziune *O RTF.* Acest multiplu atac trebuia să se desfăşoare prin detonarea unor maşini-capcană în acelaşi timp. Pentru aceasta, au fost selecţionate mai multe echipe de terorişti – bărbaţi şi femei – care locuiau la Paris. Toţi erau de extremă stângă, incluzând corsicani, algerieni şi francezi. Până în martie 1974, împreuna cu Moukharbel, Carlos a participat la un curs de pregătire şi instructaj în Aden şi Beirut.

Înapoindu-se la Paris, cei doi încep un adevărat periplu prin mai multe oraşe europene, primind şi ascunzând armament, explozivi şi alţi terorişti. Planul pentru multiplul atac din Paris începe să capete contur. Moukharbel a hotărât că exploziile trebuiau să aibă loc pe 3 august 1974.

În seara zilei de 26 iulie, un membru japonez al organizaţiei lui Haddad a sosit pe aeroportul Orly direct de la Beirut. El nu a respectat o regulă strictă impusă de Haddad ca nimeni să nu meargă direct de la Beirut la destinaţia finală. Călătorul japonez, sosit de là Beirut doar cu o servietă asupra sa, a trezit suspiciuni. La controlul sever al servietei, în compartimente false s-au găsit mai

multe paşapoarte, suma de 10.000 dolari – toţi falşi – şi câteva mesaje cifrate. Numele real al

149,

japonezului era Yoshiaki Yamada şi era un membru marcant al organizaţiei lui Haddad. însuşi ambasadorul japonez la Paris a decodat unul dintre mesaje, care spunea: *"Micuţă Doamnă Lună Plină, Sunt bolnav după tine. Lasă-măsă te ţin'în braţe. Sclavul tău îndrăgostit, Suzuki! "*

Arestarea lui Yamada a fost ţinută secretă câteva zile. Serviciile secrete franceze au stabilit că "Micuţa Doamnă Lună Plină" era o vânzătoare numită Tiariko Yamamoto care lucra într-un magazin japonez din Avenue L'Opéra. Era în acelaşi timp şi membru a Armatei Roşii Japoneze, funcţia ei principală fiind de a activa ca o cutie de scrisori. DST-ul supraveghea locul ei de muncă şi apartamentul în care locuia şi, în decurs de câteva zile, a arestat zece membri ai Armatei Roşii.

Moukharbel şi Carlos mai ţineau ascunşi în Paris încă 23 de membri ai Armatei Roşii Japoneze. Cu două zile înaintea atentatului, Carlos a închiriat patru autovehicule (două Estafette şi două Renault), care au fost transformate în maşini-capcană, şi, la ora două noaptea, la data stabilită, ele au explodat, efectul atentatului fiind foarte mare.

După acest atac, Haddad a transmis că eliberarea lui Yamada trebuie să devină o prioritate maximă. Pentru conducerea operaţiunii a fost desemnat Carlos. îfnpreună cu Moukharbel au decis că trebuie ocupată în forţă o ambasadă din Europa, luaţi câţi mai mulţi ostateci, între care neapărat şi ambasadorul. în urma studierii mai multor ambasade franceze, în final, Carlos s-a decis asupra ambasadei franceze din Haga.

Deoarece capitolul de faţă are drept scop prezentarea activităţi lui Carlos (Ilici Ramirez Sanchez), nu voi insista asupra acestui act terorist. Specific doar că el a fost executat de un comando format din terorişti japonezi, care au ocupat în s forţă-ambasada, luând drept ostateci unsprezece persoane, între care şi ambasadorul francez, baronul Jacques Senard. Pentru soluţionarea acestei crize au fost angrenate patru state: Olanda (pe teritoriul ei se produsese actul terorist), Franţa (ambasada ei a fost ocupată), Japonia (teroriştii erau japonezi) şi Statele Unite ale Americii (clădirea ambasadei acesteia se afla în imediată apropiere). în urma unor negocieri îndelungate, Yamada a fost adus la Haga, teroriştii au primit suma de 50.000 dolari, punându-li-se la dispoziţie şi un avion Boeing-707, cu care au zburat în Siria.

Serviciile secrete creează "legenda Carlos Şacalul"

După acest act terorist, Carlos a început să călătorească prin Europa, în special între Paris şi Londra. Avea foarte multe cunoştinţe şi prieteni care nu ştiau nimic de activitatea lui de terorist. Avea mai multe amante cu care frecventa cercurile diplomatice (i). Una dintre acestea era o rafinată

columbiană de 20 ani, Amparo Silva Masmela, în apartamentul căreia Carlos depozitase armament, muniţie şi exploziv suficient pentru a dezlănţui un mic război. Paralel, şi-a dezvoltat relaţiile cu alte organizaţii teroriste, precum şi cu unele servicii secrete (!!). De-a lungul timpului a avut legături cu serviciile secrete din lumea occidentală, prima dată Franţa, Germania de Vest, Marea Britanie, S.U.A., Italia,

150

apoi cu cele din **ţările** comuniste: Iugoslavia, România, Germania **de** Est, Ungaria **s**.a. Despre aceste legături Carlos nu a vorbit niciodată, considerându-le *"zone prea delicate* Le-a amintit doar, specificând că a avut mai multe înţelegeri cu unele dintre ele, aceste legături reprezentând *"poliţa mea de asigurare",* după cum s-a exprimat. De consemnat că Haddad şi unele servicii secrete **au** avut grijă să-i pună în seamă mai multe acte teroriste, să-î facă responsabil pentru orice **se** întâmpla **în lume** în materie de terorism. Toate acestea îl ajutau. Deoarece, paradoxal, cei care îl vânau cel mai **mult** erau lucrătorii din mass-media, iar serviciile secrete mai **puţin** (!!!). Acum se impune o specificaţie: serviciile secrete occidentale **s**-au folosit de el ca o armă propagandistă **în Războiul** Rece. **Afirmau mereu** că era **pregătit** şi **dirijat** de KGB, respectiv Moscova, **inamicul lumii** occidentale. **Acest "serviciu** de **dezinformare"** a opiniei publice a fost global...

Ca în filmele cu proşti...

La sfârşitul **anului 1974, Carlos pregătea un atac cu rachete asupra unui avion al companiei** EL-AL. Aceasta, deoarece „unele ţări arabe doreau să submineze activitatea de "moderaţie" a lui Arafat şi să distrugă iniţiativa lui de pace. Pentru aceasta a fost folosită organizaţia lui Wadi Haddad – FPEP. înaintea întâlnirii de la Rabat, **regimul irakian l-a sfătuit pe acesta să planifice un atac asupra unui avion EL-AL, punându-i la dispoziţie lansatoare de rachete portabile LRP-7.** Pentru că sediul central al grupării din Europa era Franţa, Haddad a hotărât ca atacul să aibă loc **pe aeroportul *Orly.*** Fiecare detaliu a fost pregătit şi pus la punct cu aprobarea acestuia. în **decembrie 1974,** a trimis în Franţa doi terorişti palestinieni, special pregătiţi în acest scop. **Pe 13 ianuarie 1975, atacul a avut loc. Insă, ghinioanele se ţineau lanţ de Carlos, desemnat să conducă acest act terorist.** Dintr-o maşină parcată lângă cimitirul Thiasis, la câteva mile de aeroport, urmărea acţiunea. Cei doi atacatori au parcat maşina pe o pistă teroristul cu lansatorul de rachete s-a îndreptat calm spre terasă şi, sub privirile stupefiate ale lucrătorilor de la sol şi ale unor pasageri, a tras asupra unui Boeing-707 al companiei El-AL, care rula pe pistă, având **136 de pasageri la bord** şi un echipaj format din şapte persoane. însă, **teroristul** a **ţintit prea sus şi racheta a zburat peste Boeing-ul israelian, lovind un** DC**-9 iugoslav care era gol.** Auzind explozia, pilotul israelian nu a ţinut cont de comanda

turnului de control de a se opri şi a accelerat puternic. Teroristul şi-a reîncărcat lansatorul, însă de data aceasta a lovit o parte à unei clădiri cu birouri. **Cei doi au reuşit să fugă!!**

Exact la o săptămână, pe acelaşi aeroport a avut loc un nou atac. Eşuat şi acesta. însă, de data aceasta, între teroriştii care au tras de pe balcon şi luptătorii CSR, a avut loc un puternic schimb de focuri. Teroriştii au reuşit să ia **zece ostatici,** inclusiv o femeie gravidă şi fiica ei de 5 ani. în urma unor negocieri îndelungate, teroriştii au eliberat ostaticii în schimbul unui avion Air France cu un echipaj format din trei persoane (voluntari), cu care au decolat spre Irak, unde,

151

conform celor declarate de autorităţi, avionului i *"se permises** să aterizeze pentru motive umanitare şi din consideraţie pentru relaţiile franco-irakiene".*

Toate acestea au avut loc pe un fundal de negocieri de pace irascibile. Carlos şi oamenii săi au cules o recoltă bogată de propagandă dar şi nemulţumirea lui Haddad pentru nereuşită. Eşecurile celor două atacuri au fost repede uitate, însă multe din câştigurile politice, pe care le obţinuse OEP la Rabat şi New-York, au fost spulberate...

La Paris, rămân trei cadavre...

Spre sfârşitul verii anului 1975, două evenimente au făcut ca Ilici Ramirez Sanchez să devină cel mai căutat om din lume.

În luna mai, Moukharbel, şeful secţiunii europene, fusese în Orientul Mijlociu unde a participat la mai multe întâlniri de pregătire cu Haddad şi alţi membri importanţi ai organizaţiei. La începutul lunii iunie, revenind la Paris, a făcut o greşeală care se va dovedi ulterior, fatală. Ignorând ordinul strict al lui Haddad, şi-a rezervat un zbor direct spre Paris. După atentatele care avuseseră loc în ultimele luni în Franţa, era o nebunie ca un terorist să zboare de la Beirut direct în această ţară. Inevitabilul s-a produs. Chestionat amănunţit la aeroportul din Beirut, toate documentele fiindu-i fotografiate fară să ştie – printre ele aflându-se şi un plan al viitoarelor acţiuni – până la urmă i s-au cerut scuze şi a fost lăsat să-şi continue călătoria. între timp, DST-ul a fost anunţat şi, încă de pe aeroportul Orly, a fost luat în filaj permanent. După câteva zile, în care nu a făcut nimic care să trezească bănuielile autorităţilor, crezând că DST-ul se săturase să-l mai urmărească, s-a dus în-apartamentul din rue Toullier, unde Carlos era cu două dintre amantele sale. Evident că s-a dus cu servieta conţinând toate documentele pentru a-l pune acesta la curent cu viitoarele acţiuni. La plecare, Carlos l-a condus până afară, fiind fotografiat pentru prima dată de către echipa de filaj. Ulterior, Moukharbel a fost reţinut de DST şi interogat timp de patru zile. Când i s-a prezentat fotografia în care era alături de Carlos, a recunoscut că acestuia i-a lăsat servieta cu documentele. Le-a

spus că omul acela era Carlos Màrtinez, un peruvian, un playboy petrecăreţ, fiul unor părinţi bogaţi. Prin amanta acestuia, Maria Lara, le-a spus că îi va duce la el. Inspectorul Herranz era încântat, nerăbdător să examineze conţinutul servietei. A selectat doi dintre ofiţerii săi, inspectorul divizionar Raymond Dobs şi inspectorul Jean Donatini. împreună cu Moukharbel s-au deplasat în rue Toullier, unde au ajuns pe la ora 20.30. Carlos i-a primit relaxat dar şi-a dat seama că a căzut în capcană. Nu mai insist asupra convorbirilor şi evenimentelor.. Carlos a acţionat prin surprindere. Cu un pistol Tokarev l-a împuşcat mai întâi pe Donatini în cap, apoi pe Dobs între ochi. Pe Herranz l-a împuşcat în gât, după care s-a îndreptat spre Michel şi l-a împuşcat între ochi. Şi-a luat servieta şi a părăsit încăperea, lăsând în urma sa trei cadavre. Herranz a supravieţuit. '

Fugind, Carlos nu a ajuns doar sa se ascundă, ci şi la o notorietate mondială imediată, de data aceasta regula fiind: *"Fugi, Carlos, fugi".* Niciodată nu şi-a

mai putut folosi numele adevărat, riu a mai putut lua legătura cu familia.

Tânărul care visase să se alăture lui Douglas Bravo şi gherilelor care acţionau în , munţii din apropierea Caracasului şi-a dat seama că singurul drum mai departe era acoperit cu din ce în ce mai multe cadavre şi sânge. Din acest moment, îşi face noi legături şi "prieteni": serviciile secrete din ţările comuniste. A fost ajutat şi de mass-media şi serviciile secrete occidentale, care**-l** situau **pe** Carlos ca fiind conducător al unei organizaţii teroriste internaţionale ciudat de amorfă. Acum i se pune şi o etichetă. Din paginile romanului lui Forsyth ieşise primul asasin care atentase la viaţa generalului de Gaulle. Era foarte viu. La fel şi povestea şi mitul. Presa occidentală afişase titlul "ŞACALUL FUGE". Iar numele **de** Carlos i s-a dat după numele de pe paşaportul peruvian găsit în apartament: CARLOS Andreas Martinez Torres. Practic, peste noapte i s-a dat statutul de James Bond. Era văzut şi semnalat în mai multe oraşe diferite în acelaşi timp. I se atribuiau tot felul de stăpâni, de la Mossad la KGB. Totul se dezvolta rapid. Şi noul nume, ŞACALUL, îi sporea faima. Pe data de 2 iulie, Scotland Yard-ul a stabilit adevărata identitate a lui Carlos, faptul ca era venezueleanul Ilici Ramirez Sanchez. Insensibilă, presa mondială a continuat să-l numească CARLOS ŞACALUL.

Teroarea mondială a Şacalului

Ignorând activitatea serviciilor secrete franceze şi britanice, Carlos a plecat la Londra, iar la sfârşituHunii iulie a aterizat în Alger, unde a stat câteva săptămâni. Apoi a plecat la Aden. întâlnirea cu Wadi Haddad a fost deosebit de furtunoasă. Furios, "Bătrânul" (cum era denumit de apropiaţii săi) l-a interogat câteva ore, spunându-i ca îl exclude din FPEP. însă ştia că faima acestuia era în creştere. Mass-media occidentală îl făcea responsabil de toate acţiunile

teroriste care nu aveau nici o legătură cu el. Haddad cunoştea întregul adevăr, deoarece el planificase operaţiunile respective şi membrii organizaţiei sale le-au dus la îndeplinire. La început, s-a amuzat. Filozofia lui fiind credinţa în folosirea terorii, considera că imaginea creată de mijloacele **de** informare **de** suprateroristül lumii, atribuită lui Carlos, îi putea fi de folos. Wadi Haddad a realizat ce potenţial enorm se afla în mitul creat printr-o combinaţie de fragmente de informaţii, inteligent plasate pentru a dezinforma, aruncate de serviciile secrete în poalele gazetarilor şi comentatorilor creduli. Şi s-a hotărât să-l ierte, folosindu-l mai departe.

Haddad şi-a dat repede seama că legenda lui Carlos-Şacalul trebuie doar să fie invocată pentru ca teroarea şi teama să se răspândească instantaneu. Peste câteva săptămâni a primit confirmarea acestei convingeri. Care a venit de la Saddam Hussein, cel ce avea doar titlul de vicepreşedinte, în fapt fiind conducătorul Irakului. Acesta i-a transmis lui Haddad că dorea să aibă loc o anumită operaţiune de comando. Nu îl interesa compoziţia trupei de comando, cu o singură condiţie: conducătorul ei trebuia să fie Carlos. Nimeni altcineva. Şi i-a mai comunicat că îi va furniza întregul armament şi material logistic necesar, informaţii şi...bani. Mulţi bani. Hussein se gândea că dacă Ilici va conduce această

■ 153 ,

operaţiune, teroarea pe care o va produce numele lui (Carlos-Şacalul) va asigura succesul. împreună cu cei mai apropiaţi şi fideli colaboratori, Saddam a întocmit planul operaţiunii pe care l-a^ prezentat lui Haddad. La început acesta a rămas interzis. Saddam Hussein vroia ca un comando condus de Carlos să atace sediul OPEC-ului din Viena în timpul unei reuniuni a miniştrilor petrolului! Toţi trebuiau luaţi ostatici. Apoi, să ceară guvernului austriac să-i pună la dispoziţie un avion, care să aterizeze în ţările din Orientul Mijlociu, unde fiecare ministru al petrolului (din ţara respectivă) să dea o declaraţie publică, care să respingă orice dialog sau negociere cu Israelul în problema palestiniană. în felul acesta, nimeni nu va putea să facă vreo legătură între Saddam Hussein şi operaţiunea propriu-zisă. Aceasta va fi declaraţia pe care o va da Carlos guvernului austriac pe timpul negocierilor în vederea obţinerii avionului.

Planul l-a încântat pe Haddad. Această operaţiune va face o publicitate maximă internaţională problemei palestiniene şi va pune piedici negocierilor de pace iniţiate de Arafat. *

Nu mai insist asupra acestui act terorist pe care l-am prezentat anterior. Doresc să scot în evidenţă doar un aspect, minor în aparenţă, dar care reflectă fanfaronada tipic latino-americană a lui Carlos. La plecarea din Viena, atunci când au discutat detaliile zborului, i-a spus pilotului Pollacki: *"Nu vă fie teamă, căpitane, am deturnat o mulţime de avioane".* Nu era adevărat. în întreaga sa carieră de "teroristul numărul unu al lumii", el nu deturnase nici o aeronavă...

însă, actul terorist asupra sediului OPEC a reprezentat "cununa" activităţii sale de terorist...

Din momentul în care Carlos a condus actul terorist asupra sediului OPEC, previziunile lui Haddad s-au adeverit. Mediile de informare din întreaga lume i-au dezvoltat mitul, i l-au dublat. Din nou, s-a afirmat că Şacalul era dirijat şi controlat de KGB. Din nou, orice acţiune teroristă întreprinsă atât în trecut, cât şi în viitor, a fost pusă în seama venezueleanului. Se publicau fel şi fel de aberaţii: că era pe punctul de a ataca o centrală atomică în Germania de Vest, că era pe punctul de a-l omorî pe şah şi pe regele Hussein în Elveţia, că... Austriecii erau condamnaţi, algerienii denigraţi, libienii calomniaţi. Toate aeroporturile erau în alertă maximă, instalaţiile petroliere erau păzite de trupe speciale. Pentru majoritatea şefilor de state s-au luat măsuri de securitate maximă. Şefii NATO ţineau sesiuni de urgenţă. Şi toate acestea din cauza mitului care i se crease lui Carlos. Se afirma chiar că el conducea Libia şi îi dădea ordine lui Gaddafi. Era pe punctul de a-l ucide pe generalul Pinochet din Chile. Avea la dispoziţie bombe atomice şi cu hidrogen, precum şi gaze paralizante...

Toate acestea şi încă multe altele erau propagate la începutul anului 1976. Haddad, cu$_N$ajutorul mijloacelor de informare în masă, sprijinit fără voie de către unele servicii secrete, crease un fenomen extraordinar...

Wadi Haddad şi-a îndreptat privirea spre viitor, pentru planificarea altor "spectacole" de groază. Carlos mai putea fi folosit, dar niciodată nu i se va mai încredinţa un comando.

154

Papa, la schimb cu teroriştii germani !?

După ce apele s-au mai liniştit, **Carlos i-a** propus lui **Haddad** o altă operaţiune: un plan de **a**-l răpi pe Papa **Ioan** Paul al **II-lea.** Era perioada în care membrii grupării Baader-Meinhof îşi ispăşeau pedepsele într-o închisoare de maximă siguranţă din Germaniade Vest. Haddad făcuse totul pentru eliberarea acestora. Carlos **şi-a** argumentat planul de răpire **a** Papei prin faptul că **nu** exista o ţintă **mai** importantă în Europa pe care **să o** poată răpi **şi** oferi **în** schimbul libertăţii conducătorilor **grupării vest-germane.** Ideea i-a fost sugerată de membrii mişcării *"2 Iunie",* c^re se antrenau atunci în Yemenul de Sud. **Iniţial, Haddad a fost de acord cu planul.** La începutul anului 1976, a trimis chiar o echipă în Italia şi Austria pentru o supraveghere mixtă. **însă, planul a fost anulat,** Haddad ajungând la concluzia că răpirea Papei ar avea ca rezultat un protest internaţional atât de puternic, încât ar putea deveni o acţiune sinucigaşă.

Pus pe linie "moartă", **Carlos a** profitat **de** preşedintele Boumediene **al Algeriei,** care, sedus de mitul creat în jurul lui, i-a acordat o protecţie puternică, oferindu-i ospitalitate în ţara lui. Carlos s-a instalat într-o vilă din

Oran, cina cu preşedintele ţării, cu ministrul de Externe, Bouteflika, şi începuse să aibă legături cu membrii de vază ai serviciului secret algerian.

În mai, s-a înapoiat în Yemenul de Sud şi, atât în casa lui Haddad, în Aden, cât şi în tabăra de antrenament şi pregătire din afara oraşului, citea cu regularitate articolele din presa internaţională care se refereau la persoana lui. * Citea, cu satisfacţie, că se afla în Canada, unde plănuia un atac la Jocurile Olimpice de la Montreal, că l-a asasinat pe ambasadorul^ bolivian la Paris, Joaquin Zenteno. Vanitatea lui creştea odată cu kilogramele în plus, datorită inactivităţii. **Nu-l mai** interesa revoluţia mondială, care era bună pentru tineri. **îl** interesau maşinile luxoase, **femeile, banii şi băutura.** în general, viaţa lipsită de griji.

Când a auzit toate acestea, **Haddad s-a** înfuriat şi i-a ordonat să stea în Yemenul de Sud *"până când va decide el că va putea pleca".* **însă, Carlos i-a oferit o** demonstraţie de **cât de departe a** ajuns influenţa **sa.** în acea perioadă, la sosirea în Yemenul de Sud trebuia să predai paşaportul autorităţilor. îl primeai înapoi numai după ce acestea se consultau cu palestinienii. Era foarte uşor să intri dar imposibil să ieşi fără permisiunea autorităţilor. Trecând peste ordinul lui Haddad, Carlos s-a prezentat la o ambasadă, apoi a luat legătura cu ministrul de Interne şi imediat a obţinut paşaportul înapoi. îi dădea târcoale un alt gând, pe care dorea să-l pună cât mai repede în aplicare.

. ■ *

Reţeaua mondială Carlos – un vis nerealizat

Carlos aspira să-şi creeze propria lui infrastructură **în** întreaga **lume, fără să-şi** însuşească **nici un element al lui Haddad.** A luat legătura cu celulele revoluţionare internaţionale cu sediul în Germania de Vest, care însă **l-au refuzat,** între timp, Haddad a conceput un alt plan pentru eliberarea clicii Baader-Meinhof trebuia deturnat un avion al companiei EL-AL. însă, s-a oprit asupra unei curse a

companiei Air France de pe ruta Tei Aviv-Paris. Carlos a fost unul dintre oamenii care s-au ocupat de planificarea acestui act terorist şi, pe data de 27 iunie, zborul 139 al companiei Air France de la Tel Aviv la Paris a fost deturnat Ia decolarea de pe aeroportul din Atena. După ce avionul a aterizat forţat pe aeroportul din Benghazi, următoarea aterizare s-a produs pe aeroportul Entebbe (Uganda).

Ajutat de bunul său prieten, şeful securităţi militare algeriene, comandantul Taihibi, în septembrie, Carlos obţine o nouă identitate şi, împreună cu Joachim Klein, 'care avea rolul de translator, pleacă în Jugoslavia. Călătoria lor fusese aranjată la cel mai înalt nivel, preşedintele Boumediene obţinând permisiunea de la preşedintele Tito şi făcând personal toate

aranjamentele. Excursia în Jugoslavia era făcută pentru un scop precis: folosind-o ca ţară nealiniată, a călătorit apoi spre frontiere deschise, puncte de intrare neoficiale spre Italia, Germania de Vest şi Austria. Toate acestea, pentru a-şi crea reţeaua lui proprie de terorişti internaţionali. Avându-l pe Klein ca translator, a încercat să înroleze membri ai grupărilor "2 Iunie", RAF, Brigăzile Roşii italiene şi celulele revoluţionare vest-germane. Acestea se întâmplau în perioada în care Guvernul Germaniei Occidentale oferea o recompensă de 50.000 mărci pentru capturarea teroriştilor de pe o listă cuprinzând 14 persoane, între care se aflau şi Klein şi Carlos. însă, grupările teroriste cu care a luat contact nu au fost impresionate de personalitatea lui. Ele ştiau prea bine că poveştile legate de responsabilitatea lui pentru multe acţiuni erau doar inventate de neştiutori. Nu a reuşit să recruteze pe nimeni, primind invariabilul răspuns: *"Cât timp îl avem pe Wadi Haddad, ce nevoie avem de tine?"* Deşi nu împlinise încă 30 ani, se confrunta cu teroriştii din a doua generaţie care nu erau impresionaţi de el, deoarece ştiau adevărul, pe care opinia publică internaţională nu-l ştia. Aşa că anul 1976 a fost unul plin de frustrări pentru ***"teroristul cel mai căutat din lume"...***

Însă, "excursia" în Jugoslavia nu a rămas fară rezultate. Preşedintele Tito i-a permis să-şi creeze o bază de antrenament pe teritoriul jugoslav. în schimb, Carlos se angaja să nu atace nici un cetăţean şi nici o proprietate jugoslavă, nicăieri în lume. în acelaşi timp, îi furniza preşedintelui jugoslav informaţii cu privire la politica ţărilor din Orientul Mijlociu.

Mitul care se crease în jurul persoanei lui îi făcea viaţa uşoară. în 1977, pentru a face rost de fonduri, a început să-l imite pe Haddad. Tot ce trebuia să facă era să sugereze vreunui milionar arab să doneze un milion de dolari *"ca asigurare,. înţelegeţi, trăim vremuri de violenţă, cu răpiri şi asasinate atât de frecvente".* Şi milionarii, înfricoşaţi, plăteau. Plăteau şefi de state care îi. găseau diferite utilizări. Cel mai adesea, să fie siguri că nu se atingea de cetăţenii ori obiectivele lor din lume. Guverne care dacă, prin cine ştie ce greşeală, trimiteau oameni* cinstiţi şi incoruptibili, primeau "indicaţia" să-şi recheme oamenii. A fost arestat în Austria şi Suedia dar eliberat după o noapte, în secret. Toate documentele privind arestările lui au fost distruse.

La 1 aprilie 1978, Haddad a murit într-un spital din Berlinul de Est. Carlos a luat imediat avionul spre Bagdad, a participat la înmormântare, după care a încercat să se impună organizaţiei. însă, fără nici un succes. Părerea palestinienilor despre el era deplorabilă. Iată ce a declarat Abu ïyad: ***"Wadi Haddad***

La controlat pe Carlos până în ultima zi a vieţii lul Fie că era în Algeria, Jugoslavia sau oriunde în altă parte, Haddad îi fixa limitele. L-a aruncat afară pe Carlos din grupul lui dar, totuşi, el hotăra ce putea face acesta sau unde putea

merge. Oamenii din jurul lui Haddad nu numai că credeau că Şacalul trădase cauza lor, ci şi că era golit, fără idealuri, doar ***un*** *gangster burghez care poza în revoluţionar". #*

Teroristul de la 89.89...

În această situaţie, **Carlos şi-a consolidat legăturile cu regimul irakian. în** schimbul protecţiei **şi** a reşedinţei care i s-a pus la dispoziţie, **a ucis câţiva oponenţi sirieni ai lui Saddam Hussein.** Şi-a continuat încercările de a domina celulele revoluţionare germane. Continua să se plimbe prin Europa, de o parte şi de alta a Cortinei de Fier. **In vara anului 1976,** a **fost convocat de serviciile secrete jugoslave** şi i s-a cerută să-şi plătească "datoriile" faţă de Belgrad. Şacalul s-a conformat, a călătorit la Paris şi, **în octombrie, l-a ucis pe ziaristul Bruno Basic, un exilat jugoslav care cerea independenţa Croaţiei.**

La 28 decembrie 1978, preşedintele Boumediene a murit. Noul preşedinte al Algeriei a fost numit **colonelul Bendjedid Chadli,** care anterior fusese comandantul regiunii Oran, Colonelul îl cunoştea foarte bine **pe** Carlos şi nu era de acord nici cu **persoana** sa, nici cu acţiunile lui. Cu toată intervenţia ministrului de Externe, **i-a cerut lui Carlos să părăsească Algeria.** Acesta şi-a făcut bagajele şi a revenit la Bagdad.

Folosindu-se de paşaportul diplomatic sud-yemenit, însoţit de Johannes Weinrich, **în martie 1979 a început sa facă din nou turul Europei, pentru a face noi recruţi în vederea îndeplinirii visului său.** La sfârşitul lui mai era **la Budapesta,** unde şi-a prelungit "vizita" cu câteva săptămâni, apoi luni. Cu aprobarea directă **a** preşedintelui **Jânos Kâdâr,** i-a adus un stoc de pistoale de toate tipurile, mine şi grenade de mână.

Î**ncepând din 1981, principalul său protector arab nu mai era Saddam Hussein. începuse să lucreze pentru cél mai mare duşman al acestuia, preşedintele Hafez-al-Assad al Siriei,** care se lupta într-un fel **de** război civil cu *"Frăţia musulmană''* din ţară, o altă organizaţie teroristă. în **martie 1981,** Carlos s-a deplasat **în Germania Occidentală,** în localitatea **Aachen** şi a sunat la uşa locuinţei lui **Isam al-Attar,** conducătorul din exil al *"Fraţilor musulmani".* Când în prag a apărut soţia acestuia, Carlos nu a stat să **o** întrebe de soţul ei, ci, pur **şi** simplu **a ucis-o acolo,** după care a dispărut. La cererea preşedintelui sirian, dovedind o totală ingratitudine faţă de sprijinul pe care **i**-l acordase Saddam Hussein, **Carlos a ucis şi câţiva irakieni şi pe ambasadorul francez în Liban, Louis Delamare.**

157

Î**n solda lui Ceauşescu**

În peregrinările sale prin Europa, Carlos jucase cartea legăturilor lui Haddad în mod strălucit, **permiţându-i** şj* înfiinţeze o infrastructură extraordinară. Astfel, **în Ungaria se bucura** de sprijinul **preşedintelui** Jânos

Kâdâr, al ministrului de Interne **şi al** serviciului secret ungar. Om^l care se ocupa cu grupul lui Carlos şi în acelaşi timp îl supraveghea era **Sândor Râcz,** adjunctul ministrului de Interne. **In perioada 1979-l982, a avut câteva sedii în Ungaria.** Cel mai frecvent , paşaport pe care îl folosea pentru a ajunge la sediile sale din Europa era cel eliberat de Yemenul de Sud, pe numele lui **Ahmed Adil Fawaz.** Când intra **în România** nu avea nevoie de acest paşaport. Aici nu era binevenit, ci **mai degrabă** tolerat. însă, era o toleranţă la un nivel impresionant. Guvernul României îi acorda lui şi "prietenilor" săi *"facilităţi pentru odihnă şi recreere ",* pentru a se putea reface după ultimele acţiuni teroriste, ori pentru a se putea pregăti pentru celelalte. **Cu aprobarea directă a preşedintelui Ceauşescu, şi-a păstrat bazele din Bucureşti şi după 1980.** Dacă Haddad nu fusese niciodată impresionat de Ceauşescu, etichetându-l *"un fel de nebun ca şi Gaddafi ",* Carlos avea o părere mult mai tolerantă. **Ceauşescu era convins că TAROM,** companie aeriană de stat, **era vizată de Carlos.** Şi atunci, pentru a preveni punerea în aplicare a planurilor non-existente de deturnare a avioanelor acestei companii, **a dat ordin ca, în România, Carlos să aibă mână liberă,** punându-i la dispoziţie armament, case conspirative, baze de antrenament şi bani. Unii cititori vor fi şocaţi de cele prezentate mai sus dar aceasta este realitatea. Subsemnatul cunoaşte cadre superioare din fostul aparat al Securităţii care nu erau de acord cu această politică dar nu avëau ce face. Ordinul era ordin. Indiferent de regim. Doresc să cunosc acel cititor care, în condiţiile de azi, gândind astfel, atunci ar fi acţionat pe faţă împotriva indicaţiilor trasate de unicul partid, ori de conducerea fostului Departament al Securităţii Statului. Mai ales dacă era şi cadru activ. **Carlos** a **acţionat şi în solda lui Ceauşescu, când, pe 21 februarie 1981, un grup al său a aruncat în aer Radio Europa Liberă,** distrugând staţia de radio care îl înfuria atât de tare pe conducătorul român, rănind patru persoane în acel act terorist. Sau **trimiterea a trei bombe artizanale din Spania dizidenţilor români care trăiau la Paris.**

Război împotriva Statului

Însă, infrastructura creată de el de-a lungul anilor a început să **se prăbuşească. Mai întâi cea din ţările comuniste.** Şi aceasta nu datorită perestroikăi şi glasnostului lui Gorbaciov, ci lui Carlos însuşi. Nu voi insista asupra acestui aspect deoarece ar necesita prea mult spaţiu tipografic. Voi menţiona doar că această prăbuşire s-a datorat slăbiciunilor înnăscute ale lui Carlos, aroganţei sale, incapacităţii de a-şi stăpâni emoţiile, mai presus de toată furia care se declanşa când punctul lui de vedere era ameninţat...

Pe **16 februarie 1982,** la Paris, sunt arestaţi Bruno Dreguet şi Magdalena Koop, doi membri ai reţelei lui Carlos. După ce, la **25 februarie,** acesta trimite **un**

ultimatum ministrului de Interne, semnat înnumele *"Organizaţiei Luptei Arabe* Armate – Braţ înarmat al revoluţiei arabe",* prin care solicita eliberarea celor doi, începând cu sfârşitul lunii martie, organizează şi comite o serie de acţiuni teroriste care au îndoliat Franţa:

- la 20 martie, un comando al acestuia a aruncat în aer trenul *"Capitole",* expresul trans-european de la Paris spre Toulon. Bilanţul: 5 morţi şi 27 de răniţi;

- pe 3 aprilie, diplomatul israelian Yakov Barsimantov este asasinat în faţa casei sale din Paris, în prezenţa familiei;

- pe 16 aprilie, Guy Cavallot, un diplomat al ambasadei franceze din Beirut şi * soţia sa, Caroline, sunt asasinaţi în apartamentul lor; »

-. pe 19 aprilie, o explozie a unei bombe a distrus birourile companiei Air France din Viena; o a doua bombă a explodat aproape simultan la ambasada franceză din Viena;

- pe 22 aprilie, aruncă în aer agenţia de ştiri franceze din Beirut. Apoi, cu câteva minute înainte de începerea procesului celor doi terorişti arestaţi, în faţa birourilor din Paris ale revistei *"Al Watan Al Arabi",* o maşină-capcană a explodat, două femei, între care una gravidă, au fost omorâte pe loc, alte 60 de persoane fiind rănite. ,

De data aceasta era ceva personal. Războiul unui singur om împotriva Statului. Democraţia din Franţa era în stare de asediu. Avocatul principal al celor doi terorişti, Jacques Vergés, ştia că aceştia au fost torturaţi de poliţie şi se baza pe "înţelegerea" care exista între numeroase grupuri teroriste arabe şi echipe de ucigaşi israelieni, pe de o parte şi guvernele diferitelor state din Europa, pe dè altă parte. "înţelegerea" despre care opiiiia publică habar nu avea. Şi se mai baza pe înţelegerea secretă dintre guvernul francez şi Carlos: libertatea de a călători şi tranzita ţara pentru teroriştii străini în drumul lor de a comite acte teroriste. Parşivă politică!! însă, cei doi au fost condamnaţi la 5, respectiv 4 ani de detenţie. Pedeapsa respectivă a indignat opinia publică franceză, care nu ştia nimic de "înţelegerile secrete".

Răspunsul lui Carlos la verdictul Justiţiei franceze nu a întârziat. După ce a ajuns la Beirut, pe data de 24 mai, o maşină-capcană, parcată chiar în curtea ambasadei franceze din Beirut, a provocat o explozie puternică, 11 persoane fiind ucise şi alte 27 grav rănite. Pentru a nu fi prins, Carlos a plecat Ia una din bazele sale din România, unde a stat în cursul lunii iunie. După toate masacrele care au lovit Franţa, preşedintele Mitterrand şi guvernul nu mai erau dispuşi să trateze cu acest terorist. Atunci, Carlos şi-a luat o "vacanţă". Ca orice lider al unui sindicat al crimei, el conducea din umbră. A organizat alte trei atacuri: două în trenurile care străbăteau Franţa şi unul în gara'St.Charles. Bilanţul: 5 persoane ucise şi 25 rănite. Cu o parte din aceste atentate a fost la curent" şi serviciul secret est-german, ele fiind pregătite în Berlinul de Est.

Astfel, çu complicitatea directă a preşedinţilor de state, a guvernelor, Carlos avea permisiunea de a arunca în aer, de a ucide şi teroriza atât Vestul, cât şi Estul Europei. Un aşa-zis revoluţionar, de o incompetenţă crasă în "meseria" de "terorist", a fost transformat, prin dezinformare şi prin mitul născocit de presă şi televiziune, mit întreţinut de serviciile secrete ale mai multor state, în marele

160

ucigaş profesionist. **Mitul devenise realitate şi se întorcea împotriva celor care l-au creat.** I s-au acordat toate privilegiile, toată protecţia din partea unor guverne care aveau un interes propriu sau cărora le era teamă. Dar **depăşise măsura.** A început chiar să se bălăcească în politica internă a unor state şi atunci **au început sa-i fie retrase facilităţile numeroase care îi fuseseră puse la dispoziţie. Dreptul de intrare în unele ţări i s-a interzis.** Aceste decizii i-au fost aduse la cunoştinţă. "Petrecerea" se terminase.

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre Orientul Mijlociu, unde bazele lui se reduceau la două: Siria şi Yemenul de Sud. **Nu mai era interesat de problema palestiniană. Era interesat doar de profit,** care să-i faciliteze o viaţă uşoară, plină de huzur. Oamenii de afaceri înstăriţi din Kuweit, Bahrain, Qatar, Emiratele Arabe şi Oman, prinţi de viţă regească s-au trezit deodată cu "propuneri de afaceri" din partea lui Carlos. **Trecuse la prestarea unui serviciu profitabil: siguranţa şi protecţia. Mafia pătrunsese în deşert. Taxele erau foarte ridicate** dar, având în ... vedere identitatea celui care îşi oferea serviciile, **oferta lui era întotdeauna acceptată.** Nu voi insista asupra acţiunilor pe care le-a întreprins împotriva celor care nu doreau **să** i **se** supună...

Deci, Carlos se preocupa de mărirea contului său bancar. **Era deja multimilionar dar vroia mai mult. Şi atunci, s-a implicat într-o altă afacere bănoasă,** despre care opinia publică internaţională nu cunoştea nimic, nu cunoaşte nici acum, la mai bine de **şase** ani de la arestarea sa: **traficul de droguri.** La vârsta de 30, ani dorea **să** facă parte din lumea drogurilor. La sfârşitul anului 1984 şi **începutul lui 1985,** folosind în continuare paşapoarte diplomatice, a călătorit în Nicaragua şi Panama. A urmat câteva studii de pregătire **şi..., alături** de **sirieni şi libanezi, a deschis uşa drogurilor în ţările Orientului Apropiat şi Mijlociu...**

Mitul Şacalului – spulberat în... Sudan

Un observator atent al fenomenului terorismului internaţional ar putea spune că **dacă Şacalul nu ar fi existat, l-am fi inventat.** Era esenţial pentru a fi creat. Şi **a fost creat de mai mulţi oameni.** Materialul pe care l-aţi lecturat, stimaţi cititori, provine din **trei surse: mass-media internaţională, cărţile publicate şi dosarele secrete ale serviciilor de**

informaţii din mai multe ţări. Ilici Ramirez Sanchez a fost atras de **cauza** palestiniană, de lupta lor pentfu un stat independent, însă, această atracţie a dispărut. Tânărul venezuelean şi-a trădat propria filozofie originală la fel de uşor pe cât a trădat cauza palestiniană. Copilul "micii familii burgheze" a devenit adultul care personifica înalta burghezie. **De-a lungul anilor, Ramirez a fost un dar propagandistic, nu pentru aspiraţiile palestinienilor, ci pentru adepţii liniei dure, în special din Israel. Fiecare act de terorism a fost exploatat de extrema dreaptă israeliană nu numai pentru a justifica abordarea** *"nici o bucăţică de pământ[9]',* **ci şi pentru a justifica propriile acte de violenţă şi terorism ale israelienilor.**

Pe parcursul a mai bine de zece ani m-am specializat în problematica terorismului internaţional. A trebuit să mă documentez şi să cunosc problema

palestiniană, pe de o parte, şi problema israelienilor, pe de altă parte. Cine nu cunoaşte în profunzime aceste două probleme nu poate emite păreri pertinente. Nu l-am susţinut şi nu-l susţin pe Arătat şi pe cei care-l înconjoară, nici pe succesorii]ui Yitzhak Shamir, deoarece ştiu că sunt **adepţii** violenţei care umbreşte problema israeliano-palestiniană. îi dispreţuiesc pe aceşti oameni, care sunt mânaţi de ură şi am ajuns la o concluzie: **palestinienii şi israelienii obişnuiţi merită pacea. Israelul este ţara evreilor, este, de asemenea, patria palestinienilor. în ultima sută** de **ani, talentul şi geniul ambelor rase nu au fost cultivate în beneficiul reciproc, iar acest lucru rămâne pentru eternitate un exemplu al stupidităţii omeneşti.** Dacă tânăra generaţie de ambele părţi eşuează în tratativele şi negocierile pentru o rezolvare justă, care să fie acceptabilă pentru ambele părţi, atunci ei vor lăsa o moştenire îngrozitoare generaţiilor care vor urma. **Baia de sânge din ultimii zece ani va face ca următorii zece ani să** se **transforme într-un holocaust.**

În următorul capitol, voi demonstra cu documente de netăgăduit că **mitul lui Carlos-Şacalul a fost creat de serviciile secrete.** Şi **l-au folosit pentru ca ^Războiul Rece dintre Vest şi Est să fie şi mai "rece". S-au asigurat, prin el, că o rezolvare paşnică a problemei palestiniene rămâne un vis de neatins.** Prin el, au împrăştiat şi au semănat seminţele suspiciunii şi ostilităţii dincolo de frontierele Israelului şi ale ţărilor arabe. Pe măsură ce mitul lui Carlos-Şacalul lua amploare, multe guverne – inclusiv europene – aveau şansa să justifice ceea ce nu puteau justifica în ochii opiniei publice şi să explice inexplicabilul. **Mitul lui Carlos-Şacalul este povestea unui adevăr crud: o dezinformare fără egal a opiniei publice în istoria modernă...**

Marţi, 16 **august 1994.** Pe când lucram la manuscrisul primei cărţi, *"Războiul parapsihologic împotriva României",* atenţia mi-a fost captată de o ştire care se transmitea la radio: celebrul terorist **Carlos a fost capturat în Sudan, fiind remis serviciilor secrete franceze.** "Cel mai căutat om din lume" **a devenit deţinutul numărul** 258Ï87P **al penitenciarului** *"La Santé"* **din** Paris. Procesul lui Carlos continuă...

162

Capitolul XVII

LEGENDA LUI CARLOS-ŞACALUL" -DEZINFORMAREA CU MAI MULŢI "GRĂDINARI"

Motto: *"Dacă susţii o minciună destul timp* ***i*** *şi destul de tare, ea devine adevăr".*

David Yallop

Î**nceputul îl fac francezii...**

Imediat după uciderea inspectorului Jean Donatini, a inspectorului divizionar Raymond Dobs şi a lui Moukharbel, precum şi rănirea lui Herranz în garsoniera din rue Toullier nr.9, mass-media din lumea occidentală a început să construiască legenda lui *"Carlos-Şacalul".* în Venezuela, *"pe baza informaţiilor de la Interpol",* ziarele titrau că el este Douglas Bravo; în Peru,, mass-media declara că Ramirez este o invenţie a C.I.A.; în Italia, era asemuit cu James Bond, iar cotidia-nele britanice îi acordau titlul de *"Revoluţionarulpetrecerilor".* Dar titlul care s-a impus definitiv a fost *"Şacalul".* Pe lângă faptul că era întruparea mai multor personaje, în acelaşi timp era semnalat în mai multe locuri concomitent

La toate acestea au contribuit, la început, DST-ul şi poliţia franceză, care i-au descoperit casele conspirative din Paris şi Londra, unde au găsit bombe artizanale, paşapoarte şi alte documente false. Au fost descoperite amantele sale din Columbia, Venezuela, Cuba, Spania şi Africa de Sud, toate prezentate drept *" complici feminini"* ai unei vaste reţele internaţionale a terorismului. Toate acestea erau ingrediente ''servite" mass-media, care dădea dovadă de o promptitudine extraordinară în a le prezenta publicului. De aici, până la asocierea lui cu orice grup terorist existent nu mai era decât un pas. Toate acţiunile teroriste, indiferent cine şi unde le comitea erau asociate de numele său...

Şi serviciul secret francez a văzut în aceasta o mană cerească. In plin Război Rece, avea ocazia unică de a face propagandă anti-sovietică. Dezinformarea a început să funcţioneze din plin. Astfel, săptămânalul *"Minute",* în numărul din 9 iulie scria: *"Investigaţiile noastre au stabilit că, în vara anului 1973, Carlos s-a aflat în Bucureşti. Era oracolul unei cafenele mondene din ' capitala românească, Scala. Seara se întorcea acasă, într-o clădire locuită de comunişti din Chile, care se refugiaseră în Est, după lovitura guvernamentală a*

lui Pinochet. La trei ani după ce fost alungat ruşinos din Uniunea Sovietică, Carlos trăia într-o ţară satelit, adică în România..." Acelaşi săptămânal îşi "informa" cititorii că Şacalul *"locuise la Moscova timp de şase anV*

163

Faptele, aşa cum le-am prezentat în capitolul anterior, stăteau altfel. Ilici Ramirez locuise la Moscova mai puţin de un an şi jumătate, iar vara anului 1973 şi-o petrecuse la Londra şi în Orientul Mijlociu ...

Faptul că serviciul secret francez a "aruncat" ingredientele necesare în braţele lucrătorilor din mass-media rezultă şi din declaraţiile unui agent al acestui serviciu, care a dorit să-şi păstreze anonimatul: *"Ştiţi, guvernul trebuia să facă ceva. Era o situaţie foarte jenantă. Trei membri ai DST-ului împuşcaţi de un singur om care reuşeşte să scape. Un membru al frontului Popular, pe care îl reţinuse, deci teoretic se afla sub protecţia lor, împuşcat şi el. Depozite de arme peste tot. Herranz şi oamenii, lui au dat dovadă de o incompetenţa incredibilă, lucru care nu se întâmpla prima oară. Când s-au dus în rue Toll ier au mai sunat la o altă uşă. Atâta stângăcie! Poniatowski* (ministrul francez de-Interne – n.aj *trebuia să devieze criticile. Am fost prostiţi, noi, întregul serviciu secret, nu doar bieţii amatori care au fost împuşcaţi în apartament..."* ■ ,

"Filiera cubaneză"

Să mai adăugăm o filă la legenda lui "Carlos-Şacalul", construită tot de DST-ul francez. Şi tot prin dezinformare.

Când, pe 11 iulie 1975, ministrul francez de Interne Michel Poniatowski, a anunţat mass-media despre expulzarea a trei diplomaţi cubanezi, care erau în legătură cu *"Afacerea Carlos",* a făcut şi o aluzie la implicarea sovieticilor. Adepţii Războiului Rece au fost deosebit de încântaţi, iar ştirea a devenit o *"realitate certă". '*

Adevărul. Cei trei diplomaţi cubanezi nu aveau nici în clin nici în mânecă cu activitatea teroristă. Cu atât mai. puţin cu Şacalul. Nici în mod direct, nici indirect. Ei aveau doar unele legături cu câteva dintre femeile care vizitau din când în când apartamentul din rue Toullier. Cei trei cubanezi au plătit greşelile agenţilor DST, Acest eveniment a fost înflorit pe măsură de periodicul francez *"Valeurs Actuelles",* prin articolul comentatorului politic François-Lebrette. în articolul *"Omul unei reţele tricontinentale",* cu subtitlul *"Fundalul afacerii Carlos: preluarea unor grupuri teroriste de către cubanezi, care sunt ei înşişi instrumente ale KGB-ului rusesc",* nu lăsa dubii cititorilor în legătură cu cine îl conducea şi controla pe Carlos. în articolul citat, se menţiona că cei trei diplomaţi cubanezi au fost expulzaţi din Franţa, deoarece au luat parte la înfiinţarea unei reţele de terorism şi sabotaj în Europa, Africa de Nord şi Orientul Apropiat, reţea destinată pentru a executa acţiuni teroriste doar la ordinele Moscovei. Lebrette concluziona: *"Serviciile occidentale ştiu că în toate porturile mediteraneene, de la Marsilia la Beirut şi de la Pireu la Alexandria,*

*cubanezii au organizat «reţele pasive» de sabotaj cane nu aşteaptă decât lumina verde". ■**

Întregul articol era destinat a dezinforma opinia publică. în cei 18 ani de la articolul lui Lebrette, deci până la desfiinţarea Uniunii Sovietice, aceasta nu a dat undă verde "reţelelor pasive" de sabotaj din porturile mediteraneene. Care, de

fapt, nici mi existau. Existau doar în mintea celor care vedeau numai "roşu" peste **tot,** adepp ai Războiului Rece.

Dezinformarea din "The Times"

Mai trebuie precizat că articolul menţionat mai sus nu conţine nici un fragment **de** fapt real sau vreo dovadă pe care să se poată baza concluziile lui. De fapt, **Lebrette** s**-a bazat doar pe informaţiile furnizate de serviciul secret francez, care avea tot interesul ca greşelile agenţilor săi, vizavi de persoana lui Ilici Ramirez,** să **nu fie cunoscute de opinia** publică.

Nu peste mult timp, mai precis la opt zile de la apariţia articolului menţionat, intră în joc mass-media din Marea Britanie, care adaugă noi "ingrediente" poveştii. **Pe** data de **29 iulie,** cotidianul ***"The** Times"* publică articolul: *"Este Şacalul un terorist pregătit de Moscova şi care a scăpat de sub control? ",* semnat de un "anonim corespondent special". Care, şi el, a ajuns la unele concluzii. El descria Universitatea Patrice Lumumba ca locul în care ruşii triau studenţii din Lumea a Treia şi îi *"instruiau în tehnicile teroriste, de sabotaj şi de război de gherilă în taberele de pregătire de la Odessa, Baku, Simferopol şi Taşkenf.* Iar despre Carlos; *"Deşi detalii complete despre locul unde şi-a făcut pregătirea nu se cunosc încă, Carlos a primit un instructaj intensiv, probabil la una din bazele menţionate mai sus, în mânuirea armelor de foc, folosirea altor identităţi şi schimbarea adreselor, comunicaţii clandestine şi case-adăpost".* Iarăşi, **nici o dovadă certă care să vină în sprijinul** celor **afirmate.** Anonimul articolului îl plasa, apoi pe Carlos în Marsilia în timpul aşa-numitelor "răscoale antifasciste de inspiraţie comunistă", notând: *"Problema este că a antrena un terorist este relativ uşor, dar este cu mult mai greu să-lpăstrezi sub control".*

În timp ce DST-ui îi oferea sursele dezinformării lui Lebrette, acelaşi lucru îl făcea serviciul secret britanic cu omul lor, care prefera, cu şiretenie, să nu-şi dezvăluie identitatea. Dar...

Intră în scenă CIA şi MI-6...

Prin articolele şi materialele publicate *"anonimul corespondent special"* a plantat seminţele ostilităţii şi suspiciunii, folosindu-l pe Carlos ca pe un dar a lui Dumnezeu oferit serviciului secret britanic şi celorlalte servicii secrete occidentale în scopuri propagandistice. Pentru ca cititorul să-şi dea seama ce personalităţi au participat la crearea "legendei/mitului lui Carlos-Şâcalul" voi

menţiona că **anonimul era, de fapt, Brian Crozier,- directorul Institutului pentru studiul conflictelor, din Londra, considerat unul din cei mai buni experţi în problema terorismului internaţional.** în faţa Comisiei senatoriale a Statelor Unite, care audia **persoane** în probleme de terorism naţional şi internaţional, a ţinut mai multe, **discursuri.** In folosul Comisiei, **David Martin,** un "analist principal", a întocmit un dosar cu **referinţele** lui Crozier, care erau foarte impresionante. Ca jurnalist, apoi ca director al Institutului amintit, timp de 20 ani a studiat folosirea violenţei în scopuri

politice. A publicat articole în *"New York Times",* revista *"Time", "The Economist", "Sunday Times"* şi pentru agenţia Reuters. A *publicat cărţile "Rebelii" şi "Teoria conflictului".* David Martin prezenta astfel prima carte; *"Un studiu comparativ, un pionierat în acest domeniu, al metodelor revoluţionare din întreaga lume. După părerea mea, acest studiu formează baza pentru primul curs de contrainsurgenţă de la Fort Braggşi este cuprins în bibliografia obligatorie a colegiilor militare din numeroase ţări".* Acesta a fost unul din pionii principali folosiţi de serviciile secrete occidentale în crearea *"legendei lui Carlos-Şacalul".* Discursul ţinut în faţa Comisiei senatoriale a Statelor Unite a fost impresionant. în final, a spus: *"Aş vrea să adaug că ruşii au vederi ambigue despre terorism. Oficial, se opun deturnării avioanelor, de exemplu, nu în ultimul rând deoarece astfel de acţiuni au loc chiar şi în URSS, Dar sunt implicaţi în măsură foarte mare în afaceri teroriste şi trebuie să reamintesc acest fapt, într-un moment în care se presupune că pe ordinea de zi se află destinderea". -,*

Ceea ce a uitat să specifice era că metoda rusească de "opunere" faţă de terorism era extrem de simplă: când sovieticii capturau un terorist, îl executau fără prea multe fasoane...

Institutul pentru studiul conflictelor de la Londra (ISC) era finanţat de CI.A, direct sau indirect. Iar datorită excelentelor lui contacte, serviciul secret britanic l-a folosit pe Brian Crozier. Orice informaţie pe care acesta o primea apărea în *"The Times".* Din afirmaţiile sale, reiese că avea încredere oarbă în aceste informaţii şi se considera incapabil de a fi manipulat în prezentarea adevărului. Astfel, în numărul din 29 iulie 1975 al cotidianului amintit, el scria *"Cazul Şacalului": "Ilici Ramirez Sanchez, cunoscut sub mumele de Carlos sau Şacalul (după romanul «Ziua Şacalului», al lui Frederick Forsyth în legătură cu un ucigaş angajat a cărui ţintă era generalul de Gaulle) – a studiat la Universitatea Patrice Lumumba în Moscova, pe care a părăsit-o în 1969, la vârsta de 21 ani. Studenţii din Lumea a Treia sunt trimişi aici în vederea pregătirii pentru terorism, sabotaj şi război de gherilă".* încă o dată, nu este oferită nici o dovadă care să justifice afirmaţia conform căreia Ramirez a participat la vreun instructaj pentru terorism ori sabotaj pe timpul cât a studiat

la această universitate. Iar data părăsirii Universităţii Patrice Lumumba este citată incorect.

"Mica bombă nucleară" a lui Carlos

Anual, Institutul pentru studiul conflictului (ISC), prin Brian Crozier, întocmea un raport bazat pe articolele şi materialele apărute în cursul anului respectiv, precum şi pe analizele făcute de "specialiştii" în domeniul terorismului. După actul terorist împotriva sediului OPEC din Viena, organizat şi condus de Carlos, serviciile secrete occidentale şi C.I.A. au considerat că Crozier era. pregătit pentru o altă dezinformare în legătură cu Carlos. Drept urmare, i-au "furnizat" mai multe informării care au fost materializate în raportul anual 1976-77,din care citez: *"Acest an a adus dovezi noi în implicarea sovieticilor pe scară largă în domeniul terorismului. Faptul că Carlos – numele folosit de obicei de*

166

venêzueleanul Ilici Ramirez Sanchez – a fost pregătit în URSS este cunoscut de la mijlocul anului 1975 (vezi ediţia 1975-76 a acestui raport, p.22). Noi detalii au ieşit la iveală în cursul vizitei lui Carlos în Jugoslavia, din septembrie 1976. S-a raportat că acesta a participat la o întâlnire a organizaţiilor teroriste sprijinite de comunişti la care au fost prezenţi şi agenţi KGB (The Economist's Forreign Report, 22 septembrie 1976). în ciuda faptului că autorităţile jugoslave au fost prevenite de Statele Unite, nu s-a făcut nici o încercare de.a-l aresta şi, ca urmare', americanii au înaintat o scrisoare de protest. Conform ziarului din Cairo, «Al Akhbar», Carlos intrase în posesia unei mici bombe nucleare.

Dosarele poliţei şi ale serviciului secret indicau faptul că Ramirez a fost iniţial recrutat de KGB în Venezuela, a studiat la Camp-Mantanzaf, lângă Havana, sub controlul colonelului KGB Victor Simenov şi a fost trimis la Universitatea Patrice Lumumba din Moscova pentru continuarea pregătirii în 1968. La vârsta de 22-23 ani, a participat la cursurile altor instituţii speciale conduse de poliţia secretă sovietică, lângă Moscova, cursuri de îndoctrinare politică, sabotaj, folosirea armelor şi karaté. Carlos a împrăştiat mai târziu povestea că a fost expulzat din Moscova pentru atitudine anti-sovietică şi imoralitate, dar acestea sunt poveşti de acoperire sovietice pentru a proteja agenţii KGB ".

Întregul material se bazează pe "informaţiile" .furnizate de surse ale serviciilor de informaţii occidentale. Iar *"mica bombă nucleară"* este o invenţie încântătoare a secţiunii de propagandă a serviciului secret egiptean...

Când Brian Crozier a fost luat la întrebări de adevăraţi profesionişti din mass-media referitor la informaţiile incredibile pe care ie-a dezvăluit în articolele sale, precum şi în raportul anual al Institutului pentru studiul conflictului, fiind întrebat ce dovezi poate aduce în sprijinul afirmaţiilor sale, a

răspuns: *"Nu ştiu. Vedeţi, eu sunt la bază un jurnalist, nu sunt erudit, am multe surse informaţionale şi surse din lumea serviciilor de informaţii şi tot ce pot spune este că mă bazez pe o sursă puternică care nu a dat greş niciodată, asta e tot ce pot să spun".* Iar în cazul lui Carlos a adăugat că majoritatea informaţiilor sunt "informaţii orale" ce reprezintă unul din instrumentele cruciale ale oricărui scriitor care face cercetări. Dar depinde cum îl mânuie. Un singur exemplu: cum putea Carlos să fie pregătit de KGB în Cuba, când documentele atestă, dincolo de orice îndoială, că exact în acelaşi timp frecventa şcoala din Earls Court Road, din Londra?...

Dezinformare... la scară mare!

Potenţialul extraordinar pe care**-l** reprezenta mass-media a fost folosit din plin de serviciile secrete occidentale. După câteva zile de la atacul condus de Carlos asupra sediului OPEC din Viena, serviciul francez de informaţii externe (DGSE) şi MI**-6** au început să folosească dezinformarea mass-media ca o joacă pentru eh

Exerciţiul de dezinformare în legătură cu Carlos construit de serviciile de spionaj de pe ambele părţi ale Atlanticului (prezentat în parte în subcapitolul anterior) a înregistrat un succes fără precedent.

167

În primele zile ale lunii ianuarie 1976, CIA a "strecurat" informaţii false

la Departameiftul de Stat, lui Crozier şi serviciilor de informare a opiniei publice din Marea Britanic Revista *"Time",* în primul său număr al anului, a publicat *articolul "Omul numit Carlos",* care conţinea întreaga dezinformare ce fusese strecurată şi lui Crozier. Serviciile secrete care erau implicate în acest exerciţiu de dezinformare au reuşit să păcălească toate mediile de informare internaţională. Portretul fantastic al lui Carlos fusese acceptat şi reprodus de foarte mulţi reporteri:

- revista *"Time",* 5 ianuarie 1976. *"El* (Carlos – n.a.) *a frecventat, de asemenea, patru instituţii speciale conduse de poliţia secretă sovietică, din apropierea Moscovei, unde a asistat la cursuri de îndoctrinare politică, sabotaj, folosirea armelor şi karaté".*

-*"Newsweek",* în aceeaşi săptămână, publica un articol în care susţinea că Mohammed Boudia şi Carlos s-au împrietenit la Universitatea Patrice Lümumba (unele din cele mâi jalnice "informaţii" din perioada în care Ilici Ramirez Sanchez era la această universitate, iar Mohammed Boudia trăia şi locuia la Paris).Tot articolul respectiv susţinea că Carlos *"colaborase cu conducătorul Armatei Roşii Japoneze, Fusak Shigenobu, pentru a plănui masacrul pro*palestinian de pe aeroportul israelian Lod".* O altă "informaţie" care poate fi demolată cu documente oficiale: în timpul masacrului de pe aeroportul Lod, Ilici Ramirez studia la Londra.

- *"Le Figaro"* şi *"La Tribune de Lausanne"* (Elveţia) îşi afirmau convingerea că teroristul Carlos *"aparţinea KGB-ului".*

Apoi, au început să fie publicate cărţi despre Carlos. Deoarece, pentru a prezenta fiecare eroare conţinută în paginile acestora, ar însemna să scriu o carte dedicată în întregime acestui aspect, mă voi referi la una singură. în martie 1977, a fost publicată cartea *"Complexul Carlos. Un model al violenţei"* de Christopher Dobson şi Ronald Payne. Cei doi erau reporteri angajaţi de *"Sunday Telegraph"* din Londra şi, după cum se prezintă în introducerea cărţii, *"acoperiseră practic toate războaiele de după cel de-al doilea război mondial",* fiind corespondenţi în străinătate. Cele de mai jos sunt edificatoare pentru a ilustra cum au fost dezinformaţi cei doi de către sursele de informaţii în care aveau încredere. înainte, trebuiè să specific că CIA era deosebit de încântată de a-l folosi pe Ilici Ramirez în războiul ei propagandistic împotriva sovieticilor şi cubanezilor. Dar iată câteva citate, bazate pe "informaţiile" furnizate celor doi reporteri:**

- "Carlos a părăsit şcoala (din Caracas) în 1966, iar tatăl lui l-a trimis în străinătate, ca să-şi continue educaţia. A călătorit în Caraïbe şi s-a dus în Mexic şi apoi, la sfârşitul anului, a ajuns în Cuba, pentru a participa la una din taberele de pregătire ale lui Castro pentru tinerii luptători de gherilă"...

- "(...) Car/os şi-a continuat pregătirea în tabăra Mantanaz, una din cele trei astfel de tabere din jurul Havanei. Era unul din cei o sută de tineri venezueleni care erau, educaţi în arta subversiunii. Profesorul lor era bine-cunoscutul general Victor Simenov al KGB-ului, care fusese trimis la Havana pentru a deveni şeful operativ al serviciului secret cubanez-. "* Interesant că generalul Simenov a ajuns în Cuba abia în 1970, când a preluat responsabilitatea supravegherii (şi nu a fost şeful) serviciului secret din această ţară.

168

- "(,..) Carlos a fost trimis înapoi în Venezuela pentru a ajuta la provocarea de incidente la Universitatea din Caracas, care să fie o imitaţie a revoltelor studenţeşti din Paris.,/' .

Cei doi reporteri se fac vinovaţi de dezinformarea cititorilor. O minimă informare/cercetare a registrelor şcolare, ale dosarelor de la vamă şi ale poliţiei venezuelene le-ar fi demonstrat că Carlos a părăsit Venezuela în august 1966, cu mama şi cei doi fraţi ai săi, luând un avion spre Londra, unde s-au şi stabilit continuându-şi educaţia acolo până în octombrie 1968, moment în care Carlos şi fratele său Lenin au plecat la Universitatea Patrice Lumumba. Dar aşa se întâmplă când "înghiţi" pe nemestecate orice informaţie... "

Autorii îşi mai informează cititorii că Bouvier avea într-o bancă londoneză un cont pe numele lui *"Dages"* şi că îi ceruse lui Carlos sprijin financiar. Această "informaţie" le-a fost strecurată de agenţi ai Brigăzii speciale britanice, în

cadrul unor rapoarte neoficiale. Dar nu există nici o dovadă că Bouvier ar fi avut un cont bancar britanic sau că l-a sprijinit financiar pe Carlos...

Cei doi autori au /ost intoxicaţi şi de serviciul secret israelian. în cartea respectivă, ei pomenesc despre *"rapoarte insistente de la mai multe surse conform cărora Carlos s-a întors în Uniunea Sovietică în 1974, cu un grup de terorişti aparţinând Frontului Popular, pentru a se pregăti într-o tabără din Rusia. Unele dintre aceste rapoarte provin de la terorişti arabi care au fost capturaţi de isra-elieni şi care jură că l-au văzut pe Carlos în tabără".*

Probabil că această pregătire *"într-o tabără din Rusia"* Carlos a făcut-o la cursurile fără frecvenţă sau prin corespondenţă... Deoarece, anul 1974 a fost un an plin pentru Carlos:

- în ianuarie, era la Londra, încercând să-l asasineze pe Edward Sieff, după care s-a pregătit şi a executat acel atac lamentabil asupra băncii israeliene Hapoalim din Londra!;

- în februarie, era în Orientul Mijlociu, unde, într-o tabără de la marginea oraşului Aden, a participat la un curs de pregătire şi a avut întâlniri cu mai mulţi conducători ai unor organizaţii teroriste, planificând noi acte;

- în martie şi aprilie, îl găsim la Londra;

- în perioada mai-octombrie, cu intermitenţe de câteva zile, este la Paris, unde întreţine legături cu mai multe femei. Tot în această perioadă, s-a ocupat cu plasarea unor maşini-capcană şi aruncarea acestora în aer în faţa unor sedii ale unor cotidiane din Paris; a ajutat la ocuparea ambasadei franceze din Olanda şi a organizat transferul mai multor loturi de armament şi muniţie din Paris şi alte ţări ;

- în noiembrie este din nou la Londra, iar

- în decembrie 1974 şi ianuarie 1975, organiza primul atac cu rachete pe aeroportul Orly.

Atunci, când a avut timp să facă pregătirea *"într-o tabără din Rusia?"V...*

Eu nu intenţionez, prin cele scrise să acuz alţi scriitori ori reporteri. îi acuz doar că nu së documentează când scriu, respectând o regulă de aur: o informaţie se verifică cel puţin din două surse diferite. Condamn, de asemenea, serviciile secrete care furnizează astfel de "informaţii" pentru dezinformarea opiniei publice... Când cunosc realitatea şi văd că "este prezentată altfel, mă apucă amocul! Mă apucă

169

amocul, deoarece cei doi, Pobson şi Payne, prin cartea lor şi alte materiale care le-au fost publicate, sunt consideraţi experţi în problematica terorismului internaţional. Serviciile de informaţii responsabile pentru exerciţiul de dezinformare în legătură cu ***"Carlos-Şacalul"*** pot fi mândre de "opera" lor.,.

Directorul CIA preferă "informaţiile" din cărţi...

Când cei trei diplomaţi cubanezi au fost declaraţi *persona non grata,* guvernul francez le-a spus că, în acel moment, *"nu putea să dea nici o explicaţie şi nici să descrie faptele pentru care erau învinuiţi cei trei".* Cubanezii au aşteptat ani de zile explicaţii...

În 1078, Michel Poniatowski a scris cartea *"Viitorul nu se scrie nicăieri",* în care se ocupa de perioada în care el era ministru de Interne şi de "Afacerea Carlos". întregul conţinut al cărţii ilustrează, din nou, cât de mult succes a avut campania de dezinformare centrată pe Carlos. Nu intru în amănunte, deoarece sunt prea multe de spus. Specific doar că şi el citează *"rapoartele comune care îl plasează* (pe Carlos – n.a.) *în taberele de pregătire din Rusia, în 1974".* Pe seama lui Carlos sunt puse masacrul de pe aeroportul Lod (1972) şi deturnarea aeronavei companiei Lufthansa de pe ruta Palma de Mallorca-Frankfurt/Main (1977). în fapt, Carlos nu avusese nici un amestec în cele două acte teroriste dar cum să nu creadă cititorul, când chiar Ministrul de Interne relatează aceste fapte în cartea sa ?...

Pentru CIA, DCI şi MI-6, care orchestrează această campanie de dezinformare, urmează lovitura principală: erau pe punctul de a-l convinge pe directorul CIA, pe secretarul de Stat al Statelor Unite, pe preşedintele şi pe vicepreşedintele american şi, prin aceştia, pe primul ministru Margaret Thatcher, că minciunile lor erau adevărate! Mai era nevoie de un autor américain destul de credul, dar cu priză la personalităţile politice şi la public, care să "înghită" întreaga* poveste. Şi intră în scenă autoarea Claire Sterling, care scrie cartea *"Reţeaua terorii".* Şi în cărţile SF mai găseşti un sens, o lume imaginară, dar în care uneori ai dori să trăieşti. în legătură cu romanul amintit, Claire s-a dovedit a fi o compilatoare ordinară, care a adunat între coperţile cărţii tot non-sensul scris de alţii referitor la Carlos şi terorismul internaţional. Cartea ei este un monument al realizărilor mai multor servicii de informaţii occidentale în acest domeniu. Al dezinformării. Dar pentru cititorii care au lecturat această carte, *"faptele prezentate sunt reale".* De fapt, ultimele cuvinte ale introducerii sunt: *"Aceasta nu este o carte de ficţiune. Se ocupă de fapte reale".* în capitolul despre Carlos, care ne interesează, citează 17 surse diferite de informaţie. Majoritatea acestora sună foarte familiar: autori ca Payne, Dobson, Smith, Crozier, fostul ministru francez Poniatowski s.a. Doar două sunt surse de informaţii care nu au putut fi identificate – anonime. Toate aceste "surse" pe care s-a bazat când a scris capitolul respectiv (de fapt întreaga carte) au fost, într-un grad mai mic sau mai mare, îmbrobodite de serviciile secrete occidentale şi din ţările arabe...

170

Nu mai insist asupra modului în care a prezentat viaţa, pregătirea şi activitatea teroristă a lui "Carlos-Şacalul", deoarece sunt lucruri citate de autorii menţionaţi. Sterling are singurul merit că a prezentat interviurile lui El-

Jundi cu Ramirez. însă, nici în prezentarea acestora nu a făcut nici un efort pentru a obţine interviurile originale în limba arabă, mulţumindu-se cu versiunea din "Le Figaro", care era completată cu material suplimentar contrafăcut. Nu a făcut nici o încercare de a verifica informaţiile lui Carlos. Şi se ştie că acesta era un tip lăudăros, orgolios, cu veleităţi de conducător pe care însă nu le-a obţinut niciodată, deoarece era cunoscut în "lumea" terorismului. Pe spusele lui nu te puteai baza, mai ales că începuse să creadă în publicitatea care i se făcuse şi i se făcea. Dar să prezint o bârfă picantă care i-a fost "strecurată" acestei autoare credule de unul din cei doi informatori ne identificaţi: *"In aprilie 1973, forţele israeliene au întreprins un raid asupra regiunii libaneze Ramblatt-el Blida şi au putut auzi un timp mesaje transmise de un ofiţer KGB care se afla sub acoperire diplomatică la Beirut. întâmplător – încă nu ştiau nimic despre Carlos, ca şi restul lumii – au aflat că scotea bani dirttr^un cont al unei bănci londoneze, cont al unui agent KGB numit Antonio Dages Bouvier".* Agenţii Mossad au râs în hohote când au citit acest pasaj, iar unul dintre aceştia, într-un interviu acordat scriitorului David Yallop, a spus că *"această informaţie era o poveste de adormit copiii". Iar* pasajul citat forţează orice limită a credibilităţii, în special pentru specialiştii în domeniu. Adică: o echipă de ucigaşi israelieni s-a strecurat pe mal de pe o navă de patrulare, la adăpostul întunericului, în noaptea de 9 aprilie 1973, şi-a îndeplinit misiunea de a ucide şi s-a întors pe mare în mai puţin de o oră şi totuşi a găsit timpvsă intercepteze de la ambasada sovietică din Beirut semnalele unui agent KGB...

O altă dezinformare. Conform afirmaţiei lui Sterling, Carlos *"s-a retras curând după atacul OPEC"* fiind *"pur şi simplu rechemat în Rusia".* Această informaţie a surprins pe toţi cititorii, însuşi pe Carlos, deoarece acesta ucisese mai mulţi oameni de la acel act terorist decât înainte. I-a. surprins pe toţi cititorii cunoscători ai fenomenului terorismului internaţional. Iar în capitolul dedicat colonelului Gaddafi se contrazice singură, afirmând că, după atacul asupra sediului OPEC din Viena, grupul de comando s-a înapoiat în Libia, unde *"Carlos a primit o vilă frumoasă pe malul mării cu tot cu personal, maşină şi şofer".* Preşedintele Libiei nu a avut nimic de-a face cu acest act terorist. Şi unde a plecat Carlos după acel atac? în Rusia sau în Libia?

Pentru ca cititorul să fie edificat asupra modului în care a apărut cartea lui Sterling mai fac următoarea precizare. în iulie 1979, ea a participat la o conferinţă asupra terorismului internaţional de la Institutul Jonathan din Ierusalim. Lângă ea au stat George Bush, Ray Cline – fostul director adjunct al CIA, George Keegan -fostul şef al serviciului de spionaj al forţelor aeriene ale Statelor Unite. în sală, se mai aflau patru foşti şefi ai să serviciului secret militar israelian. Numeroasa asistenţă La ascultat pe ministrul Menachem Begin, care îi îndemna pe toţi să demaşte *"terorismul sovietic".* în concepţia celor care au participat la conferinţă respectivă s-a consolidat ideea că *"sovieticii trăgeau*

sforile în spatele întregului terorism internaţional "'. Iar în octombrie 1980, la mai bine de un an de la

conferinţa, respectivă, "fructul dezinformării fiind copt", **Sterling îşi termină cartea.**

Cartea lui Sterling a **stârnit controverse şi dispute chiar şi în interiorul CIA.** La o lună de la câştigarea alegerilor prezidenţiale, echipa Reagan/Bush l-a numit pe generalul Alexander Haig ca Secretar de Stat şi pe **William Casey** ca **director CIA.** Acesta din urmă a rămas **deosebit de impresionat de cartea Clarei Sterling.** Şi-a chemat subordonaţii întrebându-i cum e posibil ca o scriitoare să deţină informaţii mai bune decât CIA. Câţiva ofiţeri i-au replicat imediat: *"Toată cartea conţine doar dezinformarea pe care noi şi alte servicii de informaţii am creat-o",* însă, **Casey a refuzat** să **accepte această informaţie.** Iar mai târziu, când ofiţerul de informaţii pentru Uniunea Sovietică, împreună cu colectivul său au întocmit un raport care concluziona că nu există aproape deloc dovezi ale implicării sovieticilor în acţiuni teroriste, Casey a scris pe marginea raportului: ***"Citeşte cartea Clarei Sterling. Restul sunt prostii".***

Nu numai directorul CIA era de această părere. Bobby Inman, directorul lui adjunct, era convins că Sterling avea dreptate şi că opinia experţilor de la Langley era greşită. Aceştia au fost făcuţi chiar *"ticăloşi care sunt plătiţi cu 50.000 dolari pe an".* Şi "ticăloşii" trebuiau să se ferească şi de generalul Tigh, şeful agenţiei de informaţii a forţelor de apărare, care raporta toate problemele direct Departa-men-tului Apărării...

Prin cele de mai sus nu doresc să-l sprijin pe "Carlos-Şacalul", ori pe alt terorist, dar cred că adevărul este un lucru sacru. în cărţile pe care le-am citit, referitoare la Carlos, ori în alte materiale documentare ale unor "analişti" de prestigiu în problematica terorismului internaţional, nu am întâlnit dovezi documentate care să sprijine afirmaţiile făcute. înseamnă că **există ceva putred în cadrul serviciilor secrete occidentale. După modelul cărora România doreşte şi ea să-şi organizeze serviciile sale secrete...**

Campania de dezinformare care l-a înconjurat pe "Carlos-Şacalul" a fost fără sfârşit, el devenind *"teroristul numărul 1 al lumii", "omul cel mai vânat"* etc. în urma activităţii de intoxicare a unor scriitori şi reporteri reputaţi, de către serviciile secrete occidentale, **au început să apară carte după carte** în **Franţa,** Elveţia,. Germania, Marea Britanie, Statele Unite ale Americii s.a. După cum au sperat şi serviciile secrete, aceste lucrări au stârnit interesul cititorilor, curiozitatea acestora, ei **formându-şi şi consolidându-şi părerea că acest Carlos a fost pregătit de cubanezi, apoi de sovietici, că fost recrutat de KGB, iar Uniunea Sovietică era principala "furnizoare"** a

teroriştilor. De asemenea, aceste cărţi şi lucrări se pretindeau a fi studii la nivel academic al fenomenului terorismului internaţional... *

"Obsesia Gaddafi" şi "echipele lui Carlos"

În cărţile care mi-au fost publicate cu privire la problematica terorismului internaţional, precum şi în materialele publicate în diferite cotidiane referitoare la acest subiect, afirmam că **Administraţia americană avea o obsesie (o are şi în**

prezent) legată de persoana preşedintelui Libiei, colonelul Gaddafi. Iar această obsesie este transmisă de la un preşedinte la altul.

In cursul anului 1981, preocuparea administraţiei Reagan pentru colonelul Gaddafi atinsese culmea. în iulie, pe când acesta se afla în Etiopia, în timpul unei convorbiri cu liderul acestei ţări, se presupunea că ar fi declarat că va pune pe cineva să-l asasineze pe preşedintele Reagan. Rapoartele conform cărora preşedintele Libiei dorea să-l asasineze pe cel al Statelor Unite au început să curgă potop la Casa Albă, Pentagon, CIA şi alte instituţii guvernamentale. Directorul CIA, Casey nu a părut nici un moment înclinat să reflecteze asupra unei întrebări simple, care se impunea de la sine: dacă un şef de stat plănuia să-l asasineze pe altul, cum de aflase toată lumea? Nu s-a gândit nici la faptul că aceste rapoarte au început să sosească numai după ce el emisese o directivă-globală pentru şefii birourilor CIA, prin care le cerea să iniţieze o campanie de dezinformare împotriva colonelului Gaddafi. în acest timp, primea şi alte rapoarte alarmante: că libienii plănuiau să-l asasineze pe ambasadorul Statelor Unite, Rabb, din Roma; că libienii intenţionau să comită un atac "tip kamikadze" asupra port-avionului american Nimitz; că o echipă de comando libiana foarte mare, care avea capacitatea de a *"se mişca cu viteza luminii"* (!!!) a fost trimisă pentru a ataca simultan ambasadele americane din Paris, Roma, Atena, Berlin, Londra, Tunis şi Madrid. Fără să analizeze aceste rapoarte, fără a întreprinde nici o măsură de verificare, a ordonat şi a impus luarea unor măsuri de securitate care i-ar fi costat pe americani sute de milioane de dolari. Nici o clipă nu s-a gândit că provenienţa acestor rapoarte era foarte dubioasă: au venit din New Delphi, de la *"ruda unui diplomat libian"* care a scris o scrisoare anonimă; au venit de la *"informatori întâmplători"* cu *"acces foarte bun la ofiţeri superiori libieni".* Enumerarea nu-şi mai are rostul. La rândul lui, Casey căzuse în plasa dezinformării...

La începutul lunii decembrie, combinaţiile dintre dezinformare şi aceste numeroase rapoarte despre intenţiile colonelului Gaddafi au atins punctul culminant. *"Washington Post", "New York Times^şi* apoi restul mijloacelor de informare americane au publicat adevărate poveşti despre faptul că o echipă formată din terorişti libieni se pregătea să intre în Statele Unite. Ţinta: preşedintele. Alte rapoarte au amplificat această ştire: existau două echipe,

ambele controlate de "Carlos-Şacalul". Portrete-robot ale "ucigaşilor" au apărut în presă şi la televiziune. Preşedintele american şi ajutoarele sale au fost cuprinse de o adevărată paranoia. Toată mass-media americană era plină de isprăvile lui "Carlos-Şacalul", omul *"căruia nimic nu-i putea sta în faţă".* Este de prisos să specific că absolut toate erau inexacte. Dar ostilitatea publicului american faţă de preşedintele Libiei era în creştere.

Haig, Secretarul de Stat, nu stătea degeaba. în toate rapoartele apărute în presă, el vedea o confirmare a afirmaţiilor Clarei Sterling despre Carlos şi *"părin[9] tele terorismului"* – preşedintele Libiei. Iar Administraţia americană a trimis un avertisment funcţionarilor de la imigrări: *"Carlos este, extrem de periculos şi nu ezitaţi să trageţi".*

174

Nimic din toate acestea nu era adevărat. Departamentul de Stat şi CIA au efectuat câte un studiu, materializat în câte un raport. Iată un fragment din raportul *CIA: "Rapoartele ulterioare asupra planurilor reale de atac asupra membrilor guvernului american au provenit de la surse cu acces limitat, indirect, a căror credibilitate este pusă sub semnul întrebării. Este posibil ca astfel de rapoarte să fi fost generate deoarece informatorii sunt avertizaţi că noi căutăm astfel de informaţii".*

*Î*n concluzia Departamentului de Stat i s-a spus că poveştile despre echipele de atac conduse de Carlos erau *"exemple de dezinformare care se auto-eliminau ".*

*Î*n legătură cu ***"teroristul numărul 1 al lumii",*** serviciile secrete occidentale au desfăşurat o adevărată campanie de dezinformare, atât a opiniei publice, cât şi a personalităţilor politice. Ele i-au creat pe Crozièr şi Lebrete* care i-au zămislit pe Smith, Payne şi Dobson, care, la rândul lor au zămislit-o pe Claire Sterling. Directorul CIA, William Casey şi generalul Eţaig sunt victimele celei din urmă. Atâţia bani şi eforturi dedicate în întregime unei propagande anti-sovietice! Adevărul despre Uniunea Sovietică, Ilici Ramirez Sanchez şi preşedintele Libiei erau cunoscute. Nu era de ajuns? De ce opinia publică internaţională, chiar unii oameni politici, chiar preşedinţi de state au fost dezinformaţi? Deoarece comunismul a fost nu numai fără Dumnezeu, nu doar rău, ci şi de o ineficientă fatală. El s-a autodistrus pe considerente economice. Liderul libian are o viziune extrem de periculoasă asupra revoluţiei mondiale. Am citit *"Cartea verde"* a acestuia. Pe care nu o comentez. Este indiscutabil că a sprijinit terorismul internaţional şi îl sprijină încă. Pot fi considerat cinic dar acţiunile lui justifică reacţii. Acţiuni determinate de politica americană faţă de persoana sa şi de poporul libian. Este cercul vicios care nu se închide şi duce la proliferarea terorismului internaţional, în special al celui de stat. Că Ilici Ramirez Sanchez este un ucigaş nu încape îndoială. A fost un mercenar care acum este adus în faţa justiţiei. Mai era nevoie sau mai este

nevoie de fantezie suplimentară? Şi aşa adevărul este îngrozitor. Dacă nu ar fi existat dezinformarea, Carlos nu ar fî fost folosit niciodată de Wadi Haddad. Din contră, acesta l-ar fi ucis. Aşa?! ...

Concluzia este una singură: serviciile **secrete** trebuiau să-şi justifice existenţa, cheltuielile enorme şi chiar neputinţa...

CIA şi "orientarea temelor"

Încă de la înfiinţarea ei după cel de-al doilea război mondial, una din misiunile CIA a fost manipularea mass-media, atât din Statele Unite, cât şi din ţările în care avea anumite interese. Iar aceste interese, în majoritatea cazurilor, au fost murdare. CIA cunoştea foarte bine valoarea minciunilor şi a dezinformării. Lucru valabil şi m ziua de azi. Până în **1975,** CIA cheltuise 75 milioane dolari pentru a împiedica alegerea unui guvern comunist în Italia. Mai bine de jumătate din această sumă a fost cheltuită pe propagandă anticomunistă în presă, la radio şi posturile de televiziune, afişe, **s**.a. Dar acţiunea care a avut repercusiuni dramatice asupra a sute de mii de persoane a fost manipularea mediilor de informare din

175

Chile, după venirea la putere à lui Alende. Pe lângă faptul că agenţii CIA au fost implicaţi direct-in asasinarea acestuia şi a principalilor săi colaboratori, acţiunea de manipulare a mass-media a avut un impact deosebit asupra populaţiei. Spre exemplu, în perioada 1970-73, ***"El Mercurio'*** unul din cele mai influente cotidiane din Chile, a publicat cel puţin un articol pe zi, scris de agenţi ai CIA specializaţi în dezinformare ori bazat pe informaţii furnizată de această gigantică Agenţie. în cei trei ani pentru "activitate fidelă'[5], cotidianul respectiva primit de la CIA peste **3,5** milioane dolari. Această tactică de dezinformare a opiniei publice internaţionale este denumită de CIA ***"orientare a temelor".*** în cadrul ei, **un** loc aparte îl ocupă sponsorizarea apariţiei, respectiv **a** tipăririi cărţilor. Până în prezent, pesïe **2500 de** cărţi **aü** fost sponsorizate **de CIA.** Cărţile respective au fost şi sunt scrise **de** autori controlaţi **de** Agenţie, al căror conţinut/subiect este "oferit" de ea, personajele principale fiind prezentate într-o lumină total diferită pentru cititori. în acest caz, domeniul terorismului deţine locul principal, chiar prin faptul că el proliferează pe zi ce trece. Datorită acţiunii **de** dezinformare a opiniei publice, a unor guverne şi conducători de state, în care conducerile unor ţări au fost şi sunt prezentate exagerat din punct de vedere al susţinerii terorismului internaţional, Statele Unite **şi-au** impus punctul **de** vedere privind aplicarea **unui** embargo parţial **sau** total asupra acestora (Cuba, Irakul, Libia – o perioadă şi Pakistanul, Kuweit-ul, Siria, etc.).

Un exemplar din documentul CIA privind manipularea mediilor **de** informare, **în** special tipăririi cărţilor amintite, a ajuns în mâinile agenţilor serviciului secret sirian, având ştampila *"SECRET',* pe care l-au pus la dispoziţia

unor autori de romane. Din acest document, citez câteva fragmente deosebit de semnificative:

"Cărţile diferă de alte materiale de propagandă, în primul rând deoarece o singură carte poate modifica semnificativ atitudinea şi acţiunea cititorului într-o măsură incomparabilă cu impactul oricărui alt mijloc de informare... (vezi cărţile care au fost scrise referitor la Ilici Ramirez Sanchez şi preşedintele Libiei, colonelul Gaddafi – n.a.)... *Acest lucru nu este, bineînţeles, adevărat pentru toate cărţile, din orice moment, dar este destul de adevărat pentru a face din cărţi cea mai importantă armă a propagandei strategice pe termen lung "*.,

Documentul se referă şi la controlul asupra scriitorului: *"Avantajul contactului direct cu autorul este că îl putem familiariza în detaliu cu intenţiile noastre, că îi putem oferi orice material pe care noi îl dorim să îl includă şi că putem verifica manuscrisul în fiecare stadiu. Controlul nostru asupra scriitorului trebuie întărit, de obicei prirîplăţi în perioada în care lucrează la manuscris sau cel puţin printr-un avans pe care el va trebui să-l returneze...* (de cele mai multe ori, acest avans nu a mai fost returnat – *n.a.). Agenţia trebuie să se asigure că manuscrisul propriu-zis va corespunde intenţiilor noastre operaţionale şi de propagandă".*

176

Jocurile murdare ale serviciilor secrete

În legătură cu dezinformarea practicată de CIA, Comisia Pike a ajuns la concluzia că proiectele propagandiste şi în legătură cu mediile de informare au fost, probabil, *"unica şi cea mai mare categorie de acţiuni cit acoperire efectuate de CIA".*

Cu timpul, activităţii de dezinformare **practicată de această gigantică Agenţie i s-au alăturat** şi **serviciile secrete de peste Ocean** (în special **MI 6** şi **DST**-ul francez) şi **Mossad**-ul, reuşind **să** cuprindă **toate mediile de** informare, **inclusiv scriitorii.** Dându-le "informaţii" acestora, au reuşit să creeze legenda *"celui mai mare terorist al lumii"* – **Carlos,** după care şi-au îndreptat atenţia, asupra preşedintelui Libiei, colonelul **Gaddafi.** Serviciile secrete occidentale au început să ofere scriitorilor "informaţii calde", conform cărora Gaddafi concepuse şi finanţase actul terorist asupra sediului OPEC din Viena. Scriitorii Cristopher **Dobron** şi **Ronald Payne** au afirmat că *"raidul de la Viena a fost întreprins pentru a satisface mai multe scopuri şi mai mulţi clienţi".* Lista acestora era legată de Carlos însuşi, de Irak, Libia, Algeria, în spatele tuturor fiind Uniunea Sovietică. Dar **cei de la Mossad au fost mai eficienţi,** "strecurând" celor doi scriitori "informaţia" conform căreia colonelul Gaddafi îi oferise lui Carlos un milion de lire pentru acest act terorist. Iar "informaţia" respectivă a apărut în cărţile acestora... Singura "dovadă" pe.care cei doi o oferă Cititorilor referitor la această "informaţie" este că'**şeicul Yamani,** care era pe atunci ministrul Petrolului al Arabiei Saudite *"nu are nici un dubiu că*

Gaddafi a fost cel care a finanţat afacerea OPEC şi, deşi refuză să-l acuze în mod public pe preşedintele libian, şeicul ameninţă că o va face când va sosi momentul potrivit". Nici când scriu aceste rânduri, acest *"moment potrivit"* nu a sosit. **Colonelul Gaddafi nu a avut nici** o **tangenţă cu actul** respectiv. **Din contră, era foarte furios** pe **Carlos** pentru că îi ucisese mrmembru al gărzii delegaţiei ţării sale. Serviciile secrete responsabile pentru exerciţiul de dezinformare în legătură cu Gaddafi au avut o recoltă bogată.

În continuare, voi oferi unele informaţii privind **obsesia** preşedinţilor **americani faţă de colonelul Gaddafi,** informaţii ieşite la iveală după zeci de ani. Şi fac aceasta nu pentru a apăra personalitatea preşedintelui libian, ci pentru a prezenta "jocurile **murdare" ale** serviciilor **secrete** occidentale **vizavi de pro**blematica terorismului internaţional şi pentru a demonstra că **interesele lor au primat în totdeauna...**

Înainte, doresc să specific că, **acum, cei doi scriitori amintiţi sunt** conside**raţi** experţi **în ale** terorismului. în 1978, BBC-ul a transmis emisiunea *"Teroare internaţională"* Vun studiu efectuat de reporterul **Tom Mangold** asupra organizaţiei lui Wadi Haddad (o organizaţie teroristă desprinsă din O.E.P.). Consilierii speciali ai acestei emisiuni au fost cei doi scriitori. Emisiunea respectivă a fost retransmisă în Statele Unite de canalul CBS, emisiune ce a stat **la baza unui raport al Con**gresului potrivit **căruia Uniunea** Sovietică se afla chiar **în miezul** infrastructurii internaţionale **teroriste...**

În capitolul anterior aminteam şi cartea *"Reţeaua terorii"* scrisă de Sterling, un alt "e\pert în problematica terorismului internaţional". Şi afirmam că ar fi greu

163

de găsit aşa de mult nonsens adunat între eoperţile unei cărţi referitoare la terorismul internaţional. Cititorul care lecturează această, carte, după parcurgerea capitolului intitulat *"Părintele terorismului",* ajunge la concluzia că preşedintele libian a lucrat mănă în mână cu sovieticii pentru destabilizarea întregii lumi occidentale. Sterling afirmă că, după atacul terorist asupra sediului OPEC, comandoul condus de Carlos s-a întors în Libia, unde acesta a primit "o *vilă pe malul mării cu tot cu personal, maşină şi şofer",* iar *"Hans-Joachim Klein, eroul rănit al raidului asupra sediului OPEC, a scris că la întoarcerea în Libia a fost invitat la un dineu cu ministrul de Externe unde s-a toastat în cinstea lui, a călătorit cu avionul personal al preşedintelui, a cinat cu şeful serviciului secret şi a primit ö gardă de corp".* Toate acestea duc la concluzia cititorului că Gaddafi a stat în spatele acestui act terorist care a şocat opinia publică internaţională, preşedinţii de state şi guvernele lumii libere. Şi, pentru ca cititorul să fie convins, Sterling scrie: *"Toate informaţiile necesare din interior puteau fi obţinute de la colonelul* Gaddafi (se referă la informaţii privind paza

clădirii OPEC, a delegaţiilor etc.- n.a). *A fost, la urma urmei, ideea lui, aşa cum a mărturisit Hans-Joachim Klein".*

Dar pentru Dumnezeu, acesta, în toate din interviurile pe care le-a dat, ca şi în autobiografia sa, a avut multă grijă să evite răspunsuri în legătură cu ţara care a conceput acel act terorist sau în care s-a refugiat! Cât despre Gaddafi, nu a pomenit niciodată un cuvânt...

Preşedintele Gaddafi devenise un subiect de iritare morbidă pentru preşedinţii americani. Obsesia asupra personalităţii sale se predă ca o ştafetă, de la un preşedinte la altul. Pe timpul administraţiei Carter, **amiralul Stansfield Turner,** fost director CIA, a compilat un raport secret pe care 1.-a, intitulat: *"Libia – Scopuri şi vulnerabilitate", în* care prezenta posibilitatea de a-l înlătura pe liderul libian de la putere şi ajungea la concluzia că eventualitatea ca o lovitură de stat a unui grup de exilaţi libieni **să** reuşească este foarte mică. **Concluzia:** *"In afară de cazul în care este asasinat, el ar putea ca să rămână la putere mulţi ani".* Toată această dezinformare referitoare la preşedintele libian se datora faptului că, **pe timpul Administraţiei Reagan,** 10% **din petrolul importat de Statele Unite provenea din Libia.** Un embargou asupra acestei resurse, spunea raportul despre care am amintit mai sus *"ar fi avut ca rezultat o lipsă serioasă de benzină pe coasta de est a Statelor Unite".* Iar administraţia anterioară fusese preocupată de două lucruri: poziţia lüi Gaddafi faţă de ţările vecine, în special Ciadul, şi era conştient de faptul că trebuia să pună în balanţă răspunsurile faţă de încercările lui Gaddafi de a-şi "exporta" revoluţia, cu **dependenţa Statelor Unite de importurile de petrol libian.**

Acest raport a fost citit şi de William Casey, directorul CIA, paralel cu lecturarea cărţii lui Sterling, *"Părintele terorismului".* Cartea oferea "informaţia" categorică cum că Gaddafi a oferit *"fonduri, arme şi instructaj pentru masacrul de la Jocurile Olimpice din 1972* "şi că el *"a finanţat reţeaua lui Carlos din Paris* *|

178

Dezinformare de la tribuna ONU

Şi, pentru ca dezinformarea să fie cât mai credibilă, pe data de 20 noiembrie 1986, la Naţiunile Unite din New York, reprezentantul Israelului a ţinut un discurs în sprijinul atacului Statelor Unite asupra Libiei care a avut loc pe data de 15 aprilie 1986, discurs din care spicuiesc esenţialul: *"Relaţiile Libiei cu Organizaţia teroristă pentru Eliberarea Palestinei (OEP) merită o atenţie specială.* ***Gaddafi a finanţat unele din cele mai oribile crime comise de teroriştii palestinieni.*** *Libia a acordat 5 milioane dolari grupului Fatah «Septembrie Negru» pentru a-i asasina pe cei 11 atleţi israelieni la Jocurile Olimpice de la* ***München*** *din* ***1972.*** *Gaddafi a finanţat atacul Frontului Popular de Eliberare a Palestinei asupra clădirii*

*Organizaţiei ţărilor exportatoare de petrol, din **Viena;** în **1974,** în cursul căruia au fost asasinaţi patru oameni. în luna ianuarie a acestui an, el i-a dat 13 milioane dolari lui Abu Nidal, pentru un asasinat în masă -masacrul turiştilor din Roma şi Viena, pe **27 decembrie 1975".***

Este incredibil câte minciuni se pot "difuza" de la tribuna unui astfel de organism internaţional, numai pentru ca opinia publică internaţională să fie de acord cu un act de terorism de stat practicat de Statele Unite (atacul asupra Libiei pentru asasinarea preşedintelui Gaddafi)!...

În urma cercetărilor întreprinse de celebrul scriitor **David A.Yallop,** care, în lucrările sale, respectă regula de aur *("Informează-te foarte bine, apoi publică"),* a rezultat că discursul respectiv se baza pe un material patetic publicat în ziarul vest-german *"Bild am Sontag"* şi cel britanic *"Daily Telegraph":* Acest lucru a fost recunoscut chiar de către Yitzhak Shamir, primul ministru israelian, căruia Yallop i-a scris mai multe scrisori, din care spicuiesc un pasaj: "(...) *acest raport* (al reprezentantului Israelului la Naţiunile Unite – n.a.) *nu este documentât,'este foarte speculativ şi nu conţine nici o urmă de dovadă reală.* Esté plin de formulări ca acestea: *«Statele Unite suspectează că sunt implicaţi simpatizanţi ai Libiei», «se crede că aceste atacuri», «sunt suspectaţi simpatizanţi ai Libiei», «poate ca a existat o implicare libiana»* şrar"

Aşadar, numai speculaţii! Nici o afirmaţie sau dovadă care să confirme cele expuse de reprezentantul Israelului într-un for atât de înalt...

Încercând să prezinte cititorilor o imagine cât mai corectă asupra personalităţii preşedintelui libian, scriitorul Yallop a stat de vorbă şi cu **un ofiţer superior din Mossad,** care i-a declarat: *"Aceasta a fost doar o operaţiune a organizaţiei «Septembrie Negru»* (este vorba de atacul din Satul Olimpic – n.a.). *Nu avem nici o informaţie conform căreia Găddafi ar fi luat parte la plănuirea sau realizarea operaţiunii".* Apoi, i-a luat un interviu lui **Abu Yiad,** cel care a creat şi conducea organizaţia teroristă "Septembrie Negru", care a recunoscut că atacul de la Jocurile Olimpice de la München, din 1972, a fost plănuit de el şi ceilalţi conducători ai organizaţiei. Abia apoi a prezentat în cărţile sale informaţia respectivă.

Am prezentat doar acest caz, pentru a demonstra **că** deontologia profesională a unui scriitor îl obligă la o documentare foarte temeinică înainte de a da bun de tipar un manuscris... . * ■ ■

Capitolul XVIII

179

TERORISMUL ŞI ARMELE DE NIMICIRE ÎN MASĂ

M-am hotărât să includ prezentul capitol în această lucrare pentru a reprezenta reflectarea exactă a unei realităţi contemporane, – **ameninţarea**

terorismului atomic. Situaţiile prezentate sunt reale. Cititorii vor lua cunoştinţă de unele dintre cele mai celebre şi cele mai secrete locuri din lume: Cartierul General subteran de la Casa Albă, punctul de comandă al Comandamentului nuclear al Pentagonului, tunelurile forţei de şoc atomic israelian **s**.a., despre celebrele echipe NEST ale Statelor Unite ale Americii. Toate acestea, pentru a demonstra **pericolul care ameninţă omenirea,** deci orice stat, **prin terorismul atomic»**

Pentru a ajunge aici, timp de ani, am efectuat un studiu şi o analiză temeinică asupra unui extraordinar grupaj de documente, dintre care **unele ultrasecrete,** pe care activitatea mea în domeniul terorismului-arititerorismului mi-a permis să le parcurg. Unele dintre ele sunt documente stupefiante în care realitatea se întâlneşte cu istoria şi care au început să fie date publicităţii. Dacă am reuşit sa redau tot realismul crud şi toată precizia acestui capitol, cititorul este singurul în măsură să judece.

Terorismul clasic – "în folosul poporului ?!

În analiza fenomenului terorist contemporan, trebuie avut în vedere un aspect general valabil: fiecare moment istoric al Omenirii este o punte între un trecut a cărui amintire şi evênimente.petrecute **se** păstrează în memoria contemporanilor şi un viitor difuz, incert, care pune pe gânduri specialiştii în domeniu. Terorismul contemporan are ceva din trecutul său apropiat (începutul anilor ᶠ60) dar, în acelaşi timp se manifestă prin fenomene noi. De aici, decurge întrebarea firească: cum se prefigurează terorismul viitorului ?

Fundamental, **terorismul contemporan reprezintă aceeaşi ofensivă strategica a războiului revoluţionar,** "câmpul de luptă" este acelaşi, precum şi încercarea de a "convinge" un segment cât mai larg al populaţiei în ceea ce obişnuim să numim război revoluţionar, sau războiul împotriva cotropitorilor. Dar nu trebuie neglijat următorul aspect: eufemistic denumit lupta armată sau luptă-de eliberare, **terorismul clasic** îşi propune **nişte obiective în care interesele poporului coincid cu interesele organizaţiilor care, cică, îl reprezintă.** Adică, tocmai organizaţiile şi grupările teroriste ori extremiste. în acest sens, exemplific cu *"problema kurdă"* sau cu *"problema palestiniană".* **Peste noapte, un popor întreg s-a trezit că nu mai are nici un drept în ţara lui Mai mult, că nu are patrie. Şi aceasta cu asentimentul marilor puteri şi al** ONU. în drama lor,, milioane de kurzi au ales calea pribegiei. Alţii au pus mâna pe arme şi au ripostat. Iar când şi-au dat seama ca sunt striviţi de o putere mult mai mare, că drama lor este ignorată de comunitatea internaţională, au recurs la gesturi disparate. Mulţi dintre ei au devenit adevăraţi terorişti. Imediat, în bloc, întregul popor kurd a fost acuzat de terorism. Pe marginea acestor două "probleme" am scris mai multe materiale care au fost publicate în cotidianele *"VEST" şi "CRIŞANA *PLUS"* (Oradea). Iar multe cunoştinţe şi prieteni m-au întrebat ,ce părere am

despre terorismul practicat de ceceni, kurzi ori palestinieni. Răspund public: *"Nu sunt de acord şi condamn orice acţiune teroristă, indiferent cărui "scop" îi este dedicată, indiferent ce ţeluri urmăreşte. După cum nu sunt de acord nici cu acei ziarişti care afirmă că împotriva terorii te poţi apăra prin acţiuni teroriste".* După cum nu am fost de acord nici cu dl S. R. Stănescu, care încheia astfel un articol publicat în "Ziua"; *"(...) Eu cred că nici dacă aruncă Moscova în aer, cecenii nu sunt terorişti "(11)*

Nu, stimaţi cititori! Acţiunile teroriste **nu** vor rezolva niciodată o criză. Oameni nevinovaţi – femei, bătrâni, copii – nu trebuie să sufere în urma acestor acţiuni, să le cadă victime nevinovate.

Orice organizaţie teroristă de până acum a căutat să se identifice cu o colectivitate şi să-i "apere" interesele sale legitime. Astfel, statutul mişcării "Tupa-maro" începe astfel: *"MRIM Tupamaro este avangarda organizată a* poporului..." Când, în realitate, este un grup jie intelectuali şi studenţi organizaţi într-o grupare teroristă ce are la activ jafuri de bănci (pentru finanţare), răpiri şi sechestrări de persoane, atentate cu bombe, asasinate politice etc. Organizaţiile teroriste fondamentaliste **îi** asasinează **pe** cei care **nu** le împărtăşesc credinţa; terorismul naţional **pe** cei care sunt **de** alt neam. Din acest punct de vedere, se pare că organizaţiile teroriste au recuperat fraza lui Mussolini, care spunea: *"Cine nu este cu mine este împotriva mea ".*

Terorismul viitorului – un megaflagel !

Strategia terorismului viitorului **se** pare că **nu se** va ghida după aceleaşi principii. Dimpotrivă, poporul care **nu** este **de** partea "cauzei drepte" — **a** organizaţiei – **şi** condamnă acţiunile teroriste, devine **un** "vrăjmaş" vrednic **de** bombele **şi** gloanţele ucigaşe ale terorismului. Deja precedentul s-a produs: o sectă religioasă a comis un act terorist asupra unui segment nevinovat al populaţiei. Când au comis acel act terorist asupra metroului din Tokyo, potrivit membrilor sectei *"AUM – Adevărul Suprem"* nu a pierit nici un nevinovat. *"în acest caz, karma* (destinul – n.a.) *a operat o selecţie magică: au murit cei care meritau să moarS*| Iar atentatul de la Oklahoma a urmat aceeaşi cale: au pierit aproape 200 de persoane "alese de soartă", pentru că în momentul respectiv au frecventat un edificiu al guvernului federal. Iar atunci eând şeicul Omar Abdel Rahman – orb şi bolnav de diabet – a fost condamnat de un tribunal federal la închisoare pe viaţă, el a fost condamnat pentru plănuirea unor atentate violente în Statele Unite, incluzând şi amplasarea unei bombe în clădirea World Trade Center şi New York, tentativa de a amplasa o bombă la sediul ONU din New York şi de a distruge câteva poduri şi tunele spre marea metropolă. Şeicul ceruse musulmanilor să nu fie prietenoşi cu creştinii şi evreii şi a ameninţat că America va dispărea de pe suprafaţa Pământului, dacă va încerca să ucidă islamismul.

Numai din cele două cazuri prezentate rezidă inumanitatea, aspectul sângeros al terorismului viitorului. Dar mai trebuie avut în vedere un aspect deloc de neglijat: îndoctrinarea religioasă a membrilor unor organizaţii teroriste care

acceptă deja trocul- sacrificiul personal în schimbul unui destin mai bun în Paradis. Iar aceştia posedă arma cea mai eficace a asasinatului, adică nu-i mai interesează supravieţuirea lor în cazul în care comit un act terorist. Din rândul **acestora se recrutează teroriştii kamikadze.**

Tacticile noului terorism

Deja formele şi metodele de acţiune practicate în cadrul terorismului până în prezent sunt anacronice. Unele dintre ele vor rămâne doar în amintirea teroristului care întră într-un local şi "uită " pachetul cu bomba artizanală; teroristul aprinzând cu ţigara un fitil, trimiterea de scrisori şi colete explozive etc. Iată cum prezintă revista *"DEFENŞA"* (Madrid), nr. 207/208, în traducere şi adaptare de Ion Aramă, tacticile noului terorism, care se va baza pe trei postulate:

1. Economie de mijloace şi optimizarea rezultatelor. Terorismul modern nu va urmări să distrugă statul printr-o largă şi prelungită luptă de gherilă sau a succesiunii de atentate sistematice contra reprezentanţilor şi apărătorilor săi. Departe de toate acestea, el **va** încerca numai să lovească sectoarele cruciale ale societăţii, şi nu atât persoane, cât infrastructuri. Nu va dori mari reţele de comando conduse de un singur centru de decizie, ci nuclee extrem de reduse şi fără tendinţa de a se extinde, capabile să lovească independent, să individualizeze centrele nevralgice, pentru a paraliza un sistem.

2. A **merge mereu cu un pas înaintea forţelor de securitate ale statului.** Până acum, succesul forţelor de securitate ale statului s-a bazat pe avantajul tehnologic şi posibilităţile mai mari de a recurge la procedeele tehnico-ştiinţifice care să netezească drumul spre dezarticularea nucleelor teroriste. Dar nu e sigur **că** acest avantaj strategic se va menţine. De fapt, multe tehnologii nu se nasc direct în laboratoarele poliţiei, ci din elitele ştiinţifice şi mai trebuie să treacă pe la elitele tehnice până să devină mijloace utile în arsenalul defensiv al statelor moderne. Procesul este relativ rapid dar terorismul modern îl poate scurta în folosul său.

3. **Organizaţiile "kleenex".** înainte, grupările teroriste erau menite să dureze în timp, cât să-şi atingă obiectivele stabilite. Majoritatea, dacă nu toate, rămâneau pe drum. în 1960, japonezul Yukio Mishima, un intelectual conservator de vază, cam excentric şi îndrăgostit de tradiţiile sale strămoşeşti, a fost cel care a constituit, în perioada anilor '60, organizaţia *Taţe no hai* – Societatea Scutul. în cele din urmă, şi-a făcut harakiri ca protest faţă de

decăderea culturală şi morală a Japoniei. în final, cei 60 de camarazi ai săi din Societatea Scutului s-au jertfit într-o unică operaţiune fără arme, folosind doar artele marţiale în care erau specialişti, în înfruntarea cu zengakuren, studenţii revoluţionari de extremă stângă, infinit superiori ca număr şi bine înarmaţi. Moartea previzibilă a celor 60 de noi samurai a produs un efect traumatic în conştiinţa tradiţională japoneză şi a fost punctul de plecare al unei deşteptări naţionale. în concepţia lui Mishima, **Societatea Scutul nu era destinată să** dureze **în timp, ci să** se **jertfească într-o singură acţiune exemplară şi spectaculoasă, care să producă prin ea însăşi o convulsie.** A fost o organizaţie – foloseşte şi aruncă

183

.- o organizaţie "kleenéx" menită să execute o singură lovitură spectaculoasă, traumatică, definitivă şi declanşatoarea unei crize ireversibile şi finale*

Războiul ABC – drumul spre haos total

Interesant mi se pare să subliniez faptul că teroristul viitorului dispune, încă de pe acum, de arme tactice şi mijloace adecvate noilor condiţii pentru **<a**-şi îndeplini planul strategic. De data aceasta, va putea să acţioneze asupra unui întreg segment al populaţiei, ori asupra unui stat. Iar pentru aceasta îi stă la îndemână orice obiectiv: un oraş, locuri extrem de aglomerate etc. **Terorismul viitorului va conta pe o armă tactică** fundamentală, ceea ce în limbajul specialiştilor este denumit războiul **ABC** (Atomic, Bacteriologic şi Chimic). Datorită acestora, **are** posibilitatea **să** dezlănţuie **un adevărat haos.** Nu delirez, stimaţi cititori! Pur şi simplu fac o precizare a posibilităţilor terorismului viitor. Este vis? Este coşmar? Este ficţiune sau profeţie? Nu, este realitatea crudă a contemporaneităţii...

. Aflate, până nu demult, doar la îndemâna statelor dezvoltate şi a marilor laboratoare de cercetare, **astăzi,** armele **de nimicire în masă sunt la îndemâna oricăruia vrea să le utilizeze.** Nu fac nici o afirmaţie gratuită. Exemplul elocvent este cel al sectei AUM, care intenţiona să dezlănţuie un adevărat război bacteriologic asupra populaţiei nevinovate a Japoniei. Şi chimic. Teroriştii sectei AUM au demonstrat luciditate când şi-au propus un scop diabolic: **paralizarea metroului din Tokyo însemna implicit paralizarea economiei Japoniei.** Acest lucru ar fi avut repercusiuni deosebite atât împotriva Japoniei, cât şi a economiei mondiale. în felul acesta, ei au ţintit în inima societăţii, în centrul nevralgic al acesteia.

Voi prezenta mai jos câteva exemple, suficiente pentru a da fiori oricui şi a tulbura somnul tuturor factorilor de decizie dintr-un stat, al guvernanţilor lumii.

Astfel, în **1972,** o grupare fascistă autointitulată *"Ordinul Soarelui Răsare"* intenţiona să răspândească bacterii de febră tifoidă în reţeaua de apă

potabilă a oraşelor din Vestul Mijlociu al Statelor Unite. în **1979,** teroriştii palestinieni au încercat să otrăvească portocalele Jaffa exportate în Europa,; în speranţa de a sabota economia Israelului. Aproape **zece ani mai târziu** s-a mai petrecut o monstruozitate: mici urme de cianură au fost descoperite în strugurii din Chile, transportaţi cu vaporul spre S.U.Â., ca urmare a ameninţărilor făcute de un grup chilian de extremă stângă opus dictaturii lui Pinochet. în **1985,**'alt grup pronazist plănuia **să** toarne 115 litri de cianură de potasiu în reţeaua de apă potabilă din New York **şi** Washington. în ambele cazuri, poliţia a intervenit la timp, dar nu s-a recunoscut **oficial că acest** lucru **s**-a datorat informaţiilor furnizate de informatorii săi. S-au prevenit, în felul **acesta,** două catastrofe. Vrând-nevrând, nu poţi decât să **te** înclini în **faţa** acestor **organe de poliţie** şi **a** acelor organe secrete care au astfel **de** informatori...

184

AUM – secta terorii în masă

Prezentând cazurile de mai sus (ele sunt mult mai numeroase), trebuie să insistat puţin asupra atentatului din metroul capitalei japoneze, atentatului intens mediatizat şi de mass-media din România.

La **20 martie 1995, ora 9,** în vagoanele subterane ale liniilor 5 ale metroului din Tokyo, a apărut al *"cincilea cavaler al Apocalipsei",* sub forma Sarinului, care a **ucis 12 persoane** şi a **intoxicat alte 5.500.** Acest act terorist a readus în atenţia şi discuţiile guvernelor lumii, a specialiştilor în domeniu, problema armei chimice, *"simbolul ororii arsenalului militar modern".* Numită şi *"bomba nucleară a săracilor",* arma chimică deţinuse un redutabil atu, *"cel al discreţiei",* deoarece producerea ei este imposibil de controlat şi verificat.

Odată cu sfârşitul perioadei Războiului Rece, unii s-au grăbit în a aprecia că pericolul unui posibil conflict nuclear – în care sloganul era *"tu mă ucizi, eu te ucid"*- a fost îndepărtat. Dar **cel mai mare pericol pentru pacea mondială, pentru securitatea statelor, devine acum terorismul.** Aceasta, deoarece s-a demonstrat că **are acces la armele de nimicire în masă.** Un prim semnal de alarmă l-a reprezentat dispariţia sistematică din institutele de cercetare şi de la centralele atomo-electrice din Rusia, încă din primăvara anului 1993, a substanţelor radioactive ce pot fi folosite pentru fabricarea bombei atomice. Ele s-au regăsit în Elveţia, Germania **şi** Italia, în aşteptarea potenţialilor cumpărători. O parte din ele au fost capturate de poliţia statelor respective. Altele? !...

Al doilea semnal de alarmă l-a constituit atentatul din capitala niponă, care a demonstrat că se poate ucide fără nici o şansă de supravieţuire şi făcând inutilă existenţa organelor de ordine. Deşi se recunoştea a fi o sectă religioasă recunoscută oficial, prin tot ce a întreprins dar mai ales prin intenţiile

sale, **secta AUM** poate fi calificată, fără teama de a greşi, drept **o organizaţie extremist-teroristă.** Aceasta, deoarece a comis acţiuni pur teroriste – răpiri şi sechestrări de persoane, îndoctrinarea religioasă a adepţilor săi – de unde fanatismul acestora: uciderea de persoane care nu-i erau pe "plac" şi îi stânjeneau activitatea (cei ce părăseau secta erau răpiţi şi sechestraţi împreună cu membrii familiei lor; mulţi dintre aceştia nu au mai fost găsiţi). Secta s-a mai angajat pe calea militarizării masive. Dispunea de două ateliere – unul la poalele muntelui Fuji, iar altul în localitatea Yamanaschi, la vest de Tokyo-, pregătite **să** producă **1.000** de puşti de asalt şi un milion de cartuşe.

Secta AUM intenţiona declanşarea unui atac cu gaze toxice asupra palatului imperial, în timpul deschiderii de către împărat a lucrărilor sesiunii ordinare a Dietei japoneze. Atacul trebuie precedat de acţiuni de gherilă de amploare şi urma să fie efectuat cu ajutorul unui număr de **20 de elicoptere telecomandate,** care să împrăştie deasupra oraşului peste **240 kg de sarin.** Concomitent, **un avion special amenajat,** dotat cu un ordinator ce regla emisiile de gaz printr-o gaură de aerisire, **urma să împrăştie gazul pe străzile capitalei.** Şi această intenţie îmi aduce aminte de scenariul – catastrofa semnalat de senatorul de Georgia, **Sam Hunt,** unul dintre cei mai reprezentativi membri ai Congresului american: *"Senatorii, reprezentanţii şi membrii Guvernului Statelor Unite sunt adunaţi, cu toţii, în clădirea Congresului, pentru a asculta Mesajul despre starea naţiunii, prezentat de Preşedinte. în cursul şedinţei, un*

170

mic avion telecomandat, nesesizat de radar, percutează clădirea, eliberând, in cantităţi mortale, gazele toxice cu care fusese încărcat de un grup de terorişti fanatici America este brusc lipsită de conducerea sa politică". Iar în încheiere, senatorul a subliniat că întreaga tehnologie necesară unui asemenea atac este 'deja disponibilă. Diabolic scenariu, stimaţi cititori! Care, oricând poate avea loc...

Revenind la secta AUM, trebuie să mai fac precizarea că ea era **extrem de bogată şi condusă de tineri cu studii superioare, capabili să utilizeze toate produsele tehnologiei moderne,** puse în serviciul unei ideologii ce avea drept scop... sfârşitul lumii. .

Semnificative sunt şi legăturile acestei secte, care **avea reprezentanţe la New York, Bonn şi Sri Lanka, precum şi peste 30.000 de adepţi în Rusia şi câteva sute în Bulgaria.** De la americani, a obţinut programe de informatică în sectorul chimic care permit sporirea gradului de toxicitate a unor produse. Aceste programe i-au fost puse la dispoziţie de companiile *"Tripos Incorporated"* din St. Louis (statul Missouri)şi *"Blosym Tehnologies"* din San Diego (California).

SVR (Serviciul rus de informaţii externe) **a avertizat, încă din 1993, serviciile secrete nipone de "intenţiile teroriste" ale sectei.** în Rusia, între adepţii sectei se numărau şi ofiţerii superiori, care se ocupau şi de antrenarea specială a comando-urilor în serviciul sectei. Nu este lipsit de importanţă să precizez că publicaţia *"Tokyota Aero"* a emis chiar **ipoteza că secta** AUM **avea de gând să** *"pună mâna pe ogivele nucleare ruseşti".*

Toate cercetările întreprinse asupra sectei (organizaţie teroristă) au lăsat autorităţile nipone cu gurile căscate. S-a descoperit că **era dotată cu cea mai modernă tehnică,** având, de exemplu, analizatoare atomice computerizate pentru testările **de** gaze toxice şi un dispozitiv cu raze laser, care ar fi putut fi folosit la îmbogăţirea uraniului. Secta, era, de fapt, afirmarea unei noi şi necruţătoare forme de terorism, de mult previzibilă de experţii în domeniu: **îmbinarea fanatismului religios cu cele mai moderne tehnici de exterminare în masă.**

Semnalul dat de secta AUM, pentru că este considerat un semnal, ne dezvăluie adevărul crud şi îngrijorător al zilelor noastre: că, în acest sfârşit de mileniu, nimeni nu mai este sigur. Nicăieri în lume! **Terorismul reprezintă marea sfidare adresată Omenirii.** Experţii consideră că se impune ratificarea urgentă a Convenţiei asupra armei chimice, deoarece **atentatulde la Tokyo poate fi oricând şi oriunde repetat în lume.** *"Ar fi o dovadă de iresponsabilitate să spunem că. aşa ceva nu se poate repeta la Londra, New York sau Paris",* declara specialistul american **Kyle Olson,** fondatorul Institutului de control al armelor chimice şi bacteorologice. *"Ei ne-au arătat doar că deţin o nouă jucărie şi o pot folosi"* – a mai spus acesta.

"Dacă o organizaţie teroristă este decisă să comită un astfel de atentat, este extrem de dificil să fie împiedicată", au conchis experţii în domeniu. Aceasta, deoarece controlul armelor chimice este ineficace din cauza stocurilor uriaşe care nu au fost distruse. în prezent, **în** S.U.A. **sunt stocate circa 22.000 tone de arsenal chimic şi 50.000 în Rusia.**

Se pune întrebarea firească: ce pot face autorităţile? Prea puţin. Pentagonul studiază tehnicile de anihilare a agenţilor toxici chimici şi bacteriologici într-un timp cât mai scurt. CIA şi FBI-ul încearcă să-şi infiltreze agenţi în organizaţiile teroriste

religioase care, asemenea sectei AUM, par eliberate de Apocalips. Dar au suficienţi agenţi. **Numărul organizaţiilor teroriste şi al sectelor religioase este în continuă creştere.** Iar multe dintre ele par inofensive şi respectabile, recunoscute oficial. La fel de respectabile şi, până la un punct, inofensive păruseră în 1994, *"Templul Soarelui"* al lui Luc Jouret, în 1993, Davidienii din Waco, Texas sau în 1978 uitatul astăzi *"Templu al Popoarelor"* din Guyana.

Guvernele încep să se teamă că, de fapt, nu există o apărare eficientă împotriva unor atentate de tipul celui din Tokyo.

Terorismul şi arma bacteriologică

Intenţia organizaţiilor şi grupărilor teroriste se îndreaptă tot mai mult spre posibilitatea procurării armei biologice sau a elementelor constitutive ale unei mini-bombe atomice. Aceasta este, în prezent, obsesia neliniştitoare a multor guverne,

De fapt, rezultatele unor cercetări atestă că **şi arma biologică a intrat în arsenalul anumitor organizaţii teroriste.** Astfel, într-un apartament din Paris situat pe strada Challot nr.41 bis, poliţiile franceză şi germană au descoperit un minilaborator destinat întreţinerii şi dezvoltării unor culturi de bacterii a căror acţiune produce moartea persoanelor contaminate, în opt zile, prin paralizarea căilor respiratorii. în urma cercetărilor efectuate, s-a dovedit că apartamentul fusese închiriat de terorişti în luna mai 1980. Specialiştii au apreciat că laboratorul în cauză nu era unul de amatori, deoarece mediul de cultură se afla într-o retortă specială anaerobă (din care lipsea oxigenul molecular), ce a dus la aprecierea că nu era singura în cauză. Bacteria cultivată se numeşte *"Clostridium botulinum",* în faţa căreia, în prezent, medicina este neputincioasă. în laboratorul-apartament s-au mai găsit hârtii dactilografiate cu referiri la patologia bacteriilor, publicaţii medicale cu privire la lupta împotriva infestaţiilor bacteriene, o presă de imprimat acte false, paşapoarte, un clasor conţinând indicaţii asupra fabricării bombelor şi un detonator de **o** construcţie foarte complexă.

Pe timpul percheziţiilor în depozitele sectei AUM, poliţia niponă a mai descoperit şi 180 tone de alte substanţe, dintre care unele servesc la întreţinerea culturilor de bacterii şi provoacă **botulismul.** Făcând referire şi la descoperirea din Paris, trebuie să precizez că bacilul care provoacă botulismul secretă toxină considerată a fi cea mai ucigătoare din lume. La toate acestea, se adaugă descoperirea unui **laborator destinat manipulărilor genetice.**

Şi astfel, o nouă sabie a lui Damocles – arma bacteriologică – atârnă asupra omenirii. ***"Un atac terorist chimic sau biologic în SM.A. este din ce în ce mai probabil – poate chiar în următorii cinci ani",*** afirma recent Marvin Cetron, un expert în materie.

Bomba atomică artizanală

Un alt vis al teroriştilor, care oricând poate deveni realitate, este bomba atomică artizanală. **încă din 1974, unele organizaţii teroriste făceau referiri la posibilitatea de a încorpora arma atomică în arsenalul lor.** Specialiştii în

materie apreciază că, în prezent, fabricarea unei asemenea arme nu mai prezintă o dificultate nici chiar pentru persoanele particulare, care au

cunoştinţe minime în domeniu. Aceasta, cu atât mai mult cu cât, **în anumite ţări, au fost difuzate şi circulă publicaţii şi broşuri prin care publicul este învăţat cum să construiască o astfel de bombă.** Profesorul universitar Fraidwart **Winterberg,** specialist fizician, a publicat o carte intitulată *"Principii fizice ale mecanismelor explozive termonucleare",* în care explică detaliat cum se poate construi o bombă cu hidrogen. Cartea a fost prezentată presei, la Washington, de însuşi autorul ei.

Nr.9 al revistei *"Undercurrents"* publica un articol intitulat *"Bomba atomică a poporului",* care dă sfaturi precise despre cum se fabrică o bombă nucleară. Publicului englez i s-a distribuit clandestin o broşură prin care este învăţat cum **să-**— şi confecţioneze *"o bombă atomică populară".* Autorul ei, care a adoptat pseudonimul **Pat Coyne,** este **şi** şeful grupării *"Undercurrents",* care publică şi revista despre care am amintit, înfiinţat la Londra. Nu puţine sunt publicaţiile de ştiinţă care, în cuvinte simple şi clare, explică procedurile pentru a construi o asemenea armă. Cine are curiozitatea de a le cerceta nu trebuie să intre decât într-o biblioteca universitară ori publică.

Este adevărat, autorii respectivi nu oferă decât soluţiile de fabricare a acestor bombe, nu şi modul de procurare a materiilor radioactive, care se ştie, nu sunt la îndemâna oricui. însă, în condiţiile de astăzi, acest lucru nu mai constituie o problemă. Despre aceasta a avertizat şi **conferinţa de la Pugwas,** care reuneşte, la intervale regulate, savanţi din întreaga lume: *"Există pericolul ca, într-o anumită măsură, materia fisionabilă să încapă pe mâna unor iresponsabili sau chiar a unor grupări criminale. Luarea la cunoştinţă asupra acestui pericol este necesară pe plan internaţional Este în joc viaţa tuturor.J'* Semnalul de alarmă a fost adresat tuturor statelor.

Acest semnal de alarmă îşi are rostul său, deoarece o organizaţie teroristă (se ştie că în cadrul lor sunt foarte mulţi intelectuali şi chiar specialişti în domeniu), după ce a studiat materialele prezentate mai sus nu are nevoie decât de U 235 şi un exploziv plastic. îi mai trebuie mijloacele de siguranţă în manipularea uraniului. Desigur, ar tenta-o şi puţin beriliu. în lipsa acestora, poate folosi hexafluorură de uraniu, care este un material accesibil. Desigur, trebuie transformat în oxid de uraniu pentru a fabrica o bombă atomică.

Comisia de Energie Atomică a Uniunii Europene recunoştea, în 1974, că s-a "pierdut" material suficient pentru a fabrica cinci bombe atomice. în 1975, Agenţia Reuters anunţa că, **în Argentina, s-au "rătăcit" 50 kg plutoniu,** cantitate suficientă pentru producerea unei bombe atomice, cu o putere de distrugere **de cinci ori** mai mare decât bomba aruncată asupra Hiroshimei...

Energia atomică – o armă la îndemână!

Înainte de anul 2000, pentru satisfacerea necesităţilor industriale atomice se prevede a se produce **un milion de tone de plutoniu.** Dacă

cineva îşi imaginează că această cantitate uriaşă va putea fi controlată, strict păzită şi. transportată în condiţii de maximă siguranţă, se înşeală amarnic. **Este imposibil să nu se "piardă" un**

189

anumit procent. Paradoxal, dar executarea unui act terorist, cum ar fi deturnarea unei aeronave, ori ocuparea unei ambasade cu luare de ostatici, a devenit mai dificilă decât interceptarea unui convoi care transportă uraniu sau plutoniu. Este o realitate a proliferării şi ameninţării terorismului contemporan: acele practici/ metode sunt deja de domeniul terorismului romantic.

În acest sens, autorităţilor din ţările producătoare de énergie nucleară (în rândul cărora a intrat **şi** România) le revin sarcini deosebit de importante. Dar, mai **ales,** răspunderi. în primul rând, deoarece materia pcimă radioactivă este transportată cu camionul, trenul ori avionul spre uzinele specializate sau spre reactoarele nucleare. Iar asupra lor, teroriştii pot comite oricând atacuri. Cel mai grav este faptul că **înseşi uzinele specializate în extracţia materiei fisionabile sunt situate în locuri propice unor atacuri.** Acest lucru permite ipoteticilor "hoţi" să dispară înainte de intervenţia organelor de securitate. Exemplul cel mai elocvent îl > constituie uzina de extracţie a plutoniului din **Windscale,** care este amplasată într-un cleşte între un lac şi coasta Comberland.

În al treilea rând, trebuie recunoscut că, în rândul zecilor de mii de specialişti şi cercetători care lucrează în acest domeniu, ar putea fi şi unele **elemente corupte,** atrase de himera unui câştig uşor, care să sustragă, puţin câte puţin, "eşantioane" de materie fisionabilă. Iar acestea să ia drumul unor laboratoare clandestine ale unor organizaţii ori grupări teroriste. Nu este nici o noutate că situaţia în rândul specialiştilor şi cercetătorilor din fosta Uniune Sovietică este dezastruoasă: insecuritatea zilei de mâine materializată prin câştiguri mediocre, mafia organizată care începe să-şi întindă tentaculele şi în acest domeniu, dezinteresul manifestat de cei abilitaţi să execute paza şi apărarea institutelor de cercetare ori a centralelor atomo-electrice etc., îşi spun cuvântul.

Samuel Huntington, director al Centrului de Studii Strategice al Universităţi Harvard (Statele Unite), a publicat în anul **1993** un eseu intitulat *"Ciocnirea civilizaţiilor", m* care argumentează că, în perioada postrăzboiului rece, conflictele majore se vor produce între marile civilizaţii ale lumii, (creştină, islamică, şi confucianistă). Datorită acestui eseu care s-a bucurat de un ecou neaşteptat, el a fost supranumit *"profetul haosului".* în vara anului 1994, în cadrul unui interviu acordat revistei *"Newsweek",* tot el spunea: *"(...) Cred că există probleme în privinţa proliferării nucleare şi a terorismului nuclear".*

Săptămânalul *"The New Republic" &* publicat un articol semnat de **Robert Weight,** în care acesta avertiza că atentatele precum cele de la Tokyo şi Oklahoma nu-s decât *"aperitivul dezastrelor ce sunt de aşteptat".* Şi continua: *"Dacă cineva vă cere să ghiciţi care va fi prima tehnologie ce va permite să fie ucişi o sută de mii de americani într-un singur atentat, nu trebuie să ezitaţi, pariaţi pe armele bacteriologice. Şi nu pe virusuri elaborate pe cale genetică, ci pe armele biologice din prima generaţie, aceleaşi pe care secta japoneză era pe cale de a le fabrica ".* Iar în încheiere se oprea asupra celor trei "familii" de arme de distrugere în masă; nucleară, chimică şi bacteorologică. Concluzia lui era pesimistă: *"Cu cât armele sunt mai teribile) cu atât se face mai puţin pentru a le limita răspândirea".*

Experţii în domeniul terorismului nuclear au mai tras un semnal de alarmă afirmând că, la ora **actuală,** orice **stat îşi** poate permite recurgerea la **un subterfugiu pentru a** se **dota cu bombe atomice.** Aceasta, dacă resursele financiare îi

permit. Şi oricând pot declara public că nu aii introdus arme nucleare în dotarea forţelor lor armate. Iar dacă practică terorismul de stat, oricând le pot folosi. în acest sens, **exemplul Israelului este cel mai elocvent.**

Israel-un pericol nuclear pentru Omenire !

Deşi, de nenumărate ori, a declarat că în dotarea forţelor sale armate nu există armament nuclear, realitatea este cu totul alta. **Nici un stat din lume nu este mai bine antrenat, nici mai bine echipat decât Israelul, pentru a reacţiona ca fulgerul în caz** de **criză.** Viteza de reacţie este rezultatul reflexului de viaţă sau de moarte pentru acest stat, a cărui principală localitate **nu poate conta decât pe două minute în caz de atac aerian din nord şi pe cinci minute, dacă atacul ar veni dinspre sud.** încă din anii 70, în trei tuneluri lungi, săpate în deşertul Neguev, israelienii depozitează armele ultimei lor şanse: bombele atomice. **Şi de două ori erau gata să le folosească.** Prima dată la 72 de ore de la declanşarea războiului din **1973,** respectiv în zorii zilei de **9 octombrie,** când sirienii au reuşit să străpungă frontul. Atunci Moshe Dayan o avertizase pe **Golda Meir** că ţara este pe cale de a fi cucerită. Consternată, aceasta **a dat ordinul** pe care sperase să nu-l dea niciodată: acela **de a pregăti şi executa un bombardament nuclear asupra inamicului.** Din fericire, fără nici un motiv aparent, ofensiva siriană s-a oprit.

Dar cum se cheamă această strategie – altfel nu o pot denumi – a unui stat, care, în momentul în care este pe cale de a fi cucerit, este gata să declanşeze un conflict nuclear ?

A două oară s-a întâmplat în **decembrie 1980,** când se bănuia ca preşedinte Libiei, colonelul Gaddafi, are în dotare bomba atomică şi o poate folosi oricând împotriva Israelului. Atunci, primul ministru **Menahem Begin –**

cel care în iulie 1947, în fruntea unui comando al "Irgun", aruncase în aer o aripă a clădirii, care, ulterior, avea să devină Hotelul Regele David, provocând moartea a 90 de militari englezi şi distrugerea cartierului general britanic – îi ordonase generalului Yacov Dorit: ***"Nimiceşte Libia".*** Dar **Kremlinul a aflat – avea infiltrat un agent chiar în Knesset –** şi, prin intermediul ambasadorului Franţei în Israel, a dat un ultimatum israelului, ameninţând cu represalii nucleare imediate, în cazul în care nu **se** anula pe loc agresiunea asupra Libiei, Bineînţeles că primul-ministru israelian a trebuit să cedeze.

Revenind, precizez că în cazul pregătirii unui atac aerian nuclear, Centrul comandamentului militar israelian este acela care alertează Centrul de control a fiecărui -tunel săpat în deşertul Neguev. Această alertă declanşează automat mai multe avertizoare sonore, Aeest apel antrenează o agitaţie generală, dar ordonată în acelaşi timp. Zeci de bărbaţi încep o activitate furibundă şi periculoasă. în nişte alveole speciale sunt câteva mici containere ennetic închise. Fiecare conţine o mică ghiulea de culoare argintie, puţin mai mare ea un grapefruite. Sunt nucleele de plutoniu. O echipă de specialişti le scoate din containere, timp în care o a două echipă împinge, pe nişte cărucioare mari, ogive metalice destinate să le adăpostească.

191

Este o separare originală, de fapt **un subterfugiu. Elementele bombei atomice nefiind reunite, nimeni nu poate acuza Israelul** că **o deţine.**

Asamblarea bombelor este o operaţiune deosebit de delicată şi periculoasă, manevră pe care tehnicienii o repetaseră de sute de ori, astfel că erau capabili să o execute cu ochii închişi. în timp ce erau asamblate, în fiecare tunel un ordinator calcula reglajele detonatoarelor, care erau operate apoi de tehnicieni. După terminarea acestei operaţiuni, fiecare bombă era pusă pe un cărucior special, de fapt un vagonet special care putea transporta câte patru bucăţi. Vagonetul era apoi dirijat la ascensorul care ducea la adăpostul în care avioanele Phantom aşteptau la capătul unei piste subterane ce ieşea în plin deşert.

Concomitent cu începerea operaţiunilor descrise mai sus, la auzul semnalului de alarmă, tinerii piloţi ai forţelor aeriene – elita forţelor armate israeliene – lăsau orice activitate, se echipau şi pătrundeau în fugă în clădirea Comandamentului escadrilei, unde li se făcea instructajul.

"Clubul atomic" se extinde,..

Unii cititori vor opina, probabil, că, cele prezentate mai sus nu au nici o legătură cu tematica cărţii. Se înşeală amarnic. înainte s a m ă explic, trebuie să specific că proliferarea ameninţărilor şi riscurilor în epoca contemporană este definită, în mod uzual, ca o extindere a posesiei ori a controlului asupra armelor nucleare, chimice şi bacteorologice, cât şi asupra mijloacelor de transport balistic. Iar în cadrul acesteia, **noua dimensiune a terorismului**

este generatoare de **riscuri.** Riscul ameninţării sau folosirea armelor nucleare rezidă şi din faptul că un lider sau un stat totalitar ar putea acţiona într-un acces de disperare, chiari de furie. Nu poate fi neglijată nici situaţia când conducerea unui astfel de stat ar putea folosi organizaţii teroriste în acest scop.

Japonia a precizat că, în curând, rachetele **nord-coreene –** No Dong **1** şi **2 -** vor

• putea lovi principalele localităţi nipone. **Libia, Algerul, Iranul, Irakul** sau **Siria,-** deci zona Orientului Apropiat şi Mijlociu, unde terorismul proliferează pe zi ce trece, fiind susţinut, în unele cazuri, chiar de conducerea statului – sunt ţări imprevizibile. **Algeria** are deja o capacitate mică nucleară dar în plină dezvoltare şi poate încerca oricând achiziţionarea rachetelor balistice. Iranul şi Siria sunt aproape în aceeaşi situaţie. **Arabia Saudită** posedă deja rachete chinezeşti CSS-2, iar Israelul le-a achiziţionat pe cele de tipul Jericho 1 şi" 2. Nu este exclus ca şi **Serbia –** izolată şi închisă în sine – să încerce achiziţionarea de rachete din fosta Uniune Sovietică sau Coreea de Nord. Iar

* aceste rachete pot fi încărcate oricând cu agenţi chimici sau bacteorologici...

În regiunea Asiei de Sud, proliferarea armelor nucleare ar putea conduce la înrăutăţirea relaţiilor dintre adversarii locali sau regionali cu consecinţe grave pentru întreaga omenire. "Meciul" dintre India şi Pakistan a intrat în faza nucleară şi poate deveni oricând operant, iar pakistanezii pot coopera cu statele arabe. în plus, **a** deve-nit de notorietate că măsurile de securitate şi siguranţă în cele două ţări sunt precare.

192

Dar alternativa care îngrijorează cel mai mult Marile Puteri este posibilitatea întrebuinţării armelor nucleare ca mijloc de şantaj terorist. Cu acest şantaj, Statele Unite ale Americii au fost ameninţate de mai multe ori. Drept urmare, au luat măsuri adecvate.

Echipele N**.E.S.T.**

Undeva în Maryland, la 17 kilometri de Casa Albă, într-un punct de comandă, se află Comandamentul de urgenţă nucleară al Departamentului Energiei.

Este unul din numeroasele adăposturi secrete subterane, de unde preşedintele Statelor Unite are posibilitatea să conducă naţiunea în cazul unui război nuclear. Tot aici, la ordinul preşedintelui ori al asistentului acestuia pentru securitatea naţională, se dă alarma "zero" în cazul unei ameninţări/şantaj terorist cu arma nucleară pe timp de pace. Comandamentul dispune de un sistem super-protejat de comunicaţii militare numit "AUTODIN-AUTOVON", o reţea ale cărei numere sunt repertorizate într-un volum de 74

pagini. Nu mă înşel când afirm că acest volum constituie cea mai secretă carte de telefon din iunie...

În cazul unei crize nucleare în timp de pace – atac/şantaj terorist cu bombă atomică -, primul punct alertat de la acest Comandament este Centrul Naţional de Comandă Militară, un alt punct de comandă aflat într-un adăpost subteran situat undeva sub Pentagon. La rândul său, acesta pune în alertă şi "aruncă" în "luptă" unul din organismele cele mai secrete ale Statelor Unite, cunoscut oficial sub iniţialele NEST (Nuclear Explosives Search Teams – Echipe de Cercetare în Domeniul Explozivilor Nucleari). Acest organism este format dintr-un aeroechipaj de savanţi şi tehnicieni de la sediul Departamentului Energiei, precum şi din echipele aflate în toate laboratoarele atomice de pe teritoriul naţional. Acestea sunt ţinute în ture, zi şi noapte, în stare de alertă. Sunt celebrele echipe NEST care oferă singura posibilitate ştiinţifică de contracarare a unei ameninţări/ şantaj nuclear la adresa Statelor Unite, indiferent de locul de pe teritoriul său. Pentru aceasta, dispun de tehnica de cercetare cea mai avansată în domeniu, fiind dotate cu aparatură de cercetare ultrasensibilă.

Aceste echipe sunt creaţia fizicianului atomist Bill Boa th. Cu ani în urmă, el a intuit că ameninţarea terorismului atomic va lovi Statele Unite. Prima presimţire a avut-o în Spania, în micuţul sat de pescari Palomares. în 1964, împreună cu o echipă de fizicieni şi specialişti în armament nuclear, a fost trimis acolo pentru a recupera bombele atomice ale unui bombardier B-29 care se prăbuşise în regiune. Deşi dispu-neau de aparatură sofisticată de detectare, nu au găsit ceea ce căutau. Şi atunci, într-o străfulgerare, şi-a dat seama că dacă, într-un perimetru deschis, destul de vast, dar totuşi limitat, cu toată aparatura lor nu au reuşit să găsească acele bombe, cu atât mai dificilă ar fi căutarea unei bombe atomice ascunse de un grup terorist într-un mare oraş, care oferă "n" posibilităţi în acest scop.

Întors la Los Alamos, templul ştiinţei nucleare americane, s-a zbătut, a demonstrat şi a obţinut aprobarea constituirii echipelor NEST, de a căror echipare, dotare, pregătire şi intervenţie a fost făcut responsabil.

193

A doua presimţire a avut-o câţiva ani mai târziu când, împreună cu Harold Wood, ultimul supravieţuitor al echipei de savanţi (Einstein, Oppenheimer, Bohr, Fermi) care au construit prima bomba atomică, a studiat **documentul** CIA pus la dispoziţia lor în urma nenumăratelor demersuri. Este vorba de documentul:

"Agenţia Centrală de Investigaţii"

Clasificare: *Secret*

Obiectul: *sinteza eforturilor întreprinse de preşedintele Republicii Arabe Libiene pentru dotarea Libiei cu industria nucleară.*

1972, vara – *Negocieri cu Washingtonul pentru cumpărarea unui reactor cu apă uşoara de 600 megawaţi. Veto din partea guvernului american.*

Sfârşitul anului 1972 – *începutul livrărilor de construcţie a unei Cetăţi a Ştiinţelor, la sud de Tripoli. Ademenirea unui inginer tunisian, care lucra în laboratoarele atomice din Saclay – Franţa, pentru a conduce programul libian poreclit "SEIF AL ISLAM" – "SABIA ISLAMULUI".*

1974 *– Anexarea unui teritoriu la graniţa cu Ciadul, foarte bogat în zăcăminte de uraniu. Permis de cercetare acordat unor prôspectori argentinieni; construirea unei uzine de prelucrare a minereului de uraniu.*

1975 *– Acord secret cu Palkistanul în vederea cumpărării de plutoniu.*

1976, februarie – *Cumpărarea din Franţa, a unui reactor de apă uşoară de 600MW.*

1976, aprilie – *Tentativa de angajare a cinci fizicieni nucleari europeni de calificare internaţională.*

1976, decembrie – *Achiziţionarea unui procent de 10% din capitalul FIAT.*

1978 – *Negocieri cu URSS pentru cumpărarea unui reactor de 400 MW.*

1979, ianuarie – *Intrarea în funcţiune* ***a*** *reactorului francez sub controlul AIEA* (Agenţia Internaţională pentru Energia Atomică, organism al ONU, cu sediul la Viena, însărcinat cu inspectarea şi controlul instalaţiilor nucleare în ţările care au semnat Tratatul de neproliferare a armelor nucleare, pentru a se asigura că materialele fisionabile nu sunt deturnate scopurilor militare – n.a.).

Concluzie: *în ciuda eforturilor îndârjite ale colonelului Gaddafi pentru a crea în Libia o industrie nucleară, nimic nu ne permite să afirmăm prezenţa în Libia, la ora actuală, de materie fisionabilă în scopuri militare. "*

"Am pus o bombă atomică în Chicago, căutaţi-o !"

Până acum, echipele NEST au fost alertate şi au acţionat de şase ori pentru a căuta o bombă atomică pe străzile unor oraşe americane. Când soseau pe aeroportul din preajma oraşului "ameninţat", în cel mai mare secret, erau transportaţi în locuri retrase. Aici, specialiştii, împreună cu aparatura lor sofisticată, erau îmbarcaţi în camioane şi fiirgonete închiriate de la diferite firme din oraş. Şeful lor împărţea oraşul pe zone de "pieptănat" şi începea vânătoarea. Camioanele şi furgonetele erau banale şi nu trezeau nici o suspiciune. Regula de aur a operaţiunilor de acest gen era secretul şi viteza. Secretul era îndreptat spre două scopuri: pe de o parte, teroriştii să nu simtă că bomba este căutată, iar pe de altă parte să nu intervină panica în rândul populaţiei.

Deoarece, atunci ar fi fost jale, haos, debandadă. închipuiţi-vă, stimaţi cititori, panica ce s-ar crea într-un oraş la aflarea ştirii că

există o bombă atomică gata să explodeze! Iar viteza... Fiecare minut conta.

Să **revenim la Centrul Naţional de Comandă Militară. Primind apelul teleronic care indica o urgenţă nucleară, prioritate *"Săgeata ruptă"* să zicem, pe ofiţerul de serviciu îl treceau toate năduşelile dar, instantaneu, bătea pe claviatura unui terminal de ordinator câteva formule codificate. Imediat, pe ecran apărea lista cu operaţiunile pe care trebuia să le execute. în cazul pe care l-am dat – *"Săgeata ruptă"* – ameninţarea teroristă era pentru oraşul New York, să zicem. Pentru aceasta, conform indicaţiilor de pe ecran, ofiţerul de serviciu trebuia să asigure deplasarea, pe calea aerului, a 200 de specialişti atomişti şi savanţi, cu echipamentul lor, de la bazele din Kirland (New Mexico), şi din Travis (California). In acest scop, Comandamentul transporturilor aeriene de la baza din Scott (Illinois), ţinea în alarmă permanentă patru avioane de transport Starlifer C-l41, cu echipajele respective, care, luând pe cei 200 de experţi la bord, trebuiau să-i debarce la baza McGuire (New Jersey). Aceasta era baza aeriana cea mai apropiată de New York. în continuare, se proceda cum am specificat mai sus.**

În cazul unei ameninţări/şantaj nuclear în alte părţi de pe teritoriul naţional al Statelor Unite, instrucţiunile şi operaţiunile erau diferite. Pe lângă avioanele de transport care erau în permanentă alertă pe diferite aeroporturi, pentru transportul echipelor NEST şi alte avioane erau alertate. Piloţii tuturor avioanelor de transport ştiau că, la primirea semnalului cuvenit, indiferent ce transportau, indiferent de ruta de zbor sau de destinaţie, trebuiau să se îndrepte spre aeroportul indicat. Nu ştiau în ce scop, dar era un ordin cu prioritate "zero". Totul era organizat la scară naţională, angrenând sute de oameni şi zeci de mijloace de transport şi care funcţiona cu precizia unui ceas elveţian.

Pe lângă echipele NEST, în clădirea fortăreaţă a FBI, situată pe bulevardul Pennsylvania, colţ cu Strada 10, zi şi noapte, la etajul VI, se află în alertă un detaşament de urgenţă nucleară creat în 1974. De atunci, a intervenit în peste 50 de priorităţi *"zero",* ca urmare a unor ameninţări sau şantaje nucleare. Toate sau dovedit a fi alarme false, multe dintre ele fiind rodul "fanteziei" unor nebuni sau ideologi trăsniţi, de genul: *"Am pus o bombă în Chicago. Dacă nu opriţi forările în Alaska, va exploda".* Dar toate aceste ameninţări au fost luate în serios, mai ales că multe dintre ele erau însoţite de schiţe ale mecanismului nuclear, care, după ce au fost studiate de specialiştii de la Los Alamos, s-a conchis că erau apte de a produce explozia. Aşa s-a întâmplat în cazurile de la Boston şi New York.

În toate cazurile, centrul de comandă al FBI şi-a pus în alertă generală toate secţiile sale de pe teritoriul naţional care, de fiecare dată, au primit ordinul de a fi pregătite pentru *"o acţiune de urgenţă, ce necesită prioritate absolută şi mobilizarea întregului personal".* Mii de agenţi, indiferent unde se aflau, primeau ordinul de a se deplasa în oraşul "ameninţat". în acelaşi timp, primeau indicaţii de a-şi justifica deplasarea în faţa familiilor lor şi a prietenilor. Nimic nu trebuia să "transpire", să "alerteze populaţia". De fiecare dată, la operaţiuni participau mii de oameni dar, fapt remarcabil, secretul era absolut

196

În fiecare caz, teroriştii fie că alertau organele prin telefon, fie trimiteau o scrisoare la Casa Albă. Aceasta era analizată de experţi psihologi, psihiatri, specialişti în antiterorism, de oamenii de ştiinţă din diferite domenii şi se stabilea naţionalitatea posibililor autori. O dată acest lucru stabilit, mii de agenţi CIA sau FBI şi poliţişti culegeau orice informaţie referitoare la mişcările şi intenţiile tuturor celor de aceeaşi naţionalitate cu posibilii terorişti. **Prostituate, distribuitori de droguri, tăinuitori, hoţi de buzunare, informatori** din **toate din toate domeniile erau contactaţi.** Operaţiunea fiind foarte vastă şi cuprinzând toate sferele vieţii sociale, îmbrăca o legendă deosebit de plauzibilă. Iar scursorile societăţii, J;oţi cei contactaţi simţeau că de data aceasta nu era de glumit şi "scuipau" tot ce ştiau, şi chiar mai multe. în special cu FEDS (denumirea în argou a agenţilor FBI) nu era de glumit.

Concomitent, tehnicienii Agenţiei Naţionale de Securitate interceptau, înregistrau, introduceau în ordinatoare şi exploatau cu ajutorul unui sofisticat sistem de chei, toate comunicaţiile telefonice şi emisiunile radio. Scormoneau eterul în speranţa de a găsi un cuvânt, o propoziţie, un mesaj susceptibil de a pune anchetatorii pe urmele teroriştilor.

Paralel, toate serviciile de informaţii din principalele state, Interpolul, erau contactaţi de americani la nivelul cel mai **înalt** şi rugaţi să furnizeze informaţii, însoţite de fotografii, ale tuturor teroriştilor de naţionalitatea celor presupuşi, aflate în evidenţa acestor servicii. Nu se specifica despre ce este vorba, dar toţi îşi dădeau seama că este o treabă serioasă. Cooperarea era perfectă şi fără multe întrebări.

În acelaşi timp cu cercetările întreprinse de echipele NEST la sol, **deasupra oraşului "ameninţat" patrula un număr de elicoptere, dotate cu aparatură ultraso-fîsticată** capabilă să detecteze, fără dificultate, cea mai mică radiaţie de la etajele superioare ale zgârie-norilor şi de pe acoperişuri. Ele "pieptănau", pe zone, întregul oraş.

Sistemul generează terorism!

Şi aşa, ***"al cincilea cavaler al Apocalipsului",*** materializat prin **armele de nimicire în masă,** se poate abate oricând asupra Omenirii. Cu

toate acestea, **formele şi metodele clasice de manifestare a terorismului nu au dispărut şi nu vor dispărea.** Dar cele de mai sus nu sunt de domeniul fanteziei. Preocupările teroriştilor pentru ANM reprezintă o caracteristică a terorismului contemporan dar, mai ales, a terorismului viitor. Care vă lovi fără cruţare şi fără discernământ: un virus poate ucide milioane de persoane, un gaz neurotoxic afectează: pe supravieţuitori pentru toată viaţa, un material radioactiv plasat într-un loc aglomerat ori în preajma unui obiectiv va ucide în tăcere şi inexorabil persoanele. Ce să mai spun despre efectele unui posibil atentat cu bomba atomică?

Când conducătorii de state, guvernele negociază cu teroriştii care au comis un act terorist cu luare de ostatici şi emit pretenţii absurde, nici un politician din lume nu are curajul **să** spună răspicat că ostaticii ar trebui consideraţi ca putând fi sacrificaţi. A fost cazul comando-ului cecen *''Lupii Singuratici"* condus de

197

Salniaii Raduev, ginerele liderului separatist Djohar Dudaev, când Boris Elţin a ordonat baia de sânge. Şi astfel de exemple aş, putea da cu nemiluita. Iar **când** guvernele **cumpără viaţa** ostaticilor, **o fac satisfăcând cererile teroriştilor şi cu preţul** a **mii de alte** victime **nevinovate.** în schimbul eliberării cetăţenilor americani luaţi ostatici în Iran, Guvernul Statelor Unite – după ce s-a făcut de râsul lumii prin acea intervenţie nereuşită – le-a oferit armament modern. Care armament a fost folosit din plin în conflictul dintre Iran şi Irak, când mii de irakieni, inclusiv civili nevinovaţi, au fost ucişi. Au fost *"argintii murdari ai epocii moderne"* cu care Statele Unite au cumpărat viaţa ostaticilor. Această afacere murdară a fost dezvăluită în anii 1986-87, când majoritatea americanilor au simţit o imensă ruşine vizavi de această politică.

Tratativele, negocierile îşi au rolul lor bine definit. Dar aceasta nu înseamnă a ceda pretenţiilor (de cele mai multe ori absurde) **emise de terorişti,** nici direct, nici indirect. Deoarece, s-a dovedit că **teroriştii nu ţin cont de nici un cod al convieţuirii civilizate, sunt fără milă faţă de ostatici.** Comando-ul cecen începuse deja să-i execute. **Nu, faţă de terorişti nu trebuie manifestată nici o milă! După ce au comis un act terorist, ei nu se pot ascunde în spatele legilor şi principiilor pe care le dispreţuiesc.** Britanicii, care au un respect adânc înrădăcinat faţă de legi, au fost obligaţi să le încalce adesea, pentru a se apăra de teroriştii din IRA. Germanii, care manifestă o grijă deosebită faţă de conaţionalii lor şi fac tot posibilul să-i protejeze, au trebuit să fie nemiloşi cu teroriştii în Mogadiscio. La fel francezii. Despre israelieni nici nu mai vorbesc. Iar exemplele ar putea continua.

Indiferent ce am face, terorismul nu va dispărea. Este realitatea crudă a contemporaneităţii şi a viitorului. Guvernele, ţările şi organizaţiile care-i susţin trebuie demascaţi. Şi greşesc când afirm că sunt fanatici care folosesc alţi fanatici? **Prin politica promovată de Marile Puteri se dă apă la moară terorismului.** în acest sens, exemplific doar prin atitudinea Statelor Unite ale Americii faţă de Iran.

Iranul, stat islamist, este considerat, la ora actuală, numărul 1 în ierarhia terorismului internaţional. Se ştie că, în 1979, Jimmy Carter a acceptat înlăturarea Şahului Mohammed Reza Pahlevi şi instaurarea unui regim condus de un ayatollah. Rămas surd la avertismentele britanicilor şi ale Contelui de Marenches, şeful contraspionajului francez, **americanii au permis prin aceasta Teheranului să devină Mecca fundamentalismului, prima victimă fiind chiar Ambasada S**.U**.A. din Iran.** Acum, Administraţia SUA încearcă **să** facă "ordine". La începutul lunii februarie 1996, o ştire a făcut înconjurul planetei: *"Newt Gingrich, liderul republicanilor din Congres, a informai că CIA a primit 18 milioane dolari să întreprindă ceva pentru a schimba natura Guvernului din Iran ".* în replică, iranienii au anunţat alocarea a 20 milioane dolari pentru *"stârpirea Marelui Satan".* Confruntarea este foarte dificilă, iar mass-media ne ţine la curent cu ea. Indiferent cum va evolua situaţia, **americanii nu vor putea distruge spiritul unei religii adânc înrădăcinate în Iran,** religie care permite şi chiar glorifică omuciderea.

Deci, putem conchide că **terorismul viitorului va fi mai odios decât cel contemporan, care a început să prolifereze încă din anii ᶠ60.** Şi ce este mai grav, el va reprezenta revolta iraţionalismului **coalizată** cu folosirea tehnologiilor **de** avangardă, în **condiţiile persistenţei actualelor condiţii politice, sociale, econo**

198

mice, culturale. Omenirea trebuie să cunoască realitatea crudă a primejdiei care o ameninţă. încă este timpul să şe acţioneze lucid **la** nivelul tuturor statelor. **Este timpul reformelor în profunzimea sistemului.** în multe state, neîncrederea faţă de clasele politice creşte şi se accentuează, criza de autoritate a statului creşte, corupţia cuprinde toate sferele vieţii sociale, politice şi economice. Electoratul devine tot mai pasiv etc.

Toate acestea şi încă multe altele acumulează ură şi resentimente care pot exploda în forme de neimaginat

Oamenii politici, societatea civilă mai au încă posibilitatea de a regândi societatea.

198

CUPRINS

Cuvântul autorului...■...

Cuvântul editorului...i...

Prefaţă...•...
I. ATENTATE CARE AU SCHIMBAT LUMEA...
De la Iason la Rabin...
Preşedinte al SUA – o meserie periculoasă...
Andrew Jackson...
Abraham Lincoln...
James Ahraham Garfield...
Ronald Reagan...
II. TERORISMUL – FLAGELUL SECOLULUI XX...
Cauzele proliferării terorismului...
Orientul Apropiat – creuzetul terorismului mondial...
Terorismul de stat – cauza majoră...
Petrolul, interesele şi terorismul...
III. UNITĂŢI SPECIALE DE LUPTĂ ANTITERORISTĂ...
Paza bună...
Doar 1 din 30...--------...
SAS-ul britanic...
SBS (Special Boat Squadron)...
GSG-9 (Germania)...
GEO – "Grupul special de Operaţiuni" (Spania)...,...
GEK – "Comandoul de intervenţie al Jandarmeriei" (Austria)...
Unitatea DELTA (Special Forces Operaţional Détachement) -S.U.A..
UAR – "Armata Unită Rurală" (Spania)...
ESI – "Escadronul Special de Intervenţie" (Belgia)...
SEALS – "soldaţii mileniului III"...
IV. ASASINAREA LUI MAHATMA GANDHI...
Marele Spirit stopează războiul civil...
Brahmanii asasini...
Primul atentat...F...
Ziua Neagră a Indiei...
Procesul teroriştilor...
Culisele politice...,...
V. MASACRUL DIN SATUL OLIMPIC...
Atacul...
Primele negocieri...
Golda Meir – ca Pilat din Pont...
"Teroriştii nu trebuie să urce în avion"...
Intervenţie ratată...,...
Măcelul...**T...**
Israelul reacţionează, (ne) vinovaţii decedează...
199

VI. PETROLUL, VIENA ŞL.. ŞACALUL...
VII. ACŢIUNEA "FULGERUL" DE PE AEROPORTUL ENTEBBE
Öeturnarea...
Hadad – teroare pentru Palestina...
Şacalul a avut noroc...
Negocieri...
Pregătiri febrile...
Model de ripostă antitero...
VIII. ZBOR RĂTĂCITOR...
Decolarea...
Deturnarea...■"...
Teroriştii preiau controlul...
"Mesaj de pericol! Nu răspundeţi !"...
Pe aeroportul Fiumicino, Roma...
Începe vânătoarea teroriştilor...
Pe aeroportul din Larnaca (Cipru)...
Aterizare forţată...
Arma secretă a cancelarului...
Asasinarea căpitanului Schumann...
Pe aeroportul din Mogadiscio...
Top Secret guvernamental...
Apel emoţionant...
"Undă verde" de la cancelar...
Secundele magice...
IX. OPERAŢIUNEA EMPAIN...
Răpirea...
Calvarul baronului Empain...
Primul contact...,...
Pretenţii la preţ redus...
Calea refuzului până la capăt...
"Teroriştii sunt profesionişti !"...'...
De la Ana la Caiafa...
Agonie şi extaz...
X. "GENERALE DORIT, NIMICEŞTE LIBIA !"...
Gaddafi -pericolul atomic!...
Sabia lui Damocles...,...
Război atomic decis de un vot...
Armele ultimei şanse...
Trădare la vârf...
Moscova: "Anulaţi operaţiunea !"...
XI. ASASINAREA LUI ANWAR EL SADAT... . . .

13 – ora fatală...
Procesul...
Asasinatul-comandat de .KGB !...,...
Sàdat – agent CI.A,!...
201
XII. TERORIŞTII LOVESC NATO LA VÂRF!... ...
Răpirea generalului Dozier...
6.000 de poliţişti în alertă...
"Brigăzile Roşii" declară... război NATO...
Primele arestări...
Ultima salvare-Mafia !...
Happy-end în ... 90 secunde...
500.000 USD-un premiu "evaporat" !...?.?...■...
XIII. YITZAK RABIN – UN DECES... ANUNŢAT...
Shin Beth- "rateu" sau complicitate?...
Sionismul religios – drumul sigur spre Apocalipsă...
La un pas de un nou război mondial !...
Semnele unei... morţi anunţate..,...
Asasinul era pregătit de... Shin Beth...
XIV. ALGERIA – O ŢARĂ DE RISC MAXIM...'./...
Patru asasini în acţiune...
Tratative şi... execuţii...
La filmare, 4 morţi şi 25 de răniţi...-.:...
Final negru: 4 preoţi asasinaţi "la schimb"...
XV. RECEPŢIE CU... TERORIŞTI LA LIMA...
Un act terorist previzibil...
Peru-război de gherilă şi... recepţii...
La ambasada Japoniei, chelnerii erau terorişti!...-.
Tupac Amaru avea "ură" pe... F.M.I...r...
Terorişti cu "un comportament ireproşabil"...:...
XVI. CARLOS ŞACALUL-"TERORISTUL Nr. 1 AL LUMII"..
Bunicul lui Carlos era terorist...
Liceul care forma "revoluţionari"...'...
Mutarea la Londra...
O dezvăluire terifiantă...
Ilici – studentul de la Moscova...
Carlos îşi descoperă vocaţia...
Recomandare pentru terorism...,.'...
Prima misiune – un rateu !...
"Legenda Carlos" începe cu o arestare...
JDupă eşecuri în serie, adevăratul debut...,...

Serviciile secrete creează "legenda Carlos Şacalul"...
Ca în filmele cu proşti...
La Paris, rămân trei cadavre...
Teroarea mondială a Şacalului...
Papa, la schimb cu teroriştii germani!?...
Reţeaua mondială Carlos-un vis nerealizat...
Teroristul de la 89.89...
În solda lui Ceauşescu...
202
Război împotriva Statului...
Mitul Şacalului – spulberat în... Sudan...
XVII. LEGENDA LUI CARLOS-ŞACALUL" -
DEZINFORMAREA CU MAI MULŢI "GRĂDINARI"...
Începutul îl fac francezii...
"Filiera cubaneză"...„..."...
Dezinformarea .din "The Times"...
Intră în scenă^CIA şi MI-6...
"Mica bombă nucleară" a lui Carlos...
Dezinformare... la scară mare!...
Directorul CIA preferă "informaţiile" din cărţi...
"Obsesia Gaddafi" şi "echipele lui Carlos"..."..
CIA şi "orientarea temelor"...
Jocurile murdare ale serviciilor secrete...
Dezinformare de la tribuna ONU...
XVIII/TERORISMUL ŞI ARMELE DE NIMICIRE ÎN MASĂ..
Terorismul clasic – "în folosul poporului"?!...
Terorismul viitorului – un megaflagel !...:.
Tacticile noului terorism...
Războiul ABC – drumul spre haos total...
« AUM-secta terorii în masă...
Terorismul şi arma bacteriologică...
Bomba atomică artizanală...
Energia atomică- o armă la îndemână!...
Israel-un pericol nuclear pentru Omenire!...
"Clubul atomic" se extinde...
Echipele N.E.S.T...
"Am pus o bombă atomică în Chicago, căutaţi-o !"...
Sistemul generează terorism !...
CUPRINS...
202